Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Setembre 2009 • número 109 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat
www.cgtcatalunya.cat

Glorioses jornades de juliol

Editorial

Cent anys després, manca d'organització

Ens podem trencar el cap i rellegir, remirar, redebatre i repensar els mil i un condicionants que van portar a la mal anomenada Setmana Tràgica i a fer que una revolta antimilitarista i obrera acabés convertida en una bullanga ciutadana i esdevingués la festa major de la crema d'edificis religiosos. És evident que l'Església, com ara mateix, tenia un poder desproporcionat i era el blanc més fàcil per atacar però és també evident que una revolució, un canvi total d'estructures de la societat on es desenvolupa, no pot fer-se només cremant convents, esglésies i edificis religiosos. Les casernes, les comissaries, les bancs, les fàbriques, les cases dels rics… van quedar fora del foc i dels objectius dels revoltats del juliol de 1909. I això no va ser casualitat, no podem ser tan ingenus de pensar que es va cremar el primer que es va trobar davant i menys que aquests primers i únics objectius anul lessin els altres, els que podien fer tombar el moviment cap a quelcom més seriós, cap a quelcom de més pes, cap a quelcom que fos veritablement revolucionari.

Per això és important remirar el passat, per veure com la manca de capacitat per part de l'organització obrera (on Solidaritat Obrera era forta com a Gràcia la cosa va anar d'una altra manera) i la manipulació de les masses per part dels que més cridaven i més insultaven (els radicals de Lerroux) va fer impossible una revolta que esdevingués revolució i fes avançar la classe obrera en drets i en llibertats.

No n'hi ha prou amb la gana o les opressions diverses que puguem patir com a classe o com a individus per fer el pas que ens apropi a la seva substitució per unes relacions humanes no basades només en els diners i en les jerarquies. Ara bé, per fer-ho ens cal organització i organitzacions. Col laborar els uns amb les altres, tenir confiances que ara no tenim, ser com un puny per colpejar però alhora no tallar-nos cap dit per fer-ho. I si s'escau, saber i poder acaronar quan no calgui pegar.

Agurrelj

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals i Jordi Martí. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlus Jové i les federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. Col laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dimecres 19 d'agost de 2009.

"Ha arribat l'hora de parlar clar sense pèls a la llengua, sense que ens tremoli la veu ni amaguem la mirada. N'estam farts i no podem més"

Joan Alfons Marí i Torres, dins "La Terra encesa"

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS
- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tot el moviment republicà, anarquista i part del catalanista era radicalment antimilitarista

Va ser l'anomenada Setmana Tràgica una revolta contra l'Església?

GLORIOSES JORNADES DE JULIOL

Cent anys d'una revolta antimilitarista

Jordi Martí Font

Què va passar a Barcelona ara fa cent anys? Què va abocar les masses de gent a cremar escoles religioses, esglésies i convents? Va ser l'anomenada Setmana Tràgica una revolta contra l'església? Una revolució? Una crema de convents per part de barcelonins embogits? Els "multitudinaris assassinats de capellans" van ser la causa d'aquest adjectiu aplicat a aquella setmana de juliol? Què va fer Ferrer i Guàrdia per merèixer la mort?

De la vaga general a la revolta popular

9 de juliol

Un atac dels resistents marroquins contra el ferrocarril de la Sociedad Norteafricana va ocasionar la mort de diversos treballadors. La repressió posterior va encendre el foc d'una veritable guerra al nord d'Àfrica per a la qual l'exèrcit espanyol no estava prou preparat ni ho arribaria a estar mai.

11 de juliol

El govern de Maura va anunciar la mobilització de 20.000 reservistes per a un servei obligatori i actiu al Marroc. Tothom sabia ben clar què volia dir allò per a les classes populars. El mateix dia 11, començaren les protestes i augmentaren d'intensitat a mesura que arribaven notícies i rumors sobre les derrotes que patia l'exèrcit espanyol en la campanya colonial.
La premsa republicana, tant el catalanista d'esquerres d'"El Poble Català" que dirigia Antoni Rovira i Virgili com la lerrouxista d'"El Progreso" feia dies que s'havien pronunciat clarament en contra de noves aventures colonials i en contra de l'enviament de tropes al Marroc. No era estranya la seva posició ja que tot el moviment republicà, anarquista i part del catalanista (cal recordar que la Lliga Regionalista no segueix aquest camí) eren radicalment antimilitaristes. En aquest cas, però, també cal tenir en compte l'actitud dels socialistes del PSOE que s'oposaven al colonialisme espanyol i per tant a la guerra al Marroc sense posar en dubte l'exèrcit que l'havia de portar a terme.

Diumenge 18 de juliol

Enmig d'aquest clima de "No a la guerra", un batalló de reservistes va recórrer Barcelona camí del port per embarcar cap a Àfrica. Una multitud s'havia congregat al Port i allí unes dames de l'aristocràcia van fer la seva bona obra del dia repartint entre els soldats medalles, escapularis i tabac. La burla que aquesta imatge suposava va escalfar els ànims dels congregats i es van produir els primers aldarulls. Josep Comaposada explica a l'opuscle "La Revolución de Barcelona" la indignació dels soldats, en veure les "empingorotadas señoras que repartían escapularios y otras baratijas a los muchachos, no pocos de los cuales los echaron al agua desde la cubierta del mismo vapor que había de conducirlos a Melilla".

La nit del 18 al 19 de juliol

Els rifenys van produir noves baixes a l'Exèrcit d'ocupació. La revolta ja no era només això sinó que havia esdevingut una autèntica guerra oberta. Les notícies sobre prop de tres-centes baixes van arribar a la península el dimarts dia 20 i com a conseqüència a Madrid es van produir violents xocs entre manifestants i policia.

Dimecres dia 21

A Terrassa sis mil obrers es van reunir en un míting-assemblea contra la guerra organitzat per socialistes i anarquistes i en el qual ja es barrejava l'antimilitarisme amb l'anticlericalisme. Els obrers que hi van prendre la paraula es van pronunciar "contra el envío a la guerra de ciudadanos útiles a la producción, en general, indiferentes al triunfo de la cruz sobre la media luna, cuando se podían formar regimientos de curas y de frailes que, además de estar directamente interesados en el éxito de la religión católica, no tienen familia, ni hogar, ni son de utilidad alguna al país".

22 de juliol

El governador civil de Barcelona, Ángel Ossorio y Gallardo prohibeix les manifestacions i incomunica Barcelona amb Madrid. El ministre de Governació, Juan de la Cierva, prohibeix els mítings i les manifestacions, alhora que ordena que es detingui tot aquell que protesti públicament.

23 de juliol

Solidaritat Obrera anuncia que declararà la vaga general contra la guerra el dilluns 26 de juliol. Malgrat l'anunci, la central obrera i llibertària no assumirà la direcció del moviment.
Cal tenir en compte que en aquell moment, a partir d'una llei aprovada el 1855, es podia estar exempt del servei militar a partir del pagament d'una indemnització de 1.500 pessetes de l'època. Si es pagaven, una altra persona ocupava la plaça del soldat cridat a quintes,. Les 1.500 pessetes suposaven un salari complet d'un obrer de l'època, pel que anar a morir a la guerra esdevenia una qüestió de classe.

24 de juliol

Es crea el comitè de vaga, format pel socialista reusenc Antoni Fabra i Ribas, pel sindicalista Miquel Villalobos Moreno i per l'anarquista Francesc Miranda. Solidaritat Obrera decideix no anar a la vaga sola, el que farà que l'organització obrera tampoc s'atreveixi a posarse davant de la protesta quan aquesta es radicalitza i que el comitè de vaga no sigui mai un ens dirigent i ni tan sols coordinador. La migradesa de la força de l'organització obrera –que es trobava a les seves beceroles ja que s'havia creat el 3 d'agost de 1907- i la força creixent del Partit Radical de Lerroux sembla que en van ser les causes.
Alejandro Lerroux havia basat la seva popularitat entre les classes populars en un discurs radical alho-

ra que demagògic, dirigit contra l'església i el catalanisme. Durant les jornades de juliol, Lerroux no era a Barcelona i, per tant, no podem saber si la seva retòrica s'hagués concretat en res o hagués quedat només en retòrica. Una de les aproximacions al personatge que més m'agrada és la que inclou l'historiador Joaquim Ferrer a "Lairet (1880-1920)" i que cita Dolors Marín a la seva "La Semana Trágica" quan diu "El catalanismo en las elecciones de 1889 consiguió todos los puestos. A partir de aquí corrió la alarma del gobierno de Madrid. Quien se inquieta principalmente es Segismundo Moret, figura decisiva en esta cuestión (...) La idea maquiavélica de Moret fue la de enviar a estas masas –las de Barcelona- un líder de singulares dotes políticas, un líder que naturalmente no podía ser monárquico, sino un republicano que levantara en Barcelona, de la manera que fuera, una bandera españolista: Lerroux. A la objeción de los otros políticos, de que aquello aumentaba el poder de los republicanos, Moret respondía que esta prevención resultará fundamentada sólo en Cataluña, pero no en el resto del país, con lo cual como máximo sólo aumentaría en veinte diputados la representación republicana en el Parlamento, pero a cambio de conseguía salvar a Cataluña para España. En efecto, facturado por Moret, Lerroux llegó a Barcelona con un maletín, solo con el traje que llevaba y una muda de camisa. Todos los meses recibía del fondo de reptiles del Ministerio de la Gobernación 5.000 pesetas y en ocasiones extraordinarias hasta 20.000, cumpliendo religiosamente el compromiso con todos los gobiernos de la época".

Diumenge 25 de juliol

Segons explica Josep Benet, va ser un dia de preparatius. Es transmeteren missatges arreu i es van fer reunions amb els delegats obrers arribats d'arreu a la recerca de consignes i notícies.

Un dels protagonismes més comentats i discutits, per la seva inexistència, és el que hauria pogut tenir la Solidaritat Obrera davant un fet que si bé formalment va començar com a una vaga general no es van desenvolupar com a tal. La Unió Local de Societats Obreres de Barcelona-Solidaritat Obrera s'havia creat el 1907. Aquell any, el 25 de juliol, s'havia publicat un manifest signat per 36 societats obreres i dirigit a tots els treballadors; la seva constitució formal s'esdevingué el 3 d'agost del mateix 1907. Dos mesos després, va començar a publicar un periòdic amb el mateix nom. Un any després, el setembre de 1908, es va transformar en Federació Regional de Catalunya. L'organització era sindicalisme pur i estava organitzada al voltant de demandes immediates i els convenis col·lectius. En un principi, el sindicat es declarava lliure de cap ascendència política i també de marxisme i anarquisme. Ben aviat, però, la Solidaritat Obrera va estar sota un control anarquista, seguint el model del sindicalisme revolucionari que hi havia a la CGT francesa. El dia 13 de juny de 1909, el congrés de la Federació Obrera havia votat unànimement per la tàctica de la vaga general "depenent de les circumstàncies".

26 de juliol

Comença la vaga general contra la guerra. La vaga estava convocada per 24 hores, però la presència al carrer de grups de gent que recorria la ciutat amunt i avall sense parar va fer que no s'acabés en un dia i el governador militar de Barcelona, el capità general De Santiago, declarés l'estat de guerra i tragués l'exèrcit al carrer contra els manifestants. Tot i que al matí tot s'havia desenvolupat sense violència sembla ser que la presència dels tramvies al carrer, com a conseqüència de la nul·la organització sindical dels treballadors del sector, havia escalfat els ànims de grups de manifestants que havien descarregat la seva ira sobre els mateixos tramvies. És destacable la presència de dones i infants en els incidents. Elles, en la majoria dels casos, amb un llacet blanc com a símbol de la seva oposició a la guerra.

S'aixequen barricades, hi ha violents enfrontament entre obrers i militars, sobretot Guardia Civil, i la vaga s'estén a altres localitats com Sabadell, Montblanc, Sant Feliu de Llobregat, Igualada, Alcoi, València, Valls, Palafrugell, Terrassa, Reus, Badalona, Granollers, Vilanova i la Geltrú, Mataró, Sitges..., tot i que són alguns dels barris barcelonins com Poble Nou, Sants, Gràcia, les Corts o Drassanes, on es produeixen els enfrontaments més violents i continuats. Al migdia, el govern declara l'estat de guerra amb l'oposició del governador civil Ossorio y Gallardo i aquest presenta la seva dimissió.

Ràpidament, els vaguistes passen a atacar els edificis religiosos, que era on menys resistència podien trobar i que alhora representaven el Poder que volien combatre i que igual que els demanava submissió els enviava a morir escorxats a l'Àfrica per uns interessos purament econòmics d'una elit econòmica que tenia llaços de tot tipus amb l'Església.

Tot i que la crema de convents i esglésies es generalitza i es produeixen escenes macabres que esdevenen símbol dels esdeveniments, com l'exposició a la porta dels convents de mòmies de monges (atribuïbles als rumors populars que parlaven de tortures a què eren sotmeses les dones que vivien als convents), en tots els dies de revolta només seran assassinats tres religiosos. Aquesta dada em sembla significativa, ja que és a partir d'ella que podem afirmar que si bé la violència de la revolta va dirigida contra l'Església com a institució, els seus membres com a individus reben una minúscula part de la violència desfermada, un fet radicalment diferent a la Revolució de 1936.

S'arriben a aixecar fins a 250 barricades, s'assalten les armeries i en algunes topades els soldats es neguen a disparar, cosa que sí fan els guàrdies de seguretat. Els catorze mil soldats de la guarnició de Barcelona són mobilitzats.

Pere Coromines, l'intel·lectual d'esquerres i catalanista, simpatitzant de les idees anarquistes durant bona part de la seva joventut i pare del filòleg Joan Coromines, descriu en els seus "Diaris i records" com va viure les jornades. Del dia 26, en diu que "jo no crec en l'organització. És un sentiment general el que ha mogut tothom a la protesta. Els que van pels carrers decidits a tot són les dones, els reclutes i els de les primeres reserves. Aquesta gent no tem ni la mort. Perquè, entre morir a Melilla i morir aquí, prefereixen morir a la vora de casa. A l'anar a dormir he vist soldats de cavall per la Gran Via, que enraonaven amigablement amb els paisans".

Dimarts 27 de juliol

La revolta de Barcelona va prendre el caire més clarament anticlerical a partir de la nit amb la crema d'edificis religiosos de tot tipus (esglésies, escoles, convents, etc.) i perd el potencial revolucionari en no fer front directament al Poder i quedar-se en un dels seus representants. A Drassanes, s'ataca la comissaria i només a indrets com Gràcia, on l'organització obrera és prou potent, la lluita es desenvolupa directament contra l'Exèrcit, la policia i la Guardia Civil, un dels cossos militars més directament implicats en la repressió d'aquells dies i que va veure com les seves casernes també eren atacades pels insurgents.

Segons la historiadora Joan Connelly Ullman, en el seu estudi ja clàssic sobre els fets "La Semana Trágica", el fet de calar foc als edificis religiosos va ser una sortida buscada pels lerrouxistes i triada per enganyar els obrers més radicals i evitar que hom intentés de dur a terme una veritable revolució social.

Coromines diu que "Aquella fou la crema de convents. Segons diuen, els incendiaris eren petits grups de 8 a 10 persones, que es reunien al so de pitos i campanes" i "En general, el públic aplaudia la crema i els veïns feien recular els bomberos, quan volien apagar els focs".

Dimecres 28 de juliol

S'assalta la caserna de Veterans i

s'aconsegueixen armes però la revolta continua atacants edificis religiosos enlloc de bans, fàbriques i casernes. El tinent general publica un ban prohibint cridar cap consigna.
Coromines explica com, amb un grup de mòmies desenterrades, "es va formar una processó. Una d'elles la duien en la caixa pròpia, altres sobre fustes, alguna sencera a la mà o sobre un llençol". La revola canvia d'intencions i Coromines diu que "Casi bé ja no es parla de Melilla ni dels reclutes: la revolució pren un aire francament radical. Ni el socialisme ni l'anarquisme tenen res que veure amb el moviment, que només va contra els convents i les esglésies".

Dijous 29 de juliol

Es mantenen els enfrontaments a bona part de la ciutat i l'Exèrcit rep reforços de València, Saragossa, Pamplona i Burgos. L'Exèrcit ocupa el Poble Nou i aconsegueix el control de Drassanes. Tercera nit d'incendis provocats.
Coromines comenta els rumors que corren entre la gent quan diu que "La fantasia popular diu que són els capellans, els frares i els carlins els que tiren. Amb una lògica que comença a fer por se'ls acusa d'excitar la ràbia a les tropes perquè aquestes accentuïn la repressió contra els revolucionaris".

Divendres 30 de juliol

Arriben més tropes des de Tortosa i València. Es comencen a veure els primers símptomes del final de la revolta: es restableix la circulació pel centre de la ciutat i s'encén l'enllumenat públic en algunes zones. Moltes de les barricades construïdes són abandonades. A la nit, encara és destruït per les flames el convent de les Dominiques, a Horta.
El darrer dia de revolta, que no de revolució, Pere Coromines explica que algunes de les històries que la gent conta i que ell ha presenciat són pures invencions perquè ell en sap la veritat, pel que no s'acaba de creure molts dels relats que la gent li fa de coses que no pot constatar. Coromines conclou que "Tots aquests dies m'he pogut fer una idea de com la por i la vanaglòria activen la invenció de l'home. Un urbano em deia l'altra matinada que a la Rambla els soldats marxaven per sota els balcons apuntant enlaire i jo, que vaig passar-hi al cap de pocs minuts, no hi vaig veure ni un soldat ni un guàrdia civil".(..) Es veu que d'aquí una setmana les llegendes més fantàstiques seran contades amb el mateix aplom que si fossin veritat".

Dissabte 31 de juliol

Més de 10.000 soldats prenen la ciutat i tornen a funcionar el telèfon i el telègraf. Comença la neteja dels carrers i el desmantellament de les barricades, que estaven abandonades des del dia anterior. Malgrat la tranquil·litat general, encara hi ha trets, tot i que ja no grans enfrontaments. La nit anterior ja va ser de gairebé total tranquil·litat i tot i que encara no hi hagué premsa sí que es restabliren els transports i s'obriren els edificis municipals.

Diumenge 1 d'agost

Es restableix el funcionament dels tramvies i es publica un ban de l'alcalde anunciant que dilluns reobrirà el comerç. Apareix un primer balanç de víctimes i se celebren misses a les esglésies que no han estat cremades. L'anomenada Setmana Tràgica s'acaba i comença una repressió que serà aprofitada per tornar a fer net en els moviments socials que posaven en qüestió el Poder del moment.
Coromines, que ja havia patit la repressió que va envoltar el Procés de Montjuïc, recorda en els seus diaris que "No tinc de penedir-me de res. No he fet cap acte del qual m'hagi d'avergonyir. Algun diari ha parlat de que volien agafar-me, un periodista m'ha dit que estava a la llista dels deportats". En una carta dirigida a Amadeu Vives, Coromines li resumeix les jornades dient que "El dilluns es va començar per una protesta contra la guerra, cridant 'viva els soldats'. Però la nit mateixa es va girar la cosa cap a la crema de convents" i "El poble, quasi per unanimitat, va trobar bé la protesta el primer dia. Després, la crema dels edificis religiosos va separar de la protesta els carlins i els conservadors". "No creguis lo que diuen de robos, violacions i assassinats dels revolucionaris. Als maristes de Sant Martí els van atacar perquè tiraven. A tot arreu les persones han sigut respectades, i fins tractades amb consideració. Els robos els han fet els granujas i el veïnat, però no els revolucionaris. Les violències són històries per adormir-s'hi dret. En canvi la repressió ha sigut horrible".

Dilluns 2 d'agost

Tothom tornà a la feina i els burgesos pagaren la setmanada a tothom. El PSOE, que havia anunciat una vaga general a tot l'Estat, no la va convocar i les primeres notícies referents a la revolta en la premsa espanyola parlaven d'una revolta separatista, una estratègia convenientment apamada per tal que el proletariat de la resta de l'Estat no donés suport als revoltats de Barcelona. Aquesta era una estratègia del ministre Juan de la Cierva que va tenir un cert èxit. El mateix Manuel Buenacasa, a "El movimiento obrero español", en fa una valoració en aquest sentit tot i que precisant-la quan diu que "si las otras regiones de España no secundaron el movimiento de Cataluña fue ante todo por su desconocimiento real de lo que en ésta ocurría. El Gobierno de Maura tuvo buen cuidado y empeño en ilustrar a su manera al pueblo español, haciéndole creer que lo ocurrido en Catalunya era una movimiento separatista y criminal. No dejaremos de manifestar también que los trabajadores del resto de España -muchos enterados de la verdadera realidad- no tenían los arrestos, el empuje y el influjo de sus hermanos catalanes".
A l'àmbit dels Països Catalans, el lloc on més importància va tenir la revolta fou a Sabadell, on l'Ajuntament fou assaltat i s'hi proclamà la República.

Balanç i repressió

El balanç final de les jornades de juliol resulta molt aclaridor alhora que sorprenent si ens referim als tòpics estesos per les valoracions populars que se n'han fet, de forma completament interessada. Segons Josep Termes, el balanç de víctimes mortals fou de 2 guàrdies civils (i 39 ferits), 3 militars (i 27 ferits) i 82 civils (amb 126 ferits). Hi hagué més de 200 desterrats, la majoria anarquistes i republicans (entre ells, Anselmo Lorenzo o Teresa Claramunt) i cinc afusellats. El 17 d'agost es va afusellar el republicà Josep Miquel i Baró i més endavant ho van ser Antoni Malet, Eugenio del Hoyo i Ramon Clemente. El 9 d'octubre, un consell de guerra condemnava a mort Francesc Ferre i Guàrdia, que va ser afusellat el 13 d'octubre.
Pel que fa a edificis cremats, aquesta van ser 27 escoles regentades per ordres religioses, 3 escoles parroquials, 14 esglésies, 6 convents de monges, 2 centres de patronats obrers, 6 residències d'ordres religiosos masculins i 9 convents d'ordres religiosos dedicats a la beneficència.
Pel que fa al moviment obrer, Josep Prat ha dit que abans dels fets de juliol, Solidaritat Obrera tenia 15.000 afiliats a Catalunya i després de la repressió es va quedar amb 4.418 afiliats, el que representa una davallada importantíssima per a una organització de masses com aquesta.
Però potser cal mirar-ne també les conseqüències potser no tan numèriques i sí més transcendentals. A partir de la Setmana Tràgica i com a conseqüència de l'arrenglerament de les diverses tendències del catalanisme amb els revoltats contra la guerra o amb els repressors, la Solidaritat Catalana rebia el seu tret de gràcia que la faria per sempre impossible. D'altra banda, la classe obrera iniciaria un procés de pèrdua progressiva de confiança en els radicals, el líder dels quals no es trobava aquells dies a Barcelona però que l'únic que van fer va ser desviar les masses dels objectius veritablement revolucionaris. Malgrat això, en les següents eleccions municipals guanyaria encara el Partit Radical. Els obrers tendirien a l'autoorganització de la classe en una organització que si bé a priori en sortiria tocada, en un any esdevindria la Confederació Nacional del Treball, la CNT, l'instrument de lluita més útil que mai no han tingut els obrers organitzats als Països Catalans. A nivell estatal, Antoni Maura hauria de dimitir per la crisi derivada de la Setmana Tràgica, el mateix que Coll i Pujol, l'alcalde de Barcelona. Res ja no seria igual després d'aquella setmana.

Es tracta d'ocultar la reestructuració salvatge de tots els sectors econòmics que l'empresariat porta a efecte sense límits

Assistim a l'enfonsament de les rendes salarials i del poder adquisitiu

CGT acusa les multinacionals de l'automòbil de lucrar-se amb l'atur

Comunicat de la FESIM-CGT

La CGT acusa les multinacionals de l'auto de lucrar-se amb l'atur, sobredimensionant la crisi, i exigeix la reducció de jornada sense reducció de salari. El Secretariat Permanent de la Federació de Sindicats de la Indústria Metalúrgica, denúncia les multinacionals de demanar ERO per sobre del necessari per a rebaixar l'estoc i així lucrar-se amb l'atur.

La CGT proposa la reducció de jornada immediata a les 35 hores setmanals. La Federació del Metall de la CGT assenyala els casos de SEAT i Ford com exemples clars d'utilització dels ERO per a fabricar milers de cotxes menys dels que realment vendran aquest any. Amb això denunciem que utilitzen els ERO per a rebaixar el seu estoc, disminuir despeses i rebre de l'estat més ajudes indirectes per mitjà de l'atur.

També denunciem que tant aquestes empreses com la resta de multinacionals del sector i de les auxiliars utilitzen aquesta crisi per a augmentar la productivitat i la pressió sobre els treballadors. En aquest sentit rebutgen el xantatge al que s'està duent a la plantilla de Opel, amb la col·laboració dels responsables polítics dels Governs Central i d'Aragó, exigint nous i greus sacrificis a la plantilla, com única sortida davant una fallida creada per la voracitat dels empresaris, i oferint diners públics a empreses especuladores que exigeixen milers d'acomiadaments sense concretar propostes industrials de futur i amb greu risc de deslocalització.

La CGT, que està a l'espera d'una reunió amb els Ministeris d'Indústria i Treball per a expressar les seves alternatives, exigeix que els accionistes de les empreses i multinacionals paguin amb els beneficis dels últims anys, una crisi que han generat ells mateixos amb la sobreproducció i sobreexplotació de les plantilles, tant en les empreses matrius com en les subcontractades i auxiliars.

Per a la CGT aquesta crisi l'han generat les receptes capitalistes de sempre: augment de productivitat i rebaix de salaris. Per això plantegem que es reparteixi el treball, reduint la jornada a les 35 hores sense reducció de salari, per a poder sortir realment de la crisi, sense que hàgin de pagar-lo en exclusiva els treballadors.

Els miratges de les xifres de l'atur. La crueltat de la realitat social

Secretariat Permanent de CGT

L'atur i el drama de mig milió de persones amb fam. El poder de les empreses energètiques, que imposen els seus beneficis per sobre del clima, del medi ambient i d'un planeta habitable. El nou fons de diners públics per a la banca que sempre guanya. Els models de consum que ens insten des del poder polític, alhora que consenteixen i assenteixen, amb la pèrdua de drets laborals, socials i civils de la immensa majoria social.

Els ajustaments estructurals del mercat de treball per raons estacionals -temporada turística, pla E d'inversió local i ajudes directes al consum d'automòbils-, han mostrat un miratge, l'augment de persones empleades i disminució en 55.250 persones parades en el mes de juny de 2009.

El "discurs" que la "crisi" ha tocat fons i que ja existeixen indicadors de reactivació, manca de rigor social i més encara, d'ètica social. És "un discurs únic" al qual ens estan portant el Govern i les Institucions, les fundacions partidistes, empresarials i organismes internacionals. Es tracta, entre altres coses, d'ocultar la reestructuració salvatge de tots els sectors d'activitat que l'empresariat està duent a efecte, sense límits institucionals i sense resistència sindical, en aquest país.

Ja va succeir en altres moments de la història d'aquest país en el segle XX. La modernització de l'economia "espanyola" i l'europeïtzació "de la societat" en el 1986 amb el PSOE, va comportar:

La destrucció del model d'economia rural (camp i agricultura) i la possibilitat de tenir un projecte de sobirania alimentària per al país. Va comportar reestructurar tot el sector industrial, acer, carbó, pesquer, electrodomèstics, etc. i lliurar-se'l a les multinacionals per a ser competitius. Va comportar admetre el paper que a l'estat espanyol se li requeria per a entrar en aquest club denominat Comunitat Europea i avui redenominat falsament Unió Europea, convertir-nos en una economia de serveis, on el maó presidís tot i, fora pastura d'especuladors i inversors de tot tipus. Va comportar molt greument, desregular les relacions laborals i introduir tots els elements de flexibilitat per a acceptar la competitivitat com categoria sagrada. Va comportar la liberalització i privatització dels serveis públics i sobretot l'essencial per a la vida: el transport, les comunicacions, l'energia i la salut. La realitat és tan odiosa que impedeix seguir els seus indicadors reals:

Els ERO en el primer trimestre de 2009 van destruïr més llocs de treball que tot l'any 2008. Els acomiadaments invisibles per terminació de contractes temporals o no renovació, ha fet descendir la taxa de temporalitat en 7 punts, el que significa que més de 2,3 milions de persones han anat al carrer des d'octubre 2007 (data "oficial" de la crisi). Més de 500.000 persones passen fam (d'alimentació) i hàbitat (casa) i són atesos per Caritas. L'estat espanyol destina a despesa social 74.000 milions menys del que li correspondria pel seu nivell de desenvolupament. Les Empreses privades, conquisten el pastís sanitari públic, i no només gestionen centenars de milers de milions d'euros de l'erari públic, sinó que, deterioren el model sanitari en atenció, qualitat i satisfaccions de necessitats socials, alhora que fan negoci amb la medicina privada.

Les remuneracions dels treballadors/es han perdut 2,7 punts en el primer trimestre de 2009 i les rendes de les famílies cauran per primera vegada en 15 anys. El nou Fons de Reserva per a la Banca pot arribar fins a 90.000 milions d'euros, perquè es fusionin, es concentrin o, simplement "netegin" les seves "vergonyes".

La realitat és així perquè des del poder i institucions es fa política i es gestiona allò col·lectiu al servei de la minoria de rics, empresaris, banquers…, abandonant el deure fonamental de garantir el bé comú per a tots i totes.

Els treballadors i treballadores, les persones aturades, pensionistes, sectors precaris… hem d'exigir responsabilitats i negar-nos a "pagar" les seves formes de vida, les seves formes de produir, les seves forms de consumir i les seves formes d'ofegar la nostra llibertat.

Els salaris s'enfonsen. Autoritarisme i violència contra els drets de la classe treballadora

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

"Les persones que treballen perden drets i salaris mentre segueix augmentant el cost laboral per l'increment espectacular dels acomiadaments"

Per a la CGT, l'Enquesta Trimestral de Cost Laboral corresponent al primer trimestre de 2009, publicada per l'INE, mostra algunes variables que denuncien aquesta "violència privada institucional" que l'empresariat espanyol, ve exercint des del 2008, des de la més absoluta impunitat, contra milions de persones assalariades.

Les persones treballadores assistim a l'enfonsament de les rendes salarials i les pèrdues del nostre poder adquisitiu i a sobre hem de suportar els discursos dels qui confonen interessadament les seves situacions de privilegi: empresaris i executius amb salaris mitjos anuals d'1 milió d'euros, governs i institucions amb salaris blindats, amb una societat que repunta amb "brots verds", com si la fira, per a la majoria social, no fos un món destrossat laboral i socialment.

El model productiu espanyol, no només s'ha mostrat especulatiu, explotador i insostenible mediambientalment, sinó que, a més, en les seves receptes de "regeneració", es mostra amb la cara més autocràtica, autoritària i violenta, consubstancial a aquesta cultura empresarial, sustentada en una estructura social "d'ordeno i mano".

Sembla que només tindrem nou "model" produint desocupats i desocupades, és a dir, exercitant una violència sobre les persones treballadores amb absoluta falta de control i límits democràtics, doncs no altra cosa suposa els centenars de milers d'acomiadats amb contractes "temporals" d'obra o servei determinat (van destruïts 2,3 milions d'ocupacions silencioses, inexistents, com són els contractes temporals), com l'espectacular augment dels ERO i Concursos d'Empreses, que ja en el primer trimestre de 2009 han destruït més ocupació que en tot l'any 2008.

El cost laboral total (salaris, cotitzacions socials, i altres) per treballador, es va incrementar en un 3,9%, mentre que el cost salarial (salari base, complements salarials i pagaments per hores extres), va créixer un 2,8%. És en els altres costos, com les indemnitzacions per acomiadament, on l'augment va suposar un 6,8%. És a dir, al empresariat li és molt rendible destruir llocs de treball com, per exemple, en la construcció, típica activitat insostenible, on prop del 40% tenia contractes per "obra o servei" i en un any ha destruït 700.000 ocupacions. Aquí és on ha crescut de forma espectacular els altres costos per acomiadaments, igual que en la indústria, on els costos per acomiadament es transfereixen a l'erari públic a través de les suspensions temporals d'ocupació.

L'altra conseqüència, perversa i antisocial d'aquest model productiu que només prodeuïx desocupats i desocupades i contractes precaris, és "l'augment mig dels salaris" els quals passen a situar-se en 1.767,34 €. L'explicació és molt fàcil, el càlcul de la mitjana es fa sobre les persones que treballen i com qui estan sent acomiadats són els contractats en treballs de poca qualificació i barats (contracte d'obra i servei en la construcció, hostaleria, comerç…) cada vegada tenen més pes per al còmput de la mitjana els treballs amb salaris d'alta qualificació i contractes fixos.

Per a CGT, som els treballadors i treballadores qui hem de forçar un canvi de rumb real i la VAGA GENERAL és l'eina necessària.

La Generalitat autoritza l'ERO de Nissan que suposa 698 acomiadaments

CGT Nissan

La Generalitat va donar el 28 de juliol llum verda a l'extinció de 698 ocupacions a la planta de la Zona Franca de Nissan per causes econòmiques, organitzatives i de producció, dels 3.598 que té ara per ara l'empresa entre la Zona Franca i Montcada i Reixac. L'Executiu català va decidir autoritzar 548 dels 581 acomiadaments totals que plantejava el grup japonès, i les 150 extincions, fins a 698, corresponen a empleats que perdran el seu lloc de treball però que tindran prioritat per a reincorporar-se a la fàbrica si aquesta rep més càrrega de treball.

Els treballadors acomiadats percebran una indemnització de 60 dies per any treballat, amb un mínim de 23.000 euros i un màxim de 120.000. Està previst, segons l'acordat al febrer per l'empresa i els sindicats CCOO, UGT i USOC, que l'any 2012 la fàbrica produeixi 128.000 unitats, amb una plantilla estable de 2.800 persones.

L'empresa tenia cinc dies hàbils per a presentar la llista d'afectats i ho va fer la nit del dia 29 al 30, però una part dels afectats no es va assabentar que estaven inclosos en l'ERO fins el matí del dia 30 quan no van poder entrar a la fàbrica. En el cas dels 150 empleats que podrien tornar a l'empresa, s'obria un període d'inscripcions voluntàries.

Mobilitzacions de protesta dels treballadors

Uns 300 treballadors de la factoria de Nissan en Barcelona es van concentrar a la porta principal de l'empresa a primera hora del matí del 30 de juliol per a protestar por la posada en marxa de l'ERO i per com s'havia comunicat als afectats. Es van viure moments de tensió, una part dels treballadors van acabar superant el servei de seguretat i saltant les valles i es van aturar momentàniament les cadenes de producció. Posteriorment, uns 150 treballadors es van concentrar davant del departament de Treball i van tallar durant una estona el trànsit al Paral·lel.

CGT ha denunciat que, com ha passat en altres empreses, el percentatge de treballadors de CGT afectats és molt superior al d'altres sindicats i a la proporció d'afiliats del sindicat existent a l'empresa. CGT és l'únic sindicat que no ha mostrat el seu acord amb els plans de l'empresa i s'hi ha oposat clarament.

La secció sindical de CGT denunciava que els acomiadaments afecten, sobretot, els afiliats d'aquest sindicat i empleats que no estaven adscrits a cap associació de treballadors. Com a conseqüència d'aquet nou ERO CGT perdrà un 80% dels seus afiliats a l'empresa. Malgrat responsabilitzar a l'empresa de l'ERO, la CGT remarca que es tracta de la darrera conseqüència del pla industrial firmat entre l'empresa i els membres del comitè (CCOO, UGT i USOC) el mes de febrer, en el qual es recollia que hi hauria una plantilla mínima de 2.800 empleats.

CGT acusa a UGT i CC OO d'afavorir l'ERO quan van signar el pla que fixava fòrmules com les baixes voluntàries per a reduir l'excedent de personal.

Assemblea d'afectats/des

La secció sindical de CGT va convocar el 31 de juliol a les 10 h. una assemblea d'afectats per l'ERO (afiliats o no afiliats) al local de CGT a Barcelona, per decidir què fer davant la situació existent.

En aquesta assemblea es van tractar els següents punts:

* Creació de la Coordinadora d'Afectats de Nissan.
* Assessorament jurídic individual de cada treballador.
* Presentació de recurs contra l'aprovació de l'ERO.
* Estudiar les possibles denúncies quant a la manipulació de l'afectació de l'ERO.

Dintre de la coordinadora d'afectats, es concretarien noves dates per a l'aprovació d'un calendari de mobilitzacions.

A nivell de sindicat emprendrem les accions legals necessàries per a mostrar la discriminació que els treballadors afiliats a aquest sindicat han tingut cap a la seva llibertat sindical.

Una vegada acabada l'assemblea es va realitzar una manifestació en Direcció al Departament de Treball, on van mostrar el rebuig a l'aprovació de l'ERO i així ho van fer saber al Director General de Relacions Laborals.

Més info al bloc de CGT Nissan: cgtnissan.blogspot.com/

L'ALTRA REALITAT

El llarg i tortuós camí de l'Estatut

Pepe Berlanga

En l'ampli període que va governar la dreta convergent modificar l'Estatut de 1979 no va ser un assumpte prioritari. Seria amb l'arribada al poder dels socialistes quan es plantejaria amb claredat la qüestió. No obstant això, els problemes només acaben de començar. El Consell Consultiu avançava que 19 articles podien considerar-se antiestatutaris i 39 de dubtosa legalitat. Però, aquest no era el major escull; resoldre el capítol sobre el finançament econòmic era una qüestió a dissipar i va requerir la intervenció directa del president Maragall per a arrencar un compromís resolutiu, el qual no aconseguiria canalitzar-se fins moments abans.

Ara bé, encara que es va assolir el suport dels grups que componen el tripartit més el dels convergents, la definició de Catalunya com una nació en el seu primer article va disparar les ires iracundes dels membres del Partit Popular.

En el posterior tràmit al parlament espanyol el sempre sorprenent Alfonso Guerra assenyalava que el sistema de finançament no s'ajustava a la Constitució. Va intervenir Rodríguez Zapatero per pactar amb Convergència i Unió una "solució global". Els seus continguts es van aprovar per tots els grups, excepte el PP i ERC –uns per considerar que anaven massa lluny, els altres perquè es quedaven curts-.

Ja solament quedava un últim pas, la seva aprovació en referèndum per la ciutadania catalana. La campanya generaria estranys companys de viatge, de nou PP i ERC es posicionaven en contra, incorporant-se a aquesta posició un insòlit grup de recent creació que responia al nom de Ciutadans. Els populars van presentar un recurs d'inconstitucionalitat per entendre que es tractava "d'una constitució paral·lela que liquida unilateralment el model d'Estat"; per això, impugnaven 114 dels 223 articles i 12 de les 22 disposicions..

Per si no faltava suficient llenya que avivés el foc, el Defensor del Poble també recorria l'Estatut sobre la base de les "nombroses queixes que havia rebut" en la seva oficina, així com en els informes jurídics que havien identificat set motius de notòria inconstitucionalitat.

Certament la polèmica està servida i, malgrat els tres anys transcorreguts, el Tribunal Constitucional no acaba de definir-se, a pesar de les interessades filtracions sobre les seves raons, la tardança en la seva resolució continua posant nerviosos a tiris i troians.

Via lliure a l'aplicació de la Directiva Bolkestein

Col·lectiu Catalunya

Portes obertes a la implantació de la Directiva de Serveis del Mercat Intern de la Unió Europea, coneguda com la "Directiva Bolkestein". El 19 de juny el Congrés aprovava un projecte de llei que fomenta la liberalització dels serveis bàsics i que afavoreix l'entrada de la Directiva europea, un projecte de llei que modifica 47 lleis considerades com a "obsoletes" i dóna via lliure a la liberalització de serveis com autoescoles, missatgeries, estacions d'autobús o empreses de subministrament energètic que podran ser gestionades per transnacionals o empreses de qualsevol país de la Unió sense inscriure's en un registre i substituint per declaracions de responsabilitat les autoritzacions per a exercir l'activitat.

Els efectes immediats de l'aplicació de la Directiva Bolkestein podrien anar des de la deslocalització massiva de les empreses cap als països amb lleis més permissives fins a un augment del frau fiscal, el descens de les contribucions a la Seguretat Social, l'empitjorament de les condicions laborals i la limitació als governs europeus de portar a terme polítiques de foment i subvenció de serveis essencials. Després que Frederik Bolkestein dugués la seva proposta de llei el 2006 al Parlament europeu, el grup Verd i l'Esquerra Europea van presentar una esmena a la totalitat que va ser rebutjada per 486 vots en contra i 153 a favor. Un text de compromís posterior, amb esmenes que excloïen de la directiva els denominats Serveis Socials d'Interès General, va ser aprovat amb 391 vots a favor, 213 en contra i 34 abstencions. Aquest marc no va satisfer als grans capitals, que veien limitat el seu accés a un sector que absorbeix 140.000 milions a l'any. Però en estats com l'espanyol, abans de l'aprovació de la Llei Omnibus, altres lleis com la 15/97, que permeten la participació de capital privat en els serveis com la sanitat, havien obert la porta a la liberalització total dels serveis bàsics.

OPINIÓ: La Llei Òmnibus

Raúl Maíllo, advocat del Gabinet Jurídic Confederal de la CGT

El passat dia 19 de Juny de 2009, es rebutjaven al Parlament les esmenes a la totalitat plantejades enfront del Projecte de Llei de modificació de diverses lleis per a la seva adaptació a la Llei sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici (coneguda com a Llei Omnibus), i que pretenien retornar aquest projecte de norma al Govern per a reelaborar-lo amb altres continguts.

La referida norma, que modifica 47 normes estatals, té com finalitat, incorporar la Directiva relativa als serveis en el mercat interior (coneguda com Directiva Bolkestein). Així, a dia d'avui, queda obert el termini per a la presentació d'esmenes sobre qüestions concretes, finalitzant aquest termini el dia 7 de setembre de 2009, data en la qual es continuarà amb el tràmit parlamentari de la referida norma, finalitzant el termini de trasposició de la Directiva 2006/123/CE, al desembre de 2009. Les referides esmenes a la totalitat van ser plantejades pels grups ERC-IU-ICV i BNG, sent derrotades pels vots en contra de PP, PSOE i CIU, i amb l'abstenció del PNB.

La finalitat suposada de la norma, i com a tal ha estat venuda pel govern, és generar una suposada millora de la competència, eficiència i productivitat, mitjançant l'eliminació de determinats controls públics i determinades figures que presumptament limiten la competència en l'activitat de serveis.

La referida Directiva i la pròpia llei de trasposició, si bé van eliminar el principi denominat de país d'origen, no obstant això, afirmen els principis de llibertat d'establiment i lliure prestació de serveis, principis que han demostrat la seva potència per a limitar el dret de vaga, els drets dels treballadors i permetre, sense necessitat d'acudir a la referida Directiva, en determinades ocasions i davant determinats elements, l'aplicació en l'execució d'un determinat treball, de les condicions d'origen dels treballadors que ho realitzen, amb independència de la condicions aplicables en el lloc d'execució del referit treball. En aquest sentit s'invoquen les ja conegudes sentencies Viking, Laval i Rüffert, dictades pel tribunal de Justícia Europeu, de dates 11.12.2007, 18.12.2007 i 3.04.2008.

Es produeix una substitució del règim d'autorització prèvia per a l'exercici de nombroses activitats per meres declaracions responsables o comunicacions dels interessats, quedant els possibles controls a moments posteriors amb els obvis riscos, i igualment es generalitza l'ús del silenci administratiu. Ha de destacar-se que en l'àmbit laboral i de Seguretat Social se suprimeix el requisit de la prèvia autorització per a l'obertura d'un centre de treball, la reobertura o reprendre els treballs després d'efectuar alteracions, ampliacions o transformacions d'importància. Igualment, es redueixen els controls i exigències establertes en matèria de prevenció de riscos laborals.

Hem d'indicar, entre tals mesures, la reforma de la intervenció dels col·legis professionals en les professions col·legiades (no havent d'obviar-se l'empara constitucional que tenen els mateixos a l'Estat espanyol), es redueixen les seves competències en diferents qüestions, fonamentalment en les qüestions relatives a exercici en diversos territoris, a preus o honoraris professionals, o al principi general d'inexistència de visat en les professions tècniques, tret que se sol·liciti pels clients o s'estableixi pel govern per Reial decret, sense regular de cap manera el control de qualitat dels mateixos. No obstant això, quant a l'advocacia, no sembla vagi a tenir un abast important, doncs si bé tindran prohibides les recomanacions sobre honoraris, no obstant això, si podran elaborar-se criteris orientatius als únics efectes de la taxació de costes i de la jura de comptes dels advocat, però que podran seguir tenint el mateix consens de preus mínims, si bé, no pot donar-se com vàlid que el que un servei no estigui regulat hagi de generar un decreixement dels preus i una millora dels serveis producte de la competència, com s'ha pogut veure en diferents serveis pertanyent a sectors liberalitzats.

Quant als serveis industrials i de la construcció, es redueixen els controls administratius, especialment, respecte de la instal·lació i manteniment d'equips i en l'activitat de les petites i mitjanes empreses.

En matèria de serveis energètics s'eliminen els règims d'autorització per a l'exercici de les activitats de comercialització en els sectors elèctrics i d'hidrocarburs, així com, controls en l'accés a aquestes activitats i al seu exercici.

En matèria dels serveis de transport i comunicacions, s'eliminen dos règims d'autorització del transport terrestre, les estacions i centres de transport i l'exercici de l'activitat d'arrendament de vehicles.

En quant als serveis mediambientals es continua amb l'eliminació dels règims d'autorització i requisits de prohibicions per a l'exercici de la seva activitat. Finalment es modifiquen altres serveis en el mateix sentit d'eliminació d'autoritzacions administratives.

Queda per demostrar-se l'element central de la norma: que l'eliminació de règims d'autorització o de controls administratius vagi a generar una economia amb una major inversió o més competitiva, o eliminar costos per als consumidors. Per contra, si que haurem de veure l'eliminació dels controls i la pèrdua de protecció dels ciutadans enfront de l'exercici d'activitats en els serveis, sense que es pugui augurar l'impacte sobre el referit sector d'activitats de serveis.

Seat pacta el tercer expedient temporal amb CCOO-UGT

Col·lectiu Catalunya

Seat va arribar el 9 de juliol a un acord amb els sindicats majoritaris per aplicar un altre expedient de regulació d'ocupació (ERO) temporal, que ja serà el tercer, i acumularà tretze mesos de suspensió temporal a les plantes de Martorell i, ara també, de la Zona Franca. Amb aquest altre ERO, acceptat només per la UGT i CCOO, ja sumarà tretze mesos de suspensió de feina.

La mesura va ser aprovada per la UGT i CCOO i rebutjada per la CGT, que va presentar davant l'inspector del Departament de Treball un escrit d'oposició per intentar minimitzar l'acceptació del pacte. L'expedient afectarà un màxim de 7.789 treballadors de les dues plantes catalanes de Seat entre el 31 d'agost i el 23 de desembre i els treballadors afectats (en queden exclosos els majors de 53 anys) rebran el salari íntegre sempre que facin cursos de formació.

Seat té actiu un ERO temporal que va iniciar al novembre i que acabarà el 31 de juliol.

Des del novembre fins al desembre, és a dir, durant tretze mesos, Seat haurà encadenat tres expedients temporals de regulació d'ocupació. A més, la llista no s'acaba aquí, perquè el grup automobilístic ja va avisar que necessita mesures de flexibilitat fins que no arribi la producció de l'Audi Q3, l'any 2011.

Segons el document acordat, aquest tercer expedient temporal afectarà un màxim de 7.789 treballadors de les plantes de Martorell i la Zona Franca de Barcelona en l'últim trimestre de l'any i, més concretament, entre el 31 d'agost i el 23 de desembre, segons va explicar un portaveu de Seat. Els treballadors afectats percebran el cent per cent del sou i de l'antiguitat sempre que facin cursos de formació, i la suspensió de feina es farà de manera rotatòria, per tal que cap treballador estigui més de dos mesos a l'atur. No s'hi inclouran els treballadors majors de 53 anys per no perjudicar la seva cotització per a la jubilació i, a més, no afectarà el període de vacances, que es respectarà.

Seat enviarà a casa uns 500 treballadors entre el 31 d'agost i el 13 de setembre i 900 més entre el 14 de setembre i el 23 de desembre però, a més, aturarà les tres línies de producció. La línia número 1 (que fa l'Ibiza) s'aturarà durant 21 dies; la línia 2 (León i Altea), durant 21 dies més, la qual cosa afectarà, respectivament, 2.150 i 2.140 treballadors. La línia 3 (Exeo) es pararà durant 14 dies, la qual cosa afectarà 970 treballadors. En algun moment en què les tres línies de producció estiguin aturades i s'hagi enviat a casa 900 treballadors gairebé les dues plantes de Martorell i Zona Franca estaran totalment buides.

Segons les estimacions de la direcció de Seat, amb aquest tercer expedient es reduirà en 66.833 el nombre de cotxes fabricats a les plantes catalanes, i el seu objectiu és tancar l'any amb una producció de 290.000 unitats.

La CGT va rebutjar l'expedient i no el va signar. Per a la CGT Seat presenta un altre ERO eludint raons de producció i, justament, no va tenir en compte les vendes del juny, que eren positives. Seat està demanant més del que li fa falta, i a més inclou la plantilla de la Zona Franca, on, en els últims quatre mesos, s'estava treballant molt més que en els sis mesos precedents. La CGT tem que Seat presenti un altre expedient ja en l'exercici del 2010, fet més que probable i que podria avançar-se a finals de l'exercici en curs.

Roca presenta dos ERO

Secció Sindical CGT Roca i Col·lectiu Catalunya

Roca ha presentat dos nous ERO: un d'extinció de contractes (acomiadaments) a 713 treballadors i l'altre, temporal i de 12 mesos de durada, que s'aplicaria a partir de febrer de 2010 a 234 treballadors.

Dels 713 acomiadaments, 341 serien de Gavà. La plantilla actual és d'uns 3.000 treballadors/es -1.200 a Gavà- repartits en 4 centres de treball (Gavà, Barcelona, Alcalá de Guadaira i Alcalá de Henares).

Tot just havien passat 4 mesos de la signatura i aprovació per l'empresa, CCOO i UGT d'un ERO temporal, actualment en vigor, amb un any de durada i que afecta 1.990 treballadors/es de totes les plantes.

La destrucció d'ocupació al grup Roca, és constant i continuada; des de finals de 2006 més de 1.400 treballadors han sortit de l'empresa, per aplicació d'ERO, per acomiadaments objectius i alguns pactant la seva baixa a l'empresa.

La cronologia dels ERO és la següent: el juliol del 2007 s'aplica un ERO temporal a Gavà per a 57 treballadors durant un any; el gener de 2008 un altre a Alcalá d'Henares per a 128 treballadors durant un any; el juliol de 2008, un ERO d'extinció de contractes per a 125 treballadors -70 a Gavà- a tot el grup; l'octubre de 2008 un nou ERO d'extinció de contractes per a 142 treballadors -52 a Gavà- de tot el grup; el març del 2009 un ERO temporal per a 1.990 treballadords de tot el grup; el juliol de 2009 un d'extinció de 713 contractes i un altre de temporal per aplicar a 234 treballadors a partir de febrer del 2010, quan s'acabi el qual actualment està en vigor.

La CGT s'ha oposat als 7 ERO presentats per l'empresa des de 2007. L'empresa sempre diu que és un mal menor; mentrestant CCOO i UGT han donat el vistiplau; a més s'ha prorrogat el conveni en lloc de negociar-ne un de nou. En cap ocasió l'empresa ha presentat pèrdues econòmiques sinó que els ERO tenen la seva base en previsions.

La CGT sempre ha denunciat que les pretensions de l'empresa són precaritzar les condicions laborals de les plantilles i alhora fomentar la fabricació en països del tercer món on assoleixen majors beneficis amb menors costos. Malgrat la recessió econòmica l'empresa s'està expandint en diversos països (Xina, Índia, Tailàndia, etc.). Per això la CGT proposar als treballadors i treballadores oposar-se frontalment a aquest nou ERO i elaborar un pla de lluita contundent per aconseguir la retirada d'aquesta nova destrucció d'ocupació.

Més info: www.cgt-roca.com/

QUI PAGA MANA

Majoria de mileuristes i cap revolta: què ens passa?

Vicent Martínez

Darrerament han sortit dades que certifiquen que més d'un 50% dels treballadors catalans són mileuristes (13.400 euros bruts l'any, prop de 1100 euros per mes amb 14 pagues). Quan pitjors condicions té la classe treballadora, més febles són els sindicats (majoritaris) i més forts els empresaris. La mitjana d'altres països occidentals és molt superior.

En aquest context, en el qual els empresaris declaren guanyar menys que els treballadors, és en el qual la patronal demana majors facilitats en l'acomiadament (tot i que no els ha costat gaire acomiadar 1,4 milions de persones en un any). Diuen que el cost salarial és massa alt, que paguen massa impostos, que no som competitius per costos, etc. Vivim en un país en el qual els empresaris volen competir amb altres països per costos laborals. Això mostra l'escassa sensibilitat social, la poca valoració dels seus treballadors i, fins i tot, la reduïda capacitat de visió per competir dins del capitalisme. En comptes de competir en qualitat (de producte, de salaris, de nivell de vida i de consum) prefereixen fer-ho empitjorant les condicions laborals dels assalariats del seu propi país: és una de les reivindicacions més importants de la nostra patronal, això i la privatització dels serveis bàsics.

A tot això, ni els sindicats majoritaris ofereixen una alternativa real i la majoria de mileuristes es conformen pensant que algun cop arribarà el dia en el qual cobren més per una mena de sort en un sistema econòmic i polític que fomenta l'individualisme i les solucions personals, i la despreocupació de la situació col·lectiva i així ens va.

Una pregunta que ens hauríem de fer en aquest context desolador i individualista és: perquè no arrelen més els nostres missatges? Pot ser el nostre missatge no arriba a tothom? No els resulta creïble? Parlem i teoritzem massa però duem poques coses a la pràctica? Que podem fer per combatre l'individualisme? Majoria de mileuristes i no hi ha hagut cap revolta i ni cap protesta. Els hi donen una morterada de diners als bancs (un govern socialista) i no hi ha una protesta. Bé, si les típiques queixes de café, però res tots a 'tragar', què ens passa? Per què no ens organitzem? I això ho dic tant en referència a la societat en general per no reaccionar com als moviments alternatius per no tenir més repercussió de la que tenim actualment.

Essa Palau retira l'ERO que afectava la meitat de la plantilla

CGT Sabadell

Després de 15 dies de vaga i una forta mobilització dels treballadors/es d'ESSA PALAU, l'empresa va retirar la matinada del 24 de juliol l'ERO que amenaçava a deixar sense ocupació a gairebé la meitat de la plantilla.

L'empresa va acordar amb els sindicats la retirada de l'expedient i la continuació de la negociació més endavant, ja que l'empresa al·lega que segueix sobrant gent. El canvi de tàctica de l'empresa radica a oferir baixes voluntàries i no forçoses com venia plantejant amb la presentació de l'ERO. Es millora el pla social per a baixes voluntàries de fins a 36 dies per any als treballadors/es amb menys de 10 anys en l'empresa. Als treballadors/es amb més de 10 anys se'ls ofereix 20 anys d'indemnització i dos anys d'excedència, amb possibilitat de reingrés preferent en l'empresa si la situació econòmica millora. També es va acordar no realitzar cap expedient disciplinari de moment a treballadors implicats en diversos incidents en els últims dies de mobilització.

Els treballadors de l'empresa reunits en assemblea van donar suport majoritàriament a l'acord i començaven a treballar la mateixa tarda. També va quedar desconvocada la concentració prevista en el Centre Metal·lúrgic de Sabadell.

Des de CGT Sabadell es valora positivament la lluita exemplar dels treballadors/es d'Essa Palau, que després de molts dies de vaga havien aconseguit paralitzar Nissan, SEAT i Mercedes. Aquesta lluita és un exemple de com una petita empresa de subministraments per a les grans marques és capaç de parar un ERO a través de la lluita obrera, la unitat sindical i la solidaritat de diferents agrupacions socials i polítiques.

Desconvoquen les vagues de Renfe-Operadora

SFF-CGT

Les vagues convocades per CGT a Renfe-Operadora eren:

A partir del 31 de juliol, vaga indefinida tots els dilluns des de les 7 fins a les 10 hores i tots els divendres des de les 12 a les 16 hores. Estava convocat tot el personal operatiu, dels nivells 3 al 6, pels següents motius: Necessitat de concursos de trasllat i ascens per a la categoria d'Interventor AVE Supervisor de Serveis a bord i falta de concreció de les places d'ascens a Interventor en Ruta.

A partir del 27 de juliol, vaga indefinida tots els dilluns i divendres, des de les 7 fins a les 9 hores. Estava convocat el personal operatiu de les estacions de rodalia, incloent als Interventors. La vaga està motivada per la imposició empresarial de funcions no recollides en el conveni col·lectiu, al personal de les estacions de rodalies que ha obtingut la categoria de Factor.

Vagues de 0 a 24 hores, els dies 31 de juliol i 1 d'agost, per a tot el personal de l'empresa, pels següents motius: Inexistència d'un Pla d'Empresa com operador ferroviari que garanteixi el futur de la mateixa, eliminar els excessos de jornada mitjançant la seva conversió en nous llocs de treball, redistribució de les càrregues de treball en els quadres i gràfics de serveis dels distints col·lectius, i inexistència d'acord sobre la Classificació Professional per a tots els treballadors de RENFE-Operadora

En la jornada del 23 de juliol, es van produir una sèrie de reunions per a intentar arribar a uns acords que permetessin desconvocar el rosari de vagues convocades a Renfe-Operadora. Finalment va ser possible arribar a un acord per a quantificar les places d'ascens a Interventor en Ruta, que seran 95 en total, juntament amb sengles concursos de trasllats i ascens per als Supervisors de Serveis a bord (SSB).

Una altra qüestió ben diferent és la de les funcions a majors que l'empresa volia imposar als Factors que han ascendit a aquesta categoria recentment, al complir dos anys en la categoria anterior. En la seva línia habitual, CCOO i UGT han arribat a un acord per a prorrogar aquesta situació, donant una moratòria a l'empresa fins al pròxim 31 d'octubre i un termini més (ja van dos anys i mig) a la negociació de Desenvolupament Professional, atès que l'empresa s'ha compromès a presentar un nou projecte al setembre, amb la taxació econòmica corresponent.

La CGT no compartim el signat per CC.OO. i UGT, doncs permet prorrogar una situació injusta i donar, de nou, avantatge en la negociació a l'empresa. Una vegada més, aquests sindicats ens passen el corró de la seva majoria, i haurien de donar explicacions als treballadors afectats dels motius d'aquesta nova pròrroga. Esperem que a l'octubre no ens ho tornin a passar.

D'altra banda, al comprometre's l'empresa a publicar una convocatòria d'ascens a la categoria de Factor Encarregat, així com que l'empresa incrementi el nivell d'ocupació (més ingressos del carrer) en el col·lectiu de Comercial, també vam desconvocar la vaga del 27 de juliol que es convertia en indefinida per a tots els dilluns i divendres per a les categories que treballen en les estacions de rodalia (Interventors en Ruta Factors, Factors, Informadors …).

Hem de dir que la problemàtica funcional dels CIC no està solucionada, doncs encara segueix havent treballadors que realitzen les seves funcions en aquests centres, als quals l'empresa haurà d'oferir una solució per a equiparar-los les funcions que es realitzen amb la categoria professional corresponent.

I per acabar, el dia 30 de juliol i després d'una llarga reunió CGT va arribar a un Acord amb la Direcció de RENFE Operadora. Aquest acord garanteix el model defensat per CGT de relacions laborals on solament existeixi una comissió negociadora i un sol conveni col·lectiu.

A més s'ha arribat a altre acord on la direcció de l'empresa es compromet a augmentar la plantilla mitjançant nous ingressos garantint el model d'empresa que defensa CGT, això és amb un desenvolupament professional i d'ocupació públic i estable.

La CGT valora l'esforç realitzat per ambdues parts per a aconseguir la solució a aquest conflicte que preocupava els treballadors, i d'aquesta manera, continuar amb la defensa de les condicions de treball i la seva normativa laboral.

OPINIÓ: Estacions ADIF: CGT convoca noves aturades

SFF-CGT ADIF

Persistirem perquè no ens deixen altra sortida. Esperem solucions d'una vegada, mentrestant, des del SFF-CGT seguim convocant noves jornades d'aturades. Després de les aturades del 28 de juny, amb seguiments d'entre el 50 i el 100 % segons les estacions, es van convocar noves jornades d'aturades els dies 12 i 28 de juliol, 16 i 30 d'agost, i 13 i 27 de setembre.

Hem de mostrar com fins a ara el nostre convenciment i participar, sent l'únic camí que ens deixen fins que se senten a negociar seriosament. Que la nostra lluita ve sent llarga i obstinada, ningú ho pot posar en dubte. Tornar una vegada i una altra a haver de plantar-li cara a l'empresa i als seus guardians del calabós amb les nostres aturades és portar a terme una lluita desigual en la teoria; breguem, d'una banda contra aquests que únicament vetllen pels interessos empresarials que voraçment ho resumeixen tot en guanys, beneficis, i explotació del treballador/a.

D'altra banda, tenim enfront de nosaltres unes centrals sindicals que "passen" del col·lectiu d'estacions sabent que som el furgó de cua de ADIF, i des d'una posició pròxima als interessos polítics i empresarials, ens diuen que estem bojos i que no té sentit reivindicar el que portem demanant des de fa tant temps. Amb les seves actuacions confirmen la posició de portaveus de l'empresa, guardians dels seus interessos a canvi de privilegis, que ens disfressen una veritat que a ningú ha d'enganyar. Abandonen compromisos signats, desenvolupaments de conveni que afecten a condicions laborals i millores en els sistemes retributius, és a dir, traeïxen tant als seus afiliats com a qui han de defensar en els comitès d'empresa on ostenten representació.

No obstant això seguim sent un problema per a tots ells, empreses, fidels servidors, i centrals sindicals "amigues". El nostre conflicte és cada vegada mes conegut per la societat , manté el pols a ADIF i preocupa a RENFE OPERADORA. Tots/es saben que les Estacions de ADIF estan en lluita i són referents per a altres col·lectius que en breu aposteran per postures menys complaents amb qui intenten enganyar-los.

I seguim recollint dades de participació que manifesten un compromís de molts/es companys/es que són exemple en tenacitat i convenciment.

Senyors gestors, repetim una vegada més, tenen un conflicte en les estacions, actuïn amb responsabilitat, deixin de mentir-nos, ens deuen un reconeixement econòmic i professional des de molt abans de la seva crisi especulativa en la qual gens hem tingut a veure els treballadors. Tenen eines com el 0,5% del conveni per repartir, les escandaloses xifres d'hores extraordinàries abonades, un sistema de primes injust que modificar, etc.

Esperem solucions, ja. Hem de mostrar com fins a ara el nostre convenciment i participar, sent l'únic camí que ens deixen fins que se senten a negociar seriosament.

50 activistes protesten contra la sanció al secretari del comitè d'empresa de Parcs i Jardins

CGT Barcelona

El 23 de juliol unes 50 militants de CGT es van encadenar en la porta de la seu d'Iniciativa per Catalunya Verds del c/Ciutat, per a exigir la retirada de la sanció de 2 mesos de suspensió d'ocupació i sou imposada al secretari del comitè d'empresa de Parcs i Jardins i membre de CGT.

L'acció es va fer en solidaritat amb el company sancionat, contra la repressió i coacció sindical que exerceix la Direcció i que permet i fomenten els gestors polítics que dirigeixen l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona.

A més, el 22 de juliol més de 20 seus d'ICV de Barcelona i rodalies havien estat encartellades per a denunciar aquests fets i per a demanar la retirada de la sanció de 60 dies al Secretari del Comitè d'Empresa de Parcs i Jardins.

El dia 10 de juny, coincidint amb la convocatòria de vaga a Parcs i Jardins, la Direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona va imposar una sanció de suspensió d'ocupació i sou de seixanta dies i el seu immediat compliment al secretari del comitè d'empresa i membre de CGT.

L'excusa per a aquesta sanció és el fet que no havia presentat les fulles de preavís o justificants d'utilització de les hores sindicals, pel que la Direcció de Parcs i Jardins considera que són faltes d'assistència injustificades, malgrat que en el seu moment ja se'ls va informar des del Comitè d'Empresa i per escrit que el company assumia les responsabilitats de la secretaria del comitè d'empresa que requereix plena dedicació.

En la història del comitè d'empresa, mai el secretari del comitè ha fet les sol·licituds d'hores sindicals per escrit, sinó que automàticament qui ostentava el càrrec les exercia. Sempre s'havia fet així i mai l'empresa va sancionar a ningú per aquest fet. Durant aquest temps que la Direcció de Parcs considera faltes injustificades, el secretari del comitè d'empresa ha estat en reunions amb un diversos membres de l'empresa, o amb l'inspector de treball, o signant contractes de treball en el departament de personal, o exercint les seves funcions de secretari en la seu del comitè en el centre de manteniment de Canyelles, sent vist per gran quantitat de directius, treballadors i treballadores de Parcs i Jardins.

Des de CGT considerem que la sanció imposada al secretari del comitè d'empresa és una venjança i un escarment de l'empresa en resposta a les denúncies a inspecció de treball i en els tribunals i que estan perdent, demostrant-se la mala forma de gestionar els recursos públics; maneres molt llunyanes de com haurien de gestionar-los un consistori que es considera d'esquerres, i especialment les males maneres de qui gestiona Parcs i Jardins, Imma Mayol, a qui se li omple la boca amb paraules molt eco-socialistes i actua totalment al revés.

Les zones verdes públiques de Barcelona en perill

El dia 24 de juliol, un grup de treballadors i treballadores del Comitè d'Empresa de Parcs i Jardins, van interrompre el ple municipal de l'Ajuntament de Barcelona, per a reclamar la contractació del personal necessari per poder cobrir les vacances estivals de la plantilla, per a evitar així que es degradin les zones verdes per no rebre el manteniment adequat. Així mateix es van repartir fulls informatius als grups polítics i a la premsa i se'ls va informar sobre els incompliments sistemàtics que es produeixen en el Conveni, la contractació il·legal de Tècnics i les privatitzacions que s'estan efectuant en l'Institut Municipal tot això avalat per la Presidenta de Parcs i Jardins, la Sra. Imma Mayol.

Finalment els Delegats del Comitè d'Empresa quan van ser expulsats pel sr. Alcalde Jordi Hereu del Ple Municipal van cridar consignes com "menys degradació i més contractació" i "no a la repressió sindical" en referència a la sanció molt greu imposada al Secretari del Comitè d'Empresa.

La platilla d'autobusos de TMB denuncia judicialment la imposició que vol dur a terme la Direcció

Comitè de conveni Autobusos TMB

El passat 30 de juliol la Direcció d'autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) va començar a enviar 3000 burofax a tots els conductors/es de l'empresa. Milers d'euros de diners públics han estat gastats en uns burofax on s'informa a la plantilla dels canvis unilaterals de les condicions de treball que la Direcció vol dur a terme. Aquests canvis, que els propis conductors/es ja han rebutjat públicament en la Assemblea General de Treballadors/es del passat juny, poden arribar a suposar un sistema de descansos nou sense cap tipus d'acord amb els propis treballadors/es i una pèrdua d'un 9% de la nomina mensual de cada conductor/a.

La Direcció parla a "bombo i plateret" de 600 nous llocs de treball, però es nega a dir com seran aquests nous llocs de treball quan se li pregunta a la taula de negociació de conveni. Seran contractes "brossa" només per dissabte, diumenge i festes oficiales? Seran contractes només per l'estiu? Seran contractes amb un sou de 600 euros al mes?

La Direcció també diu que només vol treure les hores extres, però torna a mentir, perquè com tothom sap les hores extres són com a màxim de 80 hores anuals i aquestes mateixes les va signar de manera obligatòria per als treballadors/es la mateixa Direcció i els sindicalistes de CCOO, UGT i el SIT. El que realment vol fer es treure tot el temps de presència, que no és temps extra, i per tant, fer una reducció de jornada per seguretat però pagant-la els propis treballadors/es. És que els paletes paguen la bastida que s'utilitza per seguretat? O el casc? Si es redueix la jornada laboral per seguretat, llavors aquesta reducció ha de ser assumida per la Direcció i no per els propis treballadors/es.

D'aquesta manera, la Direcció d'autobusos de TMB vol tirar endavant un Art.41 ja que veu que els treballadors/es no volen acceptar les seves propostes de conveni a cost zero, les quals signifiquen que la plantilla d'autobusos pagui la crisi. La Direcció vol que les millores en seguretat las paguem els propis treballadors/es. Cada cop que surt una normativa que beneficia als treballadors/es, la Patronal intenta que li surti gratis i que siguin els de sempre els que acabem pagant.

Els treballadors/es volem, i ho hem dit molt clarament avui i fa més d'un any, reducció de jornada sense perduda econòmica.

Queda, per tant, ben clar que quan la patronal es troba negociant amb els treballadors/es a través de l'assemblea i no pas amb els sindicalistes "responsables" que no van mai al seu lloc de treball, de CCOO, UGT i el SIT, tot el discurs de la Direcció sobre la "negociació", el "diàleg", el respecte a la "majoria del Comitè d'empresa" i als "resultats de les eleccions sindicals" són paraules buides del més elemental contingut.

Per a la Direcció quan a la "democràcia" de les eleccions sindicals no surten elegits els seus amics sindicals, llavors la mateixa Direcció tira pel dret i utilitza la "dictadura" d'un Art.41.

Doncs bé, el passat divendres 31 de juliol els treballadors/es vam presentar una demanda de conciliació en procediment de CONFLICTE COL·LECTIU.

D'aquesta mateixa manera, el proper 30 de setembre els treballadors i treballadores ens tornarem a ajuntar en Assemblea General de Treballadors/es per decidir, a part del tema de la denuncia judicial, quines altres accions pensem portar a terme en el futur.

Els treballadors i treballadores d'autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona hem fet dues aturades (desembre de l'any 2008 i juny del 2009) durant les quals vam decidir deixar més temps per tal de negociar el conveni. La Direcció ens ha contestat amb aquest plantejament d'imposició. Però nosaltres volem que ningú no s'equivoqui, aquí només hi ha uns culpables de que Barcelona es torni a quedar sense el tan necessari servei d'autobusos i aquests responsables són l'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Jordi Hereu, i la Direcció de TMB.

Més info:
comitedescansos.blogspot.com/

La Direcció de TMB sanciona de nou les cares més visibles de la plantilla d'Autobusos de Barcelona

Comitè de Conveni Autobusos TMB

La Direcció d'Autobusos de TMB no cessa en la seva obstinació de provocar als seuss propis treballadors/es. Ara ha estat la imposició de 30 dies de sanció d'ocupació i sou als companys Mercader, president del Comitè d'empresa, i Ortiz, secretari del Comitè d'empresa, i de 15 dies d'ocupació i sou al company Mondragón.

Els fets es remunten al moment que la Direcció, de manera unilateral, va imposar els serveis interlínies en la 43 i 44 de la cotxera del Triangle. Després de rebre diverses trucades de conductors, els tres membres del comitè de conveni van anar a la cotxera per demanar explicacions a l'empresa sobre aquest assumpte. Doncs ara, la Direcció els sanciona per retirar les fulles de l'escollida amb l'interlínies i encarar-se amb els directius allí presents.

De la mateixa manera, els companys Abella i Mellado han estat sancionats per retard "injustificat" amb dos dies d'ocupació i sou, quan senzillament condueixen sobre la base del PPA (Protocol per a la Prevenció d'Accidents), a la conducció ecològica en la qual ens ha format l'empresa i al Codi de circulació. Ens exigeix la Direcció saltar-nos els semàfors en àmbar, cobrar amb l'autobús en marxa i excedir els límits de velocitat? Veurem què contesta l'empresa en el judici que se celebrarà.

D'aquesta manera, la Direcció sanciona els treballadors/es si enganxem adhesius, si treiem papers amb interlínies, si seguim les ordres del PPA i el Codi de circulació o amb qualsevol cosa que se'ls ocorri. Ja vam avançar fa setmanes que la Direcció de TMB intenta atemorir-nos amb les seves decisions que semblen més d'una empresa sota un règim autoritari i dictatorial que no pas d'una empresa pública sota govern "eco-socialista".

La Direcció de TMB torna a equivocar-se: han punxat en os i no ens deixem acoquinar cap dels companys sancionats. Els companys ara denunciaran aquestes sancions perquè vagin a judici i sigui un jutge o jutgessa qui decideixi.

Per tots aquests motius, el Comitè de conveni fa una crida a tots els treballadors/es perquè no es deixin pressionar, no caiguin en provocacions i mantinguin la calma, a pesar de les dificultats que ens està posant TMB i l'Alcalde, Jordi Hereu.

ASSETJAMENTS

Confirmada la sanció de 2.046 euros a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona

La Direcció General de Relacions Laborals del Departament de Treball ha confirmat la sanció imposada a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins per l'incompliment de mesures de seguretat. El 7 d'abril de 2008 els Serveis Territorials a Barcelona del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya van aixecar un Acta per Infracció greu i va dictar una resolució en la qual s'imposava a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins una sanció de 2046 euros de multa. El motiu de la sanció, per l'accident ocorregut, consisteix bàsicament en la manca de l'avaluació de riscos derivats del treball consistent en la descàrrega del dipòsit de la caixa del vehicle.

Contra aquesta resolució de la Inspecció la Direcció de l'Institut va imposar un recurs, amb argumentacions com; que l'aplicació de l'article 45.1 de la Llei 31/1995 de 8 de novembre exclou a l'Administració Pública del pagament de sancions, el caràcter fortuït de l'accident de treball succeït…

La Direcció general de Relacions Laborals del Departament de Treball els ha desestimat el recurs formulat per l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i ha confirmat la sanció recordant-los que del compliment de les mesures de seguretat es responsabilitza legalment l'empresa.

Altres sancions recents: el Tribunal Superior de Justícia confirma l'obligació de Parcs i Jardins de pagar a la Seguretat Social 32.745 euros i l'Acta d'Infracció imposa a aquesta mateixa empresa una sanció que ascendeix a 3.300'52 euros de multa.

La CGT d'autobusos de TMB guanya el judici pels "15 minuts de l'entrepà" de l'Estatut dels treballadors

El Tribunal Suprem ens dóna definitivament la raó. La CGT d'autobusos de TMB ha guanyat definitivament la denúncia dels "15 minuts de l'entrepà", que fa referència a l'Estatut dels treballadors. La Direcció de TMB no té més possibilitats de recórrer.

Finalment i després dels reiterats recursos que la Direcció ha interposat, per a guanyar temps, el Tribunal Suprem ha confirmat la primera sentència datada al març de 2007. Aquesta sentència és ferma i no cap recurs:

"…debo declarar y declaro el derecho de los trabajadores que prestan servicios en la empresa demandada con la categoría de Conductor, y que realizan una jornada superior a 6 horas diarias, a disfrutar de un descanso mínimo de 15 minutos dentro de dicha jornada…"

De moment ja s'ha demanat a la Direcció que acati la sentència i s'està estudiant legalment la possibilitat de quantificar econòmicament la retroactivitat de la mateixa. Recordar que aquest dret que ara hem guanyat definitivament ha estat negat conveni rere conveni, a tots els conductors/es, per la Direcció de TMB amb el consentiment de CCOO, UGT i SIT.

Des de la CGT estem a l'espera de la resposta de la Direcció i entenem que aquesta podria ser pactada. Cap també la possibilitat que la Direcció opti altra vegada per fer oïdes sords i busqui el conflicte. A la qual cosa, per desgràcia, ja ens té acostumats

Davant una cosa o l'altra caldrà estar atents i, com a treballadors, prendre el camí adequat.

Mercader i Garganté guanyen el judici contra la Direcció de TMB per la sanció de 4 mesos imposada per haver denunciat la provocació d'un directiu

Finalment, el Jutjat de lo Social num. 15 ha declarat nul·la la sanció de 4 mesos de feina i sou imposada per la Direcció de TMB contra Saturnino Mercader, President del Comitè d'empresa d'autobusos de TMB, i Josep Garganté, portaveu dels treballadors d'autobusos durant la mobilització pels 2 dies. La Direcció no té possibilitats de recórrer la sentencia.

Finalment, el Jutjat de lo Social num. 15 ha declarat nul·la la sanció de 4 mesos de feina i sou imposada per la Direcció de TMB contra Saturnino Mercader, President del Comitè d'empresa d'autobusos de TMB, i Josep Garganté, portaveu dels treballadors d'autobusos durant la mobilització pels 2 dies.

El jutge falla:

"Que ESTIMANDO LA DEMANDA origen de las presentes actuaciones, promovida por Don Josep Gargante Closa y Don Saturnino Mercader Talavera contra Transports de Barcelona SA, debo revocar, anulando y dejando sin efecto la sanción futurible impuesta a los mismos, condenando como condeno a Transports de Barcelona SA a estar y pasar por la anterior declaración y a la anulación de la antedicha sanción."

Recordem que aquesta sanció venia arrel de la denuncia pública feta pel sindicat CGT per la provocació d'un directiu d'autobusos de TMB contra un conductor per fer que l'expedient sancionador fos més greu.

Més informació:
www.cgtbus.com/docs/utopia/76.pdf

(IN)SEGURETAT LABORAL

"Ignorar els procediments de seguretat pot matar", "Les distraccions poden matar". Dues mostres -a l'esquerra- de la campanya de seguretat laboral de l'asseguradora canadenca WSIB que l'any passat va incidir en la responsabilitat que tenen els propis treballadors en els accidents de sinistralitat que cada s'emporten moltes vides.

En la campanya d'enguany -vegeu les dues imatges de la dreta- el lema és: "Mai no estaràs prou segur" i el subtítol "Utilitza l'equip de seguretat apropiat. Demana la formació apropiada. Rebutja la feina insegura". Les escenes, però, són iròniques: un netejador que no frega perquè cada rajola podria ser un perill i una administrativa que fa servir la destructora de paper amb pinces.

Potser els treballadors en fan un gra massa, ens vol dir l'empresa?

Més cartells de les dues campanyes:

www.prevent-it.ca/index.php?q=see-it-print-ads

Tema del mes

No al Tractat de Lisboa

Campanya "U.€. ¿Pa qué?"

Des de diferents posicionaments de lluita per la justícia i la solidaritat ambiental, laboral, social, cultural, educativa, etc, una sèrie de persones i col·lectius hem vingut a coincidir en el nostre profund rebuig al projecte de feroç desenvolupament neoliberal que suposa la Unió Europea. Hem constatat que, al llarg de la seva història, la UE està atemptant contra els drets dels pobles i els drets ecològics, socials, culturals i laborals.

Considerem que la Unió Europea és la plasmació regional de la lògica destructora del capitalisme global en el qual vivim, igual que Estats Units o Japó en són altres. El capitalisme només pot generar destrucció social i ambiental, com demostra contínuament la UE.

Ens oposem a la UE perquè viola els drets dels pobles i fomenta les relacions internacionals injustes. Pressiona als països africans i caribenys i del Pacífic a acceptar els vergonyosos Acords de Lliure Comerç que suposaran aprofundir encara més les diferències entre enriquits i empobrits, beneficiant sobretot a les empreses de capital europeu.

Unit a l'estratègia de pressió exterior, està creixent el militarisme de la UE: s'han enviat tropes a diferents llocs estratègics del globus (Líban, Kosova, Haití, Sudan, Bòsnia…). S'està creant un sistema de posicionament via satèl·lit en tot el globus que tindrà aplicació militar (el Galileu). Els euroexèrcits cada vegada estan més dotats i tenen major capacitat d'intervenció exterior i s'ha aprovat la "Doctrina Solana", per la qual la Unió pot intervenir militarment en qualsevol lloc del globus en defensa dels seus interessos.

A l'interior de la UE també s'està sentint la militarització. Amb la coartada del terrorisme, la UE i els seus estats membres estan retallant les llibertats de la població. Permeten a la policia accedir a les comunicacions telefòniques privades de tot l'any anterior, fomenten l'ús de càmeres de vigilància, es restringeix el pas en els aeroports…

Ens oposem a la UE perquè destrueix l'entorn. El projecte neoliberal que defensa implica un distanciament cada vegada major entre els llocs de producció i de consum. Aquestes distàncies són "salvades" a força de grans infraestructures de transport i de connexió energètica. Això implica milers de km2 d'asfalt i formigó; l'increment de les emissions de CO_2 (que produïxen el canvi climàtic) i l'amenaça a la biodiversitat causada per la segmentació del territori.

A més, l'impuls que reben les multinacionals per part de la UE dóna suport al model de consumisme irracional i destructiu, aguditzant encara més les seves nefastes conseqüències (producció de residus, malversament energètic, expoli de recursos naturals, deute ecològic…). No és casualitat que la UE sigui la segona emissora de gasos d'efecte hivernacle del planeta en termes absoluts (el 24%) i per càpita.

Això contrasta amb l'aparent preocupació per l'ecologia dels seus mandataris. Denunciem que són només un rentat de cara i que en absolut aborden les causes de la deterioració ambiental.

Ens oposem a la UE perquè està emprenent una ofensiva en tota regla contra els drets socials i laborals, augmentant així les desigualtats. El control de la inflació i el dèficit són objectius de la UE, però no ho són eliminar l'atur i la precarietat. La Unió no recull el dret a una renda bàsica o el de poder habitar en un habitatge confortable.

Aquest debilitament de la protecció social queda reflectit en xifres. En el sí de la UE més d'un terç de la població activa està en situació precària: 19 milions de persones en atur, 21 milions de contractes precaris, 33 milions a temps parcial i un nombre creixent d'assalariats sense papers (immigrants i autòctons). A això se suma que la diferència salarial de les dones respecte als homes és del 28%.

La UE està promovent que es portin a terme reformes estructurals dels mercats de treball dels països membres encaminades a disminuir la protecció dels treballadors i treballadores fins a nivells mínims, dintre del concepte denominat "flexicurity" del mercat laboral, concedint a la patronal majors facilitats per a l'acomiadament "lliure" i la sobreexplotació de la força de treball. L'aprovació de la directiva de les 65 hores de setmana laboral suposaria, a més, una agressió sense precedents contra la lluita històrica per la reducció progressiva del temps de treball remunerat que no faria més que reforçar el ja creixent "dúmping" social existent dintre de la UE.

A això cal afegir que la Unió segueix privatitzant el que encara no està privatitzat. El seu pròxim objectiu són els serveis públics, educació i sanitat al capdavant. Això suposa el desmantellament de conquestes socials històriques a les quals no hem de renunciar.

No és d'estranyar, pertant, que les desigualtats augmentin dintre i fora de la UE. Els desmesurats beneficis de les empreses i les remuneracions dels seus directius contrasten de manera indecent amb els ridículs ingressos de les persones que viuen sota el llindar de la pobresa dintre de les seves fronteres. Segons dades de 2005, eren el 16% de la població de la UE. Els efectes de la pobresa afecten especialment a nens, persones ancianes i aturades.

Especialment sagnant és la violació institucional dels drets humans de les persones immigrants. La UE deporta o rebutja a 500.000 persones cada any. Ara, a més, el Consell ha aprovat una Directiva sobre "procediments i normes comunes en els Estats membres per a la tornada de nacionals de tercers països que es trobin il·legalment en el seu territori". S'ha guanyat a pols l'àlies amb el qual és més coneguda: Directiva de la Vergonya. Permet la retenció d'immigrants durant 18 mesos sense garantir assistència jurídica gratuïta, el que suposa privar de llibertat a persones que no han comès cap delicte. Aprova l'expulsió d'immigrants amb la prohibició de tornar a la UE en 5 anys. Contempla que aquestes expulsions tinguin com destinació tercers països i no el país d'origen. Habilita la detenció de menors "no acompanyats" i la seva expulsió sense garantia de reagrupament familiar. Les detencions es realitzaran en uns Centres d'Internament que en realitat són presons, nous "Guantánamos" dintre de la pròpia UE. Al seu torn, no es reconeixen drets tan bàsics com el lloc de residència o el vot.

Ens oposem a la UE perquè retalla la participació i les llibertats. La participació popular està limitada per a permetre que les decisions es prenguin de forma més àgil. A la capital, Brussel·les, hi ha 15.000 lobbistes que es dediquen a pressionar perquè les legislacions que es promulguin en el sí de la Unió serveixin als interessos dels grans capitals. Mentre es fa oïdes sordes al No a la Constitució Europea dels pobles de França i Holanda i se segueix negant el dret de tots els pobles de la UE —incloses les nacions sense Estat— a decidir lliurement el seu futur. Al mateix temps, es reforça la legislació d'excepció en contra de drets i llibertats bàsiques dintre d'aquesta "guerra global contra el terror" que la UE comparteix amb EEUU.

Un exemple claríssim de tot l'anterior és el Tractat de Lisboa, que substituïx a la difunta Constitució Europea. Segons aquest tractat, el creixement econòmic i la competitivitat són els grans objectius de la UE. La Unió treballarà per a eliminar els "obstacles" al lliure comerç mundial. El Tractat garanteix la lliure circulació de capitals i aposta per la liberalització i interconnexió del mercat energètic.

La nova estratègia de la Unió, significativament titulada "Europa Global: competint en el món", persegueix "mantenir la seva competitivitat en el mercat mundial intensificant els seus esforços per a crear oportunitats per a les seves empreses en tercers països. Per a construir empreses fortes, la UE també haurà de crear un entorn més favorable a les empreses dintre de les seves pròpies fronteres".

Amb la Carta de Drets Fonamentals es retallen els drets ambientals i socials. També manté oberta la porta al desmantellament dels serveis públics, ja que els converteix en simples mercaderies, deixant-los subjectes a les normes de la competència.

Sustentem la nostra oposició al Tractat de Lisboa també en el fet que és clarament antidemocràtic, tant en la manera que ha estat aprovat i com serà ratificat, com en la UE que dissenya en les seves línies. Agreuja les diferències dintre de l'Europa de diverses "velocitats": els menys poderosos tindran cada vegada menys capacitat de decisió. Amb les noves competències comunitàries, en matèria de serveis, treball, energia o immigració, s'amplia el nombre dels àmbits en els que les decisions es prendran en la UE i no a nivell estatal. Amb això s'atorga una coartada als governs locals, que podran culpar a instàncies superiors, "inassolibles", dels desenvolupaments legislatius clarament contraris al benestar de la ciutadania. El Consell i la Comissió mantenen la majoria del poder legislatiu i executiu, mentre que el Parlament segueix complint un paper subaltern. El Banc Central Europeu no té cap control democràtic.

El Tractat de Lisboa augmenta el poder militar de la Unió per a protegir la seva política neoliberal i donar fortalesa i estabilitat en els mercats internacionals a la seva moneda, l'euro. Això ens sembla deplorable. La UE potencia els euroexèrcits i dóna suport els "atacs preventius". Comprovem que el Tractat persegueix convertir a la UE en un factor d'estabilitat per al model neoliberal en la nova (i no tan nova) organització del món. Aposta per una Europa militarista, armada i violenta, supeditada a l'OTAN i a les claus de defensa que dicta EEUU. Prohibeix el desarmament, alhora que exigeix millores en les capacitats militars dels estats membres. Això últim es tradueïx en un augment de les despeses militars. Subratlla el dèficit democràtic en la presa de decisions relacionades amb el militar defensiu i ofensiu. Suposa la consagració de la política de control policial repressiu.

Per tot això, ens oposem a la UE i ens congratulem del "NO" irlandès en el referèndum sobre el Tractat de Lisboa. Ens disposem a continuar plantant-li cara a la UE i a treballar per a aconseguir una relació entre pobles i persones completament diferent, basada en la solidaritat, la sostenibilitat, la llibertat i la justícia.

Parlem amb...

DOLORS MARÍN, HISTORIADORA, ESPECIALITZADA EN MOVIMENT LLIBERTARI

"L'ambient era antimilitarista, fraternal i internacionalista"

Jordi Martí Font

Dolors Marín és doctora en Història Contemporània per la UB i autora i coautora de molt diversos estudis en forma de llibres: "Clandestinos: el maquis contra el franquismo", "Ministros anarquistas", "Francesca Bonemaisson: educadora de ciutadanes", "Els Montseny-Mañé: un laboratori de les idees"... Fa uns mesos, ha publicat "La Semana Trágica. Barcelona en llamas, la revuelta popular y la Escuela Moderna", a La Esfera de los Libros, un treball d'investigació i de difusió dels fets històrics relacionats amb les jornades de juliol de 1906 conegudes popularment com a Setmana Tràgica..

-A algú que no en tingui coneixement, com li explicaries les jornades de juliol de 1909 que han passat a la història amb el nom de Setmana Tràgica?

-Ara fa 100 anys que com a conseqüència de la convocatòria de una vaga general a Barcelona per impedir l'embarcament dels soldats reservistes cap el Marroc es va desencadenar una gran revolta ciutadana que va comportar la crema de la majoria de convents i d'escoles religioses. Els fets no es van donar només a Barcelona sinó que aviat es van estendre a tot el Principat. De fet, el que es volia era crear un estat de revolta que conduís a la proclamació de la república, ja que els vaguistes volien que el descontentament s'estengués a tot l'Estat espanyol.

-Quins van ser els actors que es van donar cita en aquesta confrontació?

-Diversos i molt variats, com la vida mateixa i la ciutat en la qual es circumscriuen. D'una banda, els revolucionaris formats en la seva majoria pel magma divers dels anarquistes-federalistes-socialistes-sindicalistes de Solidaritat Obrera, lliurepensadors i un llarg etcètera, ja que es troben en un moment de canvi i evolució cap a un sindicalisme operatiu, que aviar prendrà les característiques de l'anarcosindicalisme. De bracet amb ells ens trobem, al mateix cantó de la barricada, amb les bases del Partit Radical de Lerroux, la majoria ateus, lliurepensadors, partidaris de les campanyes dels drets civils (casaments, enterraments,...) animadors de les escoles laiques, i republicans convençuts. Caldria dir alhora que no tots ells eren proletaris, també cal destacar dins d'aquets dos blocs la presència de petits propietaris de comerços i tallers (tavernes, fondes, impremtes, ebenistes, enquadernadors, etc.) que estaven a disgust amb la monarquia borbònica i amb el sistema pervers de la Restauració. Tots ells se sentien més moderns i a to amb l'Europa de la seva època, s'emmirallaven molt amb França!

I aquí entren també, del mateix cantó de les barricades, les dones, que fan la seva irrupció al món de les lluites socials al carrer, amb un protagonisme important. Arriben amb molta més força de la que ja havien mostrat als rebomboris de pa i les bullangues del XIX, ara prenen una opció política clara i participen activament en l'organització de la revolta: convoquen, desfilen, fan tancar fabriques i mercats, construeixen barricades i s'oposen a la força pública. Ja fa alguns anys que militen activament als espais alliberats a l'interior de la ciutat: escoles, nuclis veïnals, premsa obrera, etc. I són molt valentes, molt decidides, al cap d'un any dels fets les veiem a les primeres manifestacions reivindicant Ferrer, sense cap por, amb molt dignitat.

I, de l'altra banda de la barricada, els de sempre! L'exèrcit, la Guardia Civil, els sometents que no havien desertat, i els burgesos, que amagats als seus pisos esperaven que s'acabés la revolta però que organitzaven la vida catalana, es a dir: la Lliga i les "bones famílies" que parlaven en català als Jocs Florals però que no dubtaven en acudir a Madrid per defensar el capital i les seves propietats si els anarquistes i socialistes demanaven no ja la revolució sinó un repartiment més just dels beneficis, o millores socials, o senzillament l'accés a l'educació, un tema candent i a la fi, penso, que el nucli desencadenat de la crema de convents.

La Lliga s'estava organitzant com un partit modern, aprenia dels francesos i anglesos, tenia una estructura molt sòlida, ben arrelada en espais diferents: el catalanisme polític, on convergia amb l'església catòlica (Torres i Bages, Verdaguer, Gatell, Morgades...), d'altra banda també amb el capital financer (els banquers), el capital del tèxtil que floria per tot Catalunya i els beneficis provinents del món colonial, no només americà, sinó també africà. Havien fundat la "patonal", el Foment del Treball, i en aquets anys estructuren la seva pròpia banda armada: el sometent, que trauran al carrer renovat al cap de deu anys. Es dur però es part de la nostra història. Hi van molts pocs anys entre 1909 i les batalles del "lliure" i l'"únic". Penso que sovint eren els mateixos protagonistes i les coses continuaven sense resoldre's, precisament per la voracitat de la classe dirigent que sovint no aplicava la legislació vigent, tot i que era molt reformista.

Hi havia dos móns enfrontats: el del luxe modernista i el de l'esperança de vida als 35 anys, ja veus que semblen irreconciliables!

-Per aturar una guerra i l'enviament de tropes formades per reservistes es convoca una vaga general. Com s'explica això?

-Una setmana abans s'havia convocat una gran campanya de xerrades i mobilitzacions contra els embarcaments, organitzada pel Partit Socialista i pels anarquistes, a la qual aviat es van afegir els radicals. Hi havia un ambient internacional abocat al pacifisme, el proletariat estava tip de les guerres colonials del finals del XIX, i a tot arreu es palpava un ambient antimilitarista, fraternal, internacionalista. Aviat els mítings són prohibits o acaben amb aldarulls, i com que no es pot impedir l'embarcament es convoca una vaga general, a imatge de la de l'any 1902.

-I com pot ser que una vaga general acabi desplaçant el seu potencial revolucionari cap a l'església i no contra l'exèrcit, que era contra qui s'articulava la protesta? Què va passar?

-De veritat? No ho sabem, jo penso que senzillament va passar el mateix que al 1835, un intent de recuperar el model de ciutat que proposaven els revoltats. No se sentien identificats amb aquella ciutat burgesa i clerical on hi havia un convent a cada cantonada. Estaven lluitant des de mitjans del XIX per construir d'altres coses que ningú els facilitava: escoles, centres obrers, cooperatives de producció o consum, cementiris civils, inclús altres monuments, un art o una literatura obrerista en comptes de tot allò que els passaven pels nassos i amb molts mitjans i del qual ells només n'eren els espectadors, i el que és pitjor, els explotats, els que ho feien possible a partir del seu treball. I va explotar, com diu el governador civil, l'Ossorio i Gallardo: tot va esclatar com una traca!

És inconcebible com en una tarda cremen més de 40 edificis al mateix temps, això vol dir que alhora hi havia molts grups amb petroli i metxes a la mà, amb un mateix pensament. I no es fàcil cremar edificis sumptuosos, vull dir que no era posar petards i marxar corrent, sinó que els incendiaris havien de prendre's el seu temps, i això invalida la idea del grup provocador, o dels "nois de les llistes" que argumenten alguns historiadors. No crec que existeixi la idea de la "conspiració", com tampoc penso en la idea de líders o teòrics.

El model sempre és el mateix a la ciutat salvant anys i distàncies: des del XIX fins al 1936: gent que pren els barris, homes i dones a les cruïlles de carrers, defensant locals socials, escoles, cooperatives o ateneus, el que es diu la milícia ciutadana, molt diversa, intergeneracional i interclassista.

És per això que en intentar organitzar la repressió els costa tant: no hi ha noms, no hi ha consignes darrere de les barricades, tots són anònims, gent del barri, i això és el més desolador pels repressors. Aviat cercaran un "instigador moral", que serà en Ferrer i Guàrdia, a qui detesten amb els seus projectes d'escoles laiques i coeducadores, un afront moral per a la seva època.

Per què no van atacar les fàbriques o les cases dels rics no ho sabem, però fora de Barcelona es van ocupar ajuntaments, es van cremar les casetes dels "burots" o consums, es van organitzar assemblees ciutadanes i es van tallar les comunicacions, és a dir, la revolta es va diversificar i va prendre caràcter de revolució republicana. L'atac a l'església només es pot interpretar si imaginem la repressió moral i social de l'època i si veiem l'església com la còmplice de l'explotació, de la mà de la burgesia. Les dones ho van tenir molt clar tot això, els testimonis orals les situen al centre dels esdeveniments.

-En el teu llibre dónes molta importància a tots els precedents del que podríem anomenar "cultura anarquista i voltants". Realment, quina força tenia tota aquesta cultura formada per ateneus racionalistes, maçons, lliurepensadors, espiritistes...?

-Sí, no és fàcil posar-te a cremar una església perquè no t'agradi, és a dir que cal molta determinació per decidir-te a sortir al carrer i fer un acte d'aquestes característiques, i això vol dir que hi havia una consciència prèvia i molt treball intel·lectual, moltes lectures interioritzades, la idea que era possible un altre estat de coses diferent, nou, lluny del que havien significat segles de dominació en el món que ells i elles havien conegut.

Són els anys de la creença en el progrés, en la ciència. La religió sembla quelcom obsolet, o quelcom supersticiós com diran les espiritistes, els lliurepensadors o els laics. Un bon exemple són els llibrets de Cels Gomis, anarquista, internacionalista i folklorista; també l'Amalia Domingo Soler o la Pilar López de Ayala, fins ara poc estudiades i que són un bon referent per entendre aquesta mentalitat tan oberta pel seu temps.

-Les conseqüències de les jornades de juliol de 1909 són clares a nivell de víctimes i d'edificis destruïts. I a nivell de moviments i opcions socials, com queda la cosa?

-Bé, malament. La repressió va ser importantíssima. És clar, després de l'època de les bombes i els atemptats de final de segle XIX, semblava que la burgesia catalana podria descansar una mica segura. Pensaven que el proletariat estava calmat, estaven organitzant uns incipients sindicats catòlics –grocs- on creien que tindrien la classe treballadora encarrilada, i a més pensaven ja en una sortida organitzativa de caire femení, perquè tenen ja la confirmació (a partir de la vaga de 1902) que les dones "se'ls escapen", és a dir, es poden descontrolar en un moment determinat.

El que no pensaven és que la fúria dels treballadors aniria en contra de les esglésies i convents, això sí quasi sense víctimes (a diferència del 1835), ara només volen acabar amb els espais que ocupen els edificis, cremar-ho tot, i a més, en contra del que diuen alguns historiadors, no es van donar actes de pillatge. Això ho explica la mateixa premsa de l'època, la gent vol cremar, acabar amb tot, incloses joies, bitllets de banc, accions o retaules: tot els sembla el mateix. I aquesta fúria es va voler canalitzar.

El Partit Radical mai va tornar a ser el mateix, es van acabar les al·locucions anticlericals i populistes de "Don Alacandru", l'emperador del Paral·lel. Va continuar tenint representació als ajuntaments catalans però el seu electorat es va anar passant a les files anarcosindicalistes que anaven creixent en clandestinitat, es van decebre força de la política i els polítics, aquells republicans.

Els socialistes i anarquistes que havien fundat Solidaritat Obrera s'escindiran després dels fets del 1909 i els socialistes que havien abraçat l'acció directa s'aniran moderant i cercant una via electoral. I els llibertaris construiran la Confederació Nacional del Treball poc més tard, ja que veuen que els cal una organització i una estructura forta en aquells anys difícils. Es trencaran els cercles lliurepensadors i els de les dones espiritistes.

Després de 1909, ja res no serà igual, cal cercar noves vies i el feminisme diferencial del nucli de Gràcia quedarà en suspens fins als anys trenta dins Mujeres Libres.

Les escoles racionalistes i els locals socials són clausurats a l'agost de 1909, els mestres empresonats o enviats a l'exili, "al camp, -diuen a l'època-, on no puguin fer proselitisme entre els obrers", i és clar, cal reorganitzar-ho tot, però ho fan, i de quina manera! Els petits nuclis tornen a formar-se i aquí –com abans- el paper de la premsa és fonamental, i també de les xarxes internacionals de solidaritat i de relació, inclús més que ara, potser.

La burgesia, per la seva part, també es reorganitza i a banda de l'inicial i furibund "Delateu!" publicat a "La Veu de Catalunya", va prenent d'altres mesures. Una d'important és la creació de l'obra de Francesca Bonnemaison adreçada a les dones i inspirada pel catolicisme progressista catalanista: l'Institut de Cultura de la Dona i la seva Biblioteca, potser la primera al món adreçada a les dones. El que volen és "instruir-les" com a la resta d'Europa i poca cosa més. El que no comptaven els lligaires és amb l'empenta personal de Donya Paquita que acaba creant una formidable estructura educativa i formativa on també acabaran assistint les filles dels republicans progressistes i maçons.

-Què falta per investigar que sigui encara important avui? Què ens falta saber de la revolta que encara avui sigui fosc i poc clar?

-Falten molts punts foscos per investigar, de fet sabem molt poc dels ismes, com podríem anomenar-los: feminisme, lliurepensament, maçoneria, espiritisme, etc. És cert que hi ha obres senyeres com les de Pere Sànchez, Gerard Horta, Laura Vicente, Manuel Vicente, Tema Kaplan i diverses més que ja baixen al sentit biogràfic o de detall, que és el que ens falta, ja que si desconeixem les fonts i la història personal, local o comarcal, difícilment podrem escriure-la de nou i només investigant podrem aprendre del passat. Penso que falten noves lectures sobre la gent del Partit Radical, molt honestos i actius, que han quedat eclipsats per la figura de Lerroux però que van ser fonamentals com Cristòfol Litrán, secretari i amic de Ferrer, com Sol i Ortega, els Ulled i d'altres que van contribuir amb el seu republicanisme a la creació i manutenció d'escoles racionalistes o centres obrers. També falten investigacions sobre les Dames Roges o dones radicals, també força interessants. Bé, hi ha feina per qui en vulgui, això no s'acaba mai!

I també falten fonts sobre la burgesia, saber per què no van sortir al carrer, ni a defensar les esglésies, perquè ens estranya als historiadors veure com no van baixar a impedir cap crema. Van deixar fer, senzillament, com si allò no anés amb ells. I el cert és que tenien armes i mitjans, i no van fer res. Bé, sí, llistes negres d'obrers que condemnarien al "pacte de la fam". Unes llistes que es popularitzarien a finals del XIX. Cada bàndol tenia les seves estratègies!

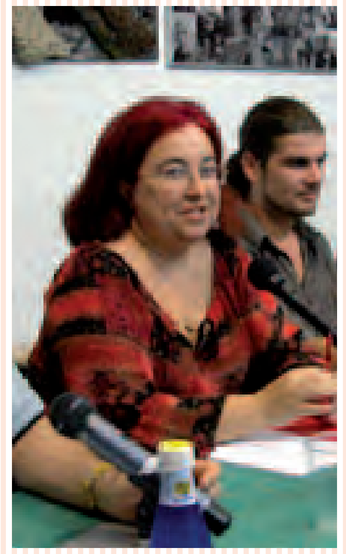
-Quines han estat les reaccions d'aquest centenari? S'ha commemorat adequadament l'efemèride?

-M'ha sorprès molt veure que s'ha commemorat la Setmana Tràgica, inclús des de sectors institucionals, i a més, sovint ho han fet molt bé. S'han organitzat xerrades, seminaris, rutes urbanes o accions, i penso que és important i positiu veure com la ciutat s'ha repensat i ho ha fet de manera valenta. Penso que avui pocs barcelonins no poden dir que no saben què va ser la Revolució de Juliol, com li deien els anarcosindicalistes. Hi ha una pàgina web en què es mostren fotografies de l'època i moltes llibreries han fet aparadors amb els llibres que han anat sortint entre els quals recomano la novel·la de l'Andreu Martín. També hi ha hagut llibres molt crítics amb els fets provinents "dels de sempre", però amb això sempre s'hi ha de comptar.

-Per acabar, Quina valoració pots fer sobre la figura de Ferrer i Guàrdia i el seu assassinat?

-Parlar de Ferrer significaria fer tot un altre llibre voluminós i interessant. És un món, ell, els seus amics, en Morral, Litràn, Miranda, Odón de Buen, Salas Antón, és un personatge calidoscòpic, apassionant i al qual sovint se l'ha jutjat abans de conèixer-lo en profunditat. De fet, va ser condemnat sense proves, en una espècie de "cacera de bruixes" modernista, a la catalana, que va acabar de rebot amb Maura a causa de la pressió internacional. Per mi és un home per descobrir, entranyable, d'Alella, que es va convertir en un dels exponents mundials del lliurepensament, la laïcitat i la coeducació. Paradoxalment, la seva mort va mostrar al món que aquelles campanyes de propaganda dels Montseny a París sobre els processos de Montjuïc del XIX i que es titulaven "Els Inquisidors d'Espanya" continuaven al segle XX.

> LES FRASES...

"El que no pensaven és que la fúria dels treballadors aniria en contra de les esglésies i convents, això sí quasi sense víctimes"

"Hi havia dos móns enfrontats: el del luxe modernista i el de l'esperança de vida als 35 anys"

"Falten molts punts foscos per investigar, de fet sabem molt poc dels ismes, com podríem anomenar-los: feminisme, lliurepensament, maçoneria, espiritisme"

> CONVOCATÒRIES

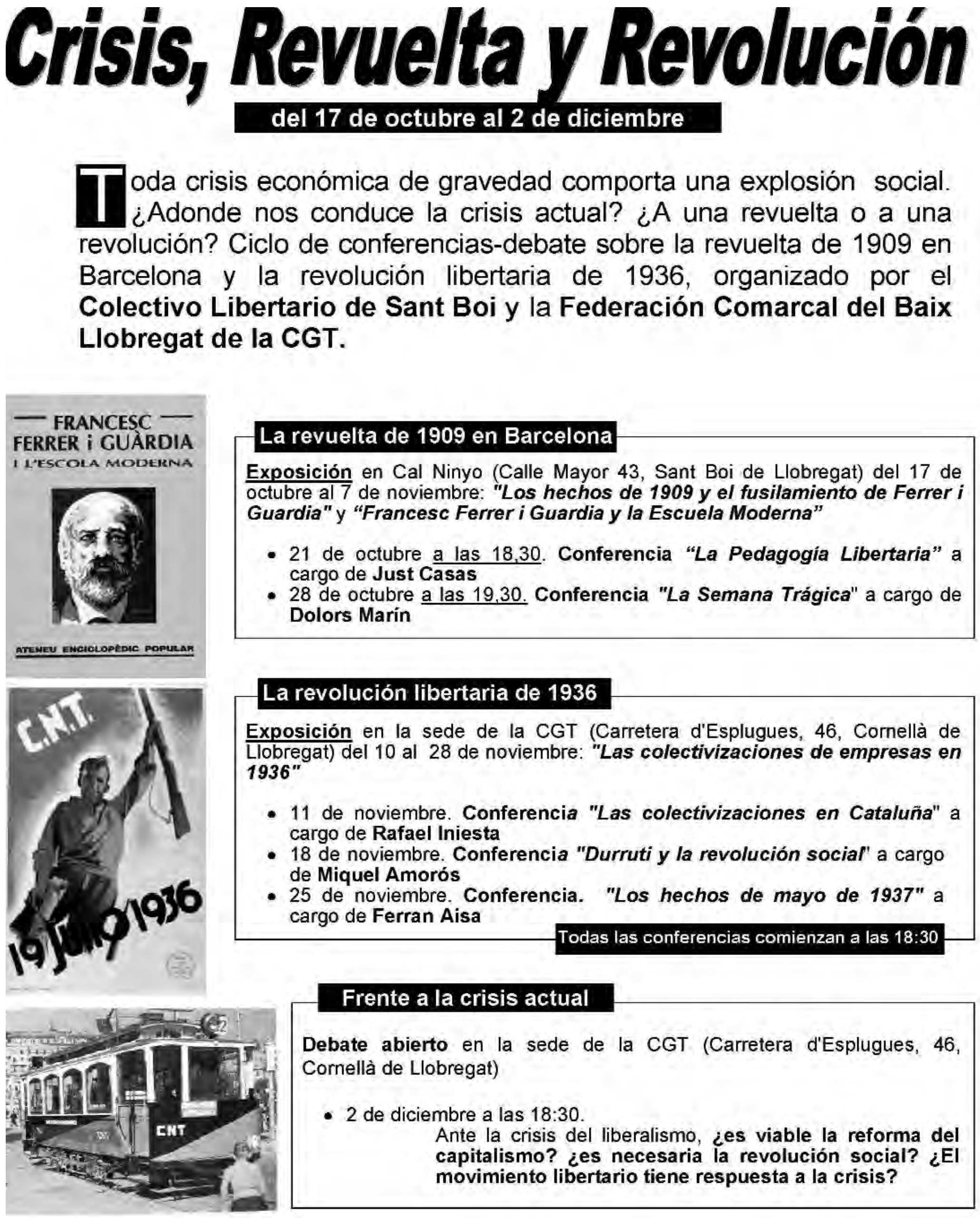
Conferència de Delegats/des-Debat: "Davant de la crisi... respostes de la CGT"

Dimecres 16 de setembre a les 10:00 h, Centre Cívic Fort Pienc, Barcelona
Intervindran:
Angel Luis Garcia (Ses. Acció Sindical de la CGT), Desiderio Martín (Sec. Salut Laboral) i Juanan Sànchez (Sec. Acció Sindical de la CGT de Catalunya)
Com totes i tots sabem els efectes de la Crisi van avançant i copejant a la classe treballadora, actualment a l'Estat espanyol s'ha sobrepassat la xifra de 4,2 milions de desocupats/des i les previsions és que anirà a més.
Davant aquesta situació de crisi del sistema els homes i dones de la CGT no podem quedar-nos indiferents, el compromís contret en els acords del Congrés de Màlaga ens marca el camí a recórrer per a contestar a qui ens han ficat en aquesta crisi, capitalistes i polítics còmplices amb les polítiques neoliberals.
El Comitè Confederal de la CGT de Catalunya va aprovar el passat 14 de Juliol realitzar una jornada reivindicativa el pròxim 31 d'Octubre, a realitzar en una localitat del Baix Llobregat, sent la Federació Comarcal d'aquest territori qui coordinarà conjuntament amb el Comitè Confederal, les propostes i accions a portar a terme.
Per a potenciar els passos de l'oposició necessària, i desenvolupar els acords, des de la Secretaria d'Acció Sindical s'han convocat reunions on l'equip de treball va proposar una Conferència de delegats/des per al pròxim mes de Setembre. Valorant dates es va informar en la Plenària del Comitè Confederal realitzar-la el 16 de setembre.
L'objectiu d'aquesta Conferència és iniciar el període posterior a les vacances, amb una reunió on les Secretaries d'Acció Sindical del Confederal i de Catalunya, juntament amb el Gabinet Jurídic Confederal, facin una valoració de com ha afectat als diferents sectors la crisi, per a això també s'han convidat a les Federacions Sectorials Estatals perquè aportin les seves dades i valoracions.
Aquesta Conferència hauria de servir com punt de partida de la cita que tenim a Catalunya el pròxim 31 d'octubre, per a organitzar al màxim de delegats i delegades, i conscienciar-nos de la importància que en aquesta jornada es constati la màxima presència de la CGT en el carrer.
A més no hem d'oblidar-nos del Ple acordat a Màlaga per a decidir si és possible que la CGT convoquem una Vaga General.
Us animem a fer extensiva aquesta convocatòria a tota l'afiliació dels Sindicats de la CGT a Catalunya.

Crisi, revolta i revolució: debats i exposicions al Baix Llobregat

Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT

Tota crisi econòmica de gravetat comporta una explosió social. On ens condueïx la crisi actual? A una revolta o a una revolució?
Cicle de conferències-debat sobre la revolta de 1909 a Barcelona, la revolució llibertària de 1936 i l'actual crisi econòmica, organitzat pel col lectiu Llibertari de Sant Boi i la Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT.

La revolta de 1909 a Barcelona

- Exposicions "Els fets de 1909 i l'afusellament de Ferrer i Guàrdia" i "Francesc Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna", a Cal Ninyo (Carrer Major 43, Sant Boi de Llobregat), del 17 d'octubre al 7 de novembre:
- 21 d'octubre a les 18.30h. Conferència "La Pedagogia Llibertària" a càrrec de Just Casas, a Cal Ninyo, Sant Boi.
- 28 d'octubre a les 19.30h. Conferència "La Setmana Tràgica" a càrrec de Dolors Marín, a Cal Ninyo, Sant Boi.

La revolució llibertària de 1936

- Exposició a la seu de la CGT (Carretera d'Esplugues 46, Cornellà de Llobregat), del 10 al 28 de novembre: "Les col lectivitzacions d'empreses el 1936"
- 11 de novembre a les 18.30h. Conferència "Les col lectivitzacions a Catalunya" a càrrec de Rafael Iniesta, a la CGT de Cornellà.
- 18 de novembre a les 18.30h. Conferència "Durruti i la revolució social" a càrrec de Miquel Amorós, a la CGT de Cornellà.
- 25 de novembre a les 18.30h. Conferència. "Els fets de maig de 1937" a càrrec de Ferran Aisa, a la CGT de Cornellà.

Enfront de la crisi actual

- 2 de desembre a les 18:30h. Debat obert a la seu de la CGT (Carretera d'Esplugues 46, Cornellà de Llobregat). Davant la crisi del liberalisme, és viable la reforma del capitalisme? és necessària la revolució social? El moviment llibertari té resposta a la crisi?

Organitzen: Federació Comarcal Baix Llobregat de la CGT i Col lectiu Llibertari de Sant Boi.
Més informació a l'apartat de convocatòries del web del SOV CGT Baix Llobregat: www.enxarxa.com/CGT/
A més d'aquestes activitats, cal esmentar una altra activitat organitzada a Sant Boi de Llobregat, en el local de l'Ateneu Santboià, situat a l'Avinguda Marià Girona 2.
- 31 de octubre, a les 12 h. debat sobre "La crisi i el decreixement", actuaran de ponents membres d'Ecologistes en Acció, CGT i Crisi?Podem!
Aquest debat s'emmarca en la jornada reivindicativa convocada per la Confederació General del Treball contra la crisi i per la vaga general.
A més, hi haurà l'Exposició "Utopies llibertàries"

IX Congrés CGT Catalunya a Lleida, 5, 6 i 7 de febrer de 2009

Secretariat Permanent CGT Catalunya

A punt el proper congrés de la CGT de Catalunya que tindrà lloc a Lleida els dies 5, 6 i 7 de febrer de 2010. Serà el IX congrés i el programa previst és el següent:
- Punt 1: Obertura del Congrés.
- Punt 2: Elecció de la Taula del Congrés i Comissions.
* Taula del Congrés.
* Comissió revisora de les credencials.
* Comissió revisora de comptes.
* Comissió d'escrutini.
* Comissió de ponències.
- Punt 3: Discussió i aprovació, si procedeix, dels Informes de Gestió de les Secretaries del Secretariat Permanent i del Coordinador del Catalunya.
- Punt 4: Acció Sindical de la CGT de Catalunya.
- Punt 5: Acció Social de la CGT de Catalunya.
- Punt 6: Estatuts.
- Punt 7: Elecció i nomenament de:
* Components de la Comissió de Garanties.
* Components de la Comissió Econòmica.
* Components de las diferents secretaries del Secretariat Permanent.
* Coordinador/a del Catalunya.

Al Brasil, el cinquè país del món en extensió, l'1% dels propietaris controla el 46% de les terres

Milers de pagesos depauperats han recuperat una dignitat trepitjada

Vint-i-cinc anys de lluita per la terra al Brasil

Isaac Giribert / Sao Paulo (*)

Després de l'ascens de Lula, algunes veus van pronosticar la fi del MST. Es van equivocar. Decebut per una promesa de reforma agrària que mai arriba, s'ha convertit en el referent dels que menys tenen. El MST celebra el seu 25è aniversari amb la defensa de la seva autonomia i un discurs clarament anticapitalista.

El Moviment dels Treballadors Rurals Sense Terra (MST) apareix avui com el moviment més important dels que actuen en el camp brasiler en lluita per l'aplicació de la Reforma Agrària. A pesar que la seva fundació oficial es va produir l'any 1984, es va estructurar a la fi de la dècada dels '70 en un context marcat per les grans transformacions econòmiques i per un procés accelerat d'industrialització i mercantilització de les activitats agrícoles. Aquest procés va suposar un augment accelerat de les desigualtats socials, que va empènyer a la pobresa més absoluta a una part important de la població rural, que després de perdre les seves terres es va veure obligada a emigrar en direcció a les grans ciutats.

L'objectiu principal de les accions que realitza el MST és pressionar al Govern perquè destini aquelles grans extensions rurals que romanen improductives a camperols sense terra, ja que d'aquesta forma s'afavoreix la democratització de la renda i es pot generar un canvi en el padró de propietat rural consolidat històricament, caracteritzat per una gran concentració en mans d'una petita minoria.

Al llarg de la seva història, el MST ha creat i reproduït unes dinàmiques antagonistes d'accés a la terra que l'han donat a conèixer com subjecte social. Dinàmiques tan incisives i arrelades al terreny com l'ocupació de terres, la construcció de campaments i la consolidació d'aquests mitjançant la creació d'assentaments de reforma agrària.

Per a portar a terme l'ocupació de terres i els desdoblaments que d'ella es deriven, el MST es basa en "la funció social" (productivitat mínima) que segons la Constitució han de complir totes les grans propietats agrícoles. El Moviment defensa que aquesta funció sigui executada mitjançant un ampli projecte de Reforma Agrària, és a dir, a través de la divisió dels latifundis improductius en establiments rurals de caràcter familiar que aconsegueixin donar resposta al conflicte agrari larvat des del període colonial.

El MST s'ha caracteritzat per fer-se propi un projecte de transformació social que transcendeix els objectius que van portar a la seva fundació, passant també de forma progressiva a lluitar contra el context polític, econòmic i social que els va dur a l'exclusió.

A partir de l'entrada en escena del MST la lluita per la terra va passar a ser molt més que lluita per la terra: darrere de les seves caminades reivindicatives i de les ocupacions de terres o d'edificis governamentals es troba la ferma voluntat de construir un nou horitzó que ajudi a transformar la societat brasilera, mitjançant l'obertura d'un debat públic sobre la veritable democratització dels drets socials.

En el dur camí recorregut en aquests 25 anys, no exempt de les més diverses formes de persecució política, el MST ha construït una organització autònoma sota el control directe de les seves bases, capaç de dinamitzar-se a través dels processos de lluita que protagonitza, convertint la injustícia en acció directa i l'acció directa en transformació social.

Altres claus

L'origen: Cascabel, 1984

Estimulats pel treball de la Comissió Pastoral de la Terra i després de cinc anys d'ocupacions de parcel·les agràries en tot el país, capdavanters camperols de 16 estats brasilers es van reunir al gener de 1984 a Cascabel (Paraná). Després de cinc dies de discussions i reflexions col·lectives, van fundar el MST.

L'1% controla el 46% de les terres.

Al Brasil, el cinquè país del món en extensió, l'1% dels propietaris controla el 46% de les terres. Més del 70% de les grans propietats són improductives i per tant potencialment expropiables per a finalitats de reforma agrària. D'altra banda, el 86,6% de la pagesia treballa en petites unitats de producció, mentre que les grans generen menys del 2,5% de l'ocupació rural.

Cooperativisme i petita indústria

El MST ha engegat 79 cooperatives de producció agropecuària, 50 de comercialització i prestació de serveis, 28 d'assistència tècnica i quatre de crèdit. A més, ha generat 140 agroindustries de petit i mitjà port (fruites, cereal, llet) i consolidat programes de producció de llavors agroecològiques i cursos de capacitació de tot tipus.

L'educació, una de les claus de l'èxit.

L'extensió de l'ensenyament, basada en models com el de Paolo Freire, sempre ha estat un dels cavalls de batalla del MST. En les 2.000 escoles que ha obert en els seus campaments estudien més de 200.000 nens i joves i s'ha alfabetitzat a més de 50.000 persones adultes. El periòdic Jornal dos Sem Terra, que es publica des de la creació del moviment, i 20 ràdios comunitàries completen aquesta labor.

Fortaleses

Projecte formatiu i educatiu

L'educació ha estat un element central en la marxa del MST, com demostra la conquesta de 2.000 escoles per a nens i adults o el conveni amb 13 universitats.

Construcció d'alternatives reals

El discurs igualitari i anticapitalista del moviment s'ha materialitzat en més de cent cooperatives de producció, serveis i crèdit i 140 petites i mitjanes agroindustries.

Recuperació de la dignitat cmperola

Milers de camperols depauperats han recuperat una dignitat trepitjada durant segles. El concepte 'camperol' s'ha actualitzat des d'una òptica anticapitalista.

Debilitats

Acomodament de la persona assentada

En alguns casos, després de la llarga i dura etapa de l'ocupació i una vegada que s'aconsegueix la terra, "l'assentat" deixa d'involucrar-se amb la lluita social i política del MST.

Dificultat per a incorporar joves

Malgrat el potent paper educatiu desplegat pel MST i de la seva obstinació per formar quadres, molts joves rebutgen incorporar-se activament a l'estructura de l'organització.

Difícil competència en el mercat

La falta de potents xarxes alternatives de distribució i l'escassesa de mitjans fan que sigui molt difícil 'competir' contra els productes de la agroindustria.

Les conquestes del moviment

24 dels 26 Estats que formen Brasil tenen presència del MST.

370.000 famílies viuen en assentaments, controlant més de 7.500.000 hectàrees.

2 milions de persones són la base que el MST ha aconseguit mobilitzar i articular.

50.000 persones adultes han estat alfabetitzades.

100.000 famílies acampades en espera de l'aplicació de la reforma agrària.

2.500 ocupacions de terra per tot el país.

Més info:

- Pàgina oficial del MST amb tota la informació sobre el moviment, en portuguès. www.mst.org.br/
- Pàgina oficial de la plataforma internacional d'organitzacions agràries Vía Campesina www.viacampesina.org/
- Coordinadora Llatinoamericana d'Organitzacions Camperoles. www.movimientos.org/cloc/
- Universitat Rural Paulo Freire, iniciativa de col·lectius de l'Estat espanyol. www.universidadruralpf.org/
- Entrevista a Soraia Soriano, de la direcció nacional del MST: "Només si es fa visible el conflicte, Lula prendrà mesures per a la reforma agrària". www.diagonalperiodico.net/Solo-si-se-hace-palpable-el.html

NOTA

Article publicat a la revista Diagonal núm. 105

BALA PERDUDA

Ara que fa cent anys…

Toni Álvarez

Ara fa cent anys d'una de les revoltes antimilitaristes més importants de la història i estaria bé resituar públicament i política aquells esdeveniments i ubicar-los en els nostres dies.
Continuen les guerres colonials, globalitzades, a la recerca, producció i control de materials i combustibles, com el coltan, el petroli, diamants, or, cultius monoextensius, drogues... tot això a indrets tan semblants als de fa cent anys com el nord de l'Àfrica, l'Afganistan, l'Àfrica subsahariana, Sudamèrica, l'Iraq…
Els que participen en aquestes colonitzacions ara no són soldats de lleva, pares de família i joves obligats per l'estat per no poder pagar l'exempció econòmica de reclutament. Ara són joves i pares de família obligats per les circumstàncies econòmiques del capitalisme, que els empeny a buscar un lloc de treball d'acord amb el seu nivell d'estudis i formació. Ja sabem que per acceptar ordres no s'ha de pensar massa. Deixem a banda els tècnics i els qui els agrada això de la guerra i que per això s'enrolen, una mínima part dels soldats immigrants i descastats, reclutats a les cues de les delegacions de govern on volen arreglar els seus papers o als barris perifèrics empobrits on el dia 10 de cada mes és una festa de compres, deutes pagats i alguns quintos, però de cervesa. Les famílies d'aquests joves i caps de família, amb un patró idèntic a tots els exercits, lluny de revoltar-se i protestar per ser enviats a una matança colonial, en defensa dels interessos econòmics d'uns quants corruptes i malparits, com s'acaba demostrant sempre amb el temps, acomiaden els seus estimats i estimades amb ànims i llàgrimes d'orgull patri. Quina vergonya aliena…
L'església, amb ella continuem topant i al mateix front de fa cent anys: l'educació. Ara no reparteixen reliquiaris i medalletes, ara reparteixen consignes i exigències als governs de mantega que tremolen i obeeixen als seus desitjos i capricis.
Ara fa cent anys, el poble va dir que prou de repartir reliquiaris i medalletes redemptores als qui patien directament les conseqüències de la guerra. Cent anys després, les paguem amb els nostres diners. Continuen els motius, però queda poc rastre d'aquell esperit de revolta. Això sí que és tràgic.

Aturem l'empresonament del Karim de Vilanova

Campanya de Suport a Karim

Els treballadors i treballadores de Vilanova i la Geltrú, d'arreu dels Països Catalans i d'aquest nou món globalitzat patim directament i més que ningú les conseqüències de l'actual fase econòmica. Conseqüències sobre l'accés al treball, a l'habitatge i a prestacions socials cada dia més precàries i en continuats processos més o menys encoberts de privatització.
Quan les primeres mobilitzacions de treballadors i de treballadores prenien els nostres carrers al crit "que la crisi la paguin els rics", els diferents governs prenien mesures per desactivar l'auge de les protestes i l'organització ciutadana al marge de les estructures sindicals pactistes habituals.
Al silenci mediàtic s'hi va sumar la directriu de reprimir aquestes mobilitzacions.Només en aquest context podem entendre la càrrega dels Mossos d'Esquadra contra l'acció simbòlica i pacífica d'abocament de fems davant del Banc d'Espanya, a Barcelona, el dia 15 de novembre del 2008. Només en aquest context podem entendre la posterior detenció del company Karim. I només en aquest context podem entendre el perquè tres mossos i un agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona van testificar corporativament contra en Karim assegurant que havia colpejat amb una triple patada voladora a un policia, tot en un judici on es van mostrar unes imatges en les que no s'hi veia res del que descrivien.

Ara el Jutjat Penal núm. 15 de Barcelona, recorrent a la figura de la pena-multa, ha imposat una condemna de presó contra en Karim, eludible amb el pagament d'una multa de 400 €. En el cas de no pagar aquesta multa, en Karim serà empresonat durant 50 dies.Es castiga de nou la pobresa amb mesures com aquestes que permeten als qui tenen més diners eludir la presó sense dificultats.
En el cas del Karim, el cinisme de la sentència és major perquè va ser precisament la denúncia de la discriminació econòmica contra les classes populars el que el va empènyer a manifestar-se. És per això, que en un acte de coherència, i com a denúncia del caràcter classista d'aquestes mesures punitives (penes-multa), en Karim ha decidit no pagar la multa i per tant, l'Estat l'hauria d'empresonar durant 50 dies.
És per això que, nosaltres, col·lectius i persones sotasignants, tot demanant-vos la vostra implicació i col·laboració en la campanya solidària engegada des de Vilanova i la Geltrú,1. Proclamem la nostra solidaritat amb en Karim Akbih Verdaguer, veí de Vilanova i la Geltrú, militant independentista i sota amenaça de complir 50 dies de presó per haver-se plantat al xantatge de la crisi econòmica i al xantatge d'una multa de 400 €.
2.-Denunciem la injusta situació d'amenaça de presó que ha de suportar el Karim, i lamentem que l'Estat vulgui empresonar algú que com ell comet el delicte de no romandre passiu davant les problemàtiques socials que pateix el nostre poble.
3.-Remarquem el nostre convenciment que tot plegat és fruit d'un context polític pel qual, les autoritats del país esmercen esforços per silenciar, criminalitzar i si cal, reprimir, aquelles expressions populars que denuncien les conseqüències de l'actual fase econòmica sobre la classe treballadora catalana.
4..-Finalment, exigim la no execució de la sentència, ja que som majoria els qui, com en Karim, som culpables de l'únic delicte que aquí es pretén castigar: treballar perquè no siguem els de sempre els qui continuem pagant els plats trencats del sistema capitalista.
http://suportgarraf.blogspot.com/
http://suport-karim.bloc.cat/
http://www.alertasolidaria.org/
http://vilanovaviva.wordpress.com

Condemnada a dos anys i mig l'anarquista gironina Núria Pòrtulas

Assemblea de suport a la Núria Pórtulas

La sentència de l'Audiència Nacional sobre el cas de la nostra companya Núria Pórtulas, la vam conèixer el 30 de juliol a partir d'una filtració de l'Audiència Nacional a un mitjà de comunicació, condemna que seria de 2 anys i 6 mesos de presó pel delicte de temptativa de col·laboració amb banda armada:
Volem deixar clar que la sentència que condemna la Núria per "temptativa de col·laboració amb organització terrorista" no té cap fonament perquè el grup anarquista italià al qual fa referència l'Audiència Nacional no ha estat processat com a tal a Itàlia i l'únic que ha estat jutjat és Juan Sorroche, el qual va ser absolt del delicte de pertinença a organització terrorista ara fa més d'un any. La sentència també cita la famosa llibreta blava, que va ser intervinguda del tot irregularment pels mossos d'esquadra, i construeix els fets provats a partir dels fanzines, fulletons, cartells, cds i adhesius polítics intervinguts en el centre social en el qual vivia la Núria Pòrtulas (com ara cartells antirepressiu sobre els mossos i de solidaritat amb persones preses).
La sentència arriba a reconèixer que: "[las actuaciones concretas de la procesada] no consta que trasvasaran la esfera personal de la interesada, puesto que no existe acreditación acerca de que sus informaciones y sus actos coadyuvantes fueran proporcionados a personas pertenecientes a aquel grupo de signo terrorista. Tampoco consta, por supuesto, que tales acciones las fuera a cometer la propia acusada."
Malgrat això, el tribunal d'excepció que és l'Audiència Nacional condemna la Núria a 2 anys i mig de presó, perquè tot aquest procés respon a una persecució sistemàtica de l'Estat contra els moviments combatius (en aquest cas, la solidaritat amb les persones preses…)
Aquesta sentència pot ser recorreguda al Tribunal Suprem i no s'aplicaria fins que s'haguessin resolt aquests recursos.
L'assemblea de suport a la Núria Pórtulas continuarà lluitant per l'absolució de la Núria i contra la criminalització de la solidaritat amb les persones preses. També demanem la dimissió dels responsables polítics d'aquesta operació policial i judicial.

Valoració positiva de les Jornades de les Dues Ribes realitzades a Reus

Àrea d'Immigració
CGT Baix Camp

Entre el 30 de juny i el 7 de juliol es van portar a terme a Reus les Jornades de les Dues Ribes, dins una denominació més amplia "Arrels, cultures d'anada i tornada", sota la qual és previst seguir organitzant activitats.

Les Jornades van constar de xerrades-debat, projeccions, concert i sessió de contes, que ens van apropr a la realitat magribina actual, tant als països d'origen (bàsicament el Marroc) com a la immigració resident a Catalunya, i van ser organitzades per Associació Cultural Reggus, Associació Hace Color i Àrea d'Immigració CGT Baix Camp, amb la col·laboració de Sodepau, Associació Amazics de Catalunya, Associació Ciutadans per la Convivència i el Desenvolupament, Fusic, Regidoria de Solidaritat i Cooperació i Consell Municipal de Solidaritat i Cooperació.

Des de l'organització de les Jornades valorem positivament el seu desenvolupament, l'assistència als actes i el nivell dels debats i projeccions, i pensem que és l'inici d'una dinàmica de treball en comú entre població autòctona i població nouvinguda d'origen magribí, que serveixi per fomentar la interculturalitat, la interrelació, el coneixement mutu, la reflexió i la crítica, així com per seguir organitzant activitats i propostes d'informació i denúncia, i per facilitar la lluita contra el racisme i la xenofòbia.

Cal recordar que les activitats han estat organitzades per un grup de persones format per autòctons i nouvinguts, catalans i catalanes, magribins i magribines.

L'assistència als diferents actes ha esta la següent:

- Xerrada-debat sobre l'associacionisme dels immigrants i dels col·lectius que treballen amb la immigració: 40 persones
- Projecció del documental "Casa Nayda" + sessió DJ: 75 persones
- Concert de les Dues Ribes amb els grups Nour i Chaqlalà: 100 persones
- Xerrada-debat sobre música i cultura actual al Magrib: 50 persones
- Contes a banda i banda del Mediterrani: 60 persones
- Projecció de la pel·lícula "Retorno a Hansala": 75 persones
- Projecció del Documental "Llibre de Família" i taula rodona sobre el nou codi de família marroquí: 50 persones

Tenint en compte el context actual i la dificultat de mantenir el nivell d'assistència a unes Jornades amb activitats durant 7 dies seguits, la nostra valoració es totalment positiva, excepte en el cas de l'acte més lúdic, el concert, al qual esperàvem una assistència de públic més gran. El nivell de les intervencions, la intensitat dels debats, les relacions creades i la posada en comú de visions i opinions diverses ens han deixat molt satisfets, i un dels objectius bàsics, ampliar la informació dels/les assistents sobre les realitats actuals del Magrib, s'ha complert amb escreix.

Pel que fa a l'assistència de població magribina en les diverses activitats, aquesta ha representat entre el 25 i el 50% dels assistents als actes. Sobre els nivells d'assistència de la població magribina resident a Reus i comarca, cal dir que n'esperàvem més. Aquest és un dels temes que hem de valorar, que també ha estat planant sobre els diferents actes organitzats, i que ens ha de moure a seguir treballant en l'àmbit de la divulgació d'informació i la creació de ponts entre comunitats, ponts que ja existien i s'han consolidat amb les Jornades però que cal seguir construint.

De totes formes, entenem que és un fet positiu haver distribuït 500 cartells i 2500 llibrets informatius, escrits en català i àrab, en locals, associacions i àmbits diversos, i especialment haver-los fet arribar a un centenar de locals i comerços regentats per població magribina.

Entenem que les Jornades han estat una activitat pionera en aquest àmbit i que marcaran un abans i un després. D'entrada ja ens plantegem una continuació dels actes per a la propera tardor.

Motivació de les Jornades

Dues ribes de la Mediterrània, la Nord i la Sud, amb situacions molt diferents, tant a nivell econòmic com polític, social o cultural, però àmpliament relacionades entre si al llarg dels segles. Dos móns que sovint han viscut d'esquena l'un de l'altre, però els camins dels quals està clar que cada dia aniran més lligats. Els intercanvis comercials i culturals, així com el fenòmen migratori del sud cap el nord i l'econòmic del nord cap el sud, en són els principals responsables.

Immigració magribina, sobretot marroquina, però també algeriana, molta d'ella de cultura amazigh, que està canviant la realitat quotidiana dels nostres pobles i ciutats, i obrint espais i situacions noves, amb totes les contradiccions i problemàtiques que això implica, però també amb la diversitat enriquidora i l'aportació cultural com elements que haurien de ser vistos en positiu, potenciant l'intercanvi, la convivència i el coneixement mutu.

Reus, ciutat d'uns 110.000 habitants, n'és un bon exemple, amb un percentatge de població immigrant de més del 15%, la meitat de la qual provinent del Magrib, bàsicament del Marroc. Això genera situacions complexes i, de vegades, problemes de convivència, fruit del desconeixement mutu i de les diferències culturals i econòmiques existents, normals d'altra banda en tot procés migratori més o menys massiu que es dona en un període curt de temps, incrementats per algunes actituds xenòfobes i racistes, per les mentalitats tancades i reticents als canvis existents en ambdós costats, per les legislacions repressives/restrictives vigents en matèria d'estrangeria i per la falta d'actuacions concretes per part de l'Administració.

Ens trobem amb un significatiu percentatge de la població que, tot i ser visible al carrer i al món laboral, a d'altres nivells és pràcticament invisible. Si en l'àmbit de participació ciutadana, tant a nivell polític com associatiu, veiem com el col·lectiu magrebí no existeix ni compta pràcticament per a res, a nivell cultural podem comprovar com la seva presència a la ciutat passa pràcticament desapercebuda: ni s'organitzen activitats des de la comunitat magribina, ni destinades a ella, si exceptuem els espais i actes religiosos (destinats bàsicament al sector més practicant de la religió musulmana. No existeix una programació cultural destinada a aquesta part de la població o que serveixi per donar a conèixer a la comunitat d'acollida els seus valors culturals i per interrelacionar-se amb la població autòctona.

És en aquest àmbit on volem intervenir, en fomentar l'intercanvi cultural, el coneixement mutu i l'organització d'activitats socials i culturals. I aquí és on entra la nostra proposta de Jornades. Amb l'ànim de trencar tòpics i imatges estereotipades, de fomentar la crítica i la reflexió, de donar a conèixer altres realitats, de crear ponts, de que siguin un punt de partida….

SALUT I ANARQUISMES

Estem tancades

Pep Cara (Berga)

L'Audiència Nacional ha condemnat a dos anys i mig de presó la companya Núria de Girona. No hi ha proves de res. Diuen que "col·laborava" amb un grup "terrorista" italià. Aquesta sentència per un demòcrata hauria de ser com a mínim absurda ja que la Núria no ha comès cap delicte. Per un àcrata, la sentència és, sens dubte, un acte repressiu més de l'estat cap a aquelles persones solidàries i que critiquen aquest món amb la seva manera de viure com a exemple. També és especialment lamentable com els mitjans de comunicació han seguit la cantarella marcada primer pels Mossos d'Esquadra i ara per l'Audiència Nacional, sense aportar proves i fins i tot volent fer passar com a proves de delicte coses que, en teoria, són perfectament lícites com per exemple declarar-se anarquista.

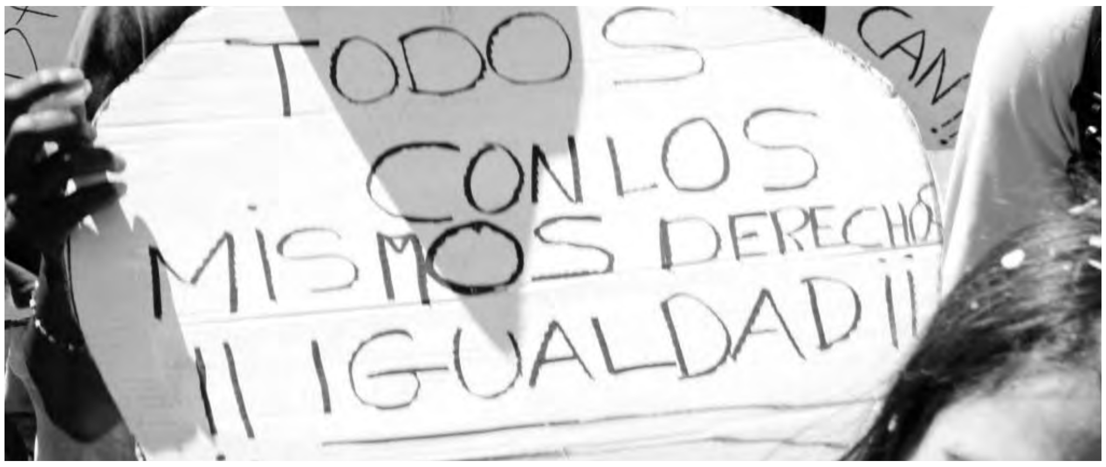
L'Alfonso de l'Hospitalet ha estat condemnat a tres anys de presó més multa de quatre mil euros, acusat de donar un cop de puny al famós mosso d'Esquadra del kubotan. I són cada dia més les companyes amb importants multes de tota classe per haver protagonitzat algun tipus de protesta o crítica en aquest sistema basat en la injustícia en el qual vivim.

D'altra banda, les campanyes i actes de solidaritat són escassos, tampoc no ens enganyem. Estem com estem. Estem dins un tancat i qui s'atreveix a saltar el vailet s'enrampa. Mal panorama. Massa complicitats amb les injustícies pel meu gust. I si la societat, basada en l'explotació generalitzada i l'abús fa pudor, no en fan gaire menys els col·lectius que s'autoanomenen socials o crítics, on les agressions, el pensament únic i la resta d'autoritarismes que critiquem del sistema estan molt presents i al dia. Darrerament i sense anar més lluny hem rebut amenaces per dir des del Berguedà Llibertari (www.bergueda-llibertari.org) que en un programa de Ràdio Bronka es presentava un dossier que denunciava l'agressió rebuda per una noia (i tot el que va comportar) en un conegut i reputat Ateneu barceloní.

Com diu el gran dibuixant i amic Roger en una de les vinyetes que ha fet al darrer "El Pèsol Negre" (on s'estrena nou disseny a tot color): "Em sembla que hauríem de començar a prescindir de les nomenclatures dels historiadors d'antic règim... i anomenar la setmana tràgica setmana còmica... i repetir-la cada cinc anys". Està tot dit. I és que si perdem de vista la importància de fer la nostra pròpia història, de tenir la nostra pròpia veu i sense intermediaris de cap tipus; estem perdudes.

El projecte de Reforma de la Llei d'Estrangeria: avança la repressió, retrocedeixen els drets

Secretaria d'Acció Social – Comitè Confederal CGT

El passat 29 de juny el Consell de Ministres va aprovar la remissió a les Corts Generals del Projecte de Llei Orgànica de reforma de la Llei Orgànica sobre Drets i Llibertats dels Estrangers a Espanya i la seva Integració Social, de l'11 de gener de 2000.
Aquesta és ja la quarta reforma que sofreix aquesta normativa, el que de per si mateix mostra a les clares l'ús i l'abús de la immigració per part de l'Estat i les classes polítiques, que des de sempre han concebut la migració com un problema: un mal necessari per al mercat laboral en el millor dels casos, i un tema policial i d'ordre intern gairebé sempre. Aquesta quarta reforma de la Llei suposa la consagració que la migració ha de ser regulada sempre de forma provisional, perquè quedi palesa a qui s'atreveixi a iniciar un projecte migratori en sòl hispà que la seva situació serà una constant carrera d'obstacles, que el seu estatus legal si ho té pot desaparèixer en qualsevol moment, i que els nostres drets –dels autòctons- no seran mai els seus drets.
La indignitat d'aquesta reforma s'assenta en la pretensió d'establir una identificació de cara a l'opinió pública entre l'immigrant irregular i el delinqüent, justificant així tot un aparell de mesures coercitives sens dubte desproporcionades per a una infracció de caràcter administratiu com és no tenir papers.
S'estableix un termini de 60 dies de reclusió en els Centres d'Internaments per a Estrangers (els desgraciadament famosos CIE) per als sense papers amb ordre d'expulsió, l'única falta dels quals, en tot cas de caràcter administratiu i no penal, és no disposar de documentació. Podem imaginar que un/a autòcton/a se li imposessin 2 mesos de presó per una simple falta administrativa?
Igualment vergonyosa i vil és la legalització de la deportació de menors, que autoritza una pràctica fins a ara il·legal encara que no per això poc estesa. Fins a la data, en teoria es prioritzava la protecció de la infància enfront de la regulació de la immigració irregular, autoritzant-se tan sols la deportació de menors en cas que aquests tinguessin garantida una acollida adequada en el seu país d'origen. Amb la reforma, les tornes es canvien i preval la restricció de la circulació de les persones enfront de l'universal dret a la protecció dels menors.
Es restringeix a més el dret a la reagrupació familiar, autoritzant-se només per als ascendents majors de 65 anys. En qualsevol cas, només podran reagrupar aquells que es trobin en situació legal des de fa més de 5 anys, quan encara ara es permet a partir dels 2 anys de residència legal.
Finalment, la mesquinesa de la norma arriba a les xarxes de solidaritat amb les persones immigrants establint-se multes a la solidaritat, per a aquelles persones que empadronin, contreguin matrimoni o col·laborin de diverses maneres amb immigrants no regulars.
Per tot això, des de la CGT cridem: No a la llei d'estrangeria! No a la restricció de drets de les persones immigrants!

OPINIÓ: Seguim defensant els arguments de la ILP contra els OGM, després del seu rebuig al Parlament de Catalunya

Som lo que Sembrem

Som lo que Sembrem defensem amb contundència la proposta de llei contra els transgènics presentada al Parlament de Catalunya i rebutjada per PP, CiU i PSC amb pobres arguments el dia 2 de juliol. El Parlament de Catalunya es posicionava al costat de les multinacionals i el sector agroindustrial integrat i oblida al poble de Catalunya.
El discurs del portaveu de Som lo que Sembrem, el jove pagès Alexis Inglada, va posar en evidència als diferents portaveus dels grups parlamentaris. Amb un discurs serè i ferm va exposar les raons que Som lo que Sembrem havia vingut aportant durant aquests mesos. Va defensar la necessitat de posar-se al costat de l'Europa democràtica, dels països i regions que han prohibit els transgènics i han prioritzat la salut dels seus ciutadans i la conservació del seu patrimoni agrícola i medi natural. Va tornar a denunciar "les contaminacions genètiques que es produeixen amb tota impunitat", i la "pràctica desaparició del paníss ecològic i les llavors locals que hem heretat dels nostres padrins i tenim el deure de preservar". Així mateix va insistir en la falta d'independència de l'Agència Europea de Seguretat Alimentària, i va reclamar la investigació pública independent dels efectes a llarg termini dels transgènics, a més de la urgència d'una investigació pública en agroecologia per a desenvolupar un altre model agroalimentari. "No sé si vostès s'han fet una imatge del futur de l' agricultura al nostre país. Jo si que ho he fet: una pagesia sense pagesos, sense ànima". En acabar el seu discurs, va demanar als parlamentaris que "votessin en consciència i deixessin fer el debat que es mereix aquest país".
Després de la defensa de Alexis Inglada, van anar intervenint els diversos portaveus parlamentaris que es van posicionar com estava previst: CiU, PP i PSC van defensar les seves esmenes a la totalitat amb arguments similars, però tot i això tots van defensar que el debat és a la societat i ha de continuar al Parlament. Caterina Mieras, portaveu del PSC, va declarar que s'ha de situar el debat des d'una "perspectiva objectiva i realista" criticant els plantejaments de la Plataforma. Som Lo Que Sembrem, ens sorprenem d'aquestes declaracions ja que els informes sobre els transgènics lliurats per part del CAPCIT (Consell Assessor del Parlament de Ciència i Tecnologia) són especialment esbiaixats i poc rigorosos, i per tant no són un bon precedent que inspiri confiança en l' independència, transparència i rigorositat d'un futur treball parlamentari al marge de la ILP. El portaveu de CiU va quedar en evidència amb un discurs amb manca d'informació i confusió de conceptes.
En canvi, ERC i ICV-EUA van defensar la necessitat de continuar el debat de la ILP en l'hemicicle parlamentari i recollien la proposta de la ILP com un encàrrec que la societat fa al Parlament. En paraules de Carmel Mòdul "els transgènics no tenen lloc en seu model d'agricultura per a Catalunya" i va defensar que la ILP ha estat jurídicament impecable. El resultat de la votació va ser de 94 vots a favor de l'esmena a la totalitat, 34 vots en contra i una abstenció.
Un cop els membres de la plataforma van sortir fora de l'hemicicle del parlament, van rebre el suport de 150 persones que havien presenciat el discurs del ple des de fora el Parlament amb ovacions de "Visca la Terra i mori el mal govern". Finalment van valorar molt positivament la feina feta des de 2007 fins avui i proposaven continuar treballant. Un pas immediat serà la presentació d'un contenciós administratiu per què no s'havia concedit dret a rèplica en el Parlament com ordena la normativa d'Iniciatives Populars.

Es posa en funcionament l'Assemblea de treballadors en atur de Sabadell

Assemblea d'aturats i aturades de Sabadell

Unes 35 persones en atur es van reunir el 7 juliol a les 18h. en el Centre Cívic Sant Oleguer, per a constituir l'Assemblea de treballadors en atur de Sabadell. La xerrada debat va començar amb la intervenció de Jordi Horcajada que va analitzar breument l'assemblea de desocupats de Sabadell en els anys 80. A continuació Juan Carlos Gordillo de l'Assemblea de desocupats de Badía va explicar l'experiència d'aquesta assemblea formada fa 4 mesos i amb una important repercussió mediàtica en la comarca.

Els assistents van debatre diversos temes relacionats amb l'atur (immigració, cursos, falta de preocupació dels polítics locals i sindicalistes dels sindicats majoritaris). Després es va aprovar el manifest fundacional de l'assemblea, es va acordar crear un blog (paradossabadell.wordpress.com) i fer una bona campanya de propaganda per aconseguir que més aturats de la ciutat se sumin a la iniciativa.

El 21 de juliol es va acordar confeccionar un calendari d'assemblees per als mesos de setembre i octubre a realitzar en els districtes de la ciutat on encara no s'han realitzat; confeccionar una proposta de taula reivindicativa de la assemblea de Sabadell a partir de les aportacions de les assemblees de Badia, Barcelona, i les pròpies que van sorgir entre els/les assistents a l'assemblea.

Manifest fundacional

PER L'OCUPACIÓ DIGNA, AQUÍ I ARA!!!

Som un grup de treballadors i treballadors que estem en l'atur i hem dit PROU! Perquè estem farts!! Estem farts que se'ns tracti com simple mercaderia. Farts de perdre dies i dies buscant treball i no trobar-lo en cap lloc. Estem farts que mentrestant els polítics, els empresaris, sindicalistes professionals i tota la xusma que ha provocat aquesta situació se'ns riguin a la cara dient "el pitjor de la crisi ha passat".

Així que hem decidit organitzarnos. I us convidem a que ho feu amb nosaltres, perquè ningú farà res per nosaltres i ja va sent hora que callem la boca a aquests impresentables i exigim el que és just i ens pertany!

PERQUÈ NO DEMANEM RES QUE NO SIGUI NOSTRE!
VOLEM TREBALL DIGNE I HO VOLEM ARA!!!

Per tot això seguirem parlant i debatent sobre la situació que estem passant, de les coses que podem fer, i aportant idees perquè la ciutadania de Sabadell sàpiga que, encara que no tinguem treball, EXISTIM!!!

Entre nosaltres, els desocupats i desocupades, farem pressió per a aconseguir allò que és nostre: el TREBALL.

OPINIÓ: Moviment estudiantil: Solidaritat 58 i +

Comissió d'Extensió dels 58 i +

Com tots i totes heu pogut comprovar enguany, el moviment estudiantil ha estat una de les puntes de llança en contra de les polítiques neoliberals del Govern d'Entesa i del Gobierno de España. La nostra acció i mobilització ha evidenciat una altra vegada que la política institucional, encara que s'autoanomeni progressista, resta subordinada als interessos del gran capital i del mercat.

El tripartit ens ha demostrat que si la privatització no entra per la via política entra per la via de la porra. Per això al ser un dels moviment més actius hem sigut fortament reprimit: 33 expedients, 22 sancions, 6 expulsions i 15 procesos judicials oberts a la UAB per defensar una universitat crítica, fora de la lògica mercantil.

La repressió però no ens farà callar, sobretot si rebem un ampli suport social. El principal objectiu d'aquest informe és anunciar a la vostra organització que la repressió policial, a part de desallotjar el rectorat i causar més de 200 ferits el 18 de març, també va imputar a 58 persones que restem pendents de judici. Les 53 persones que pernoctàvem aquella nit al rectorat i les 6 persones que varen ser detingudes al llarg d'aquell dimecres gris, una de les quals també està imputada pel desallotjament, tenim obert un procés judicial. A les 53 persones que dormíem al Rectorat quan va ésser desallotjat se'ns imputen càrrecs de desobediència a l'autoritat, i a 16 d'aquests se'ls afegeixen càrrecs d'atemptat a l'autoritat. Als 6 detinguts se'ls imputen càrrecs de desordres públics i atemptat a l'autoritat.

Els 58 imputats hem creat un grup antirepressiu anomenat 58 i + per tal d'engegar una campanya de difusió i sensibilització del nostre cas, desacreditar el govern i els impulsors de la repressió, evidenciar la falta de democràcia actual i sufragar els costos dels advocats. Sovint heu manifestat la vostra solidaritat amb el moviment participant en les mobilitzacions, difonent les nostres reivindicacions o assistint a les trobades d'estudiants i moviments socials. Nosaltres també hem intentat donar veu a moltes de les vostres reivindicacions tant a les facultats com al rectorat ocupat. Hem participat en d'altres mobilitzacions socials, doncs no només sóm estudiants, també som treballadors precaris, dones, immigrants… i a més entenem que la solidaritat és la base de la resistència, i és el que ens uneix per preparar l'ofensiva.

Us demanem humilment que en la mesura de les vostres possibilitats recolzeu aquesta sèrie de propostes:

- Signar individualment el manifest dels 58 i + i fer-ne difusió. Pots signar al bloc: http://58imes.wordpress.com/
- Adherir-vos com a organització a la campanya enviant un e-mail a extensio58imes@gmail.com amb el nom de la vostra organització.
- Fer declaracions o ressolucions donant-nos suport.
- Organitzar xerrades informatives sobre la repressió que pateix el moviment estudiantil.
- Organitzar actes de suport als 58 i cafetes per treure diners, actes polítics, etc.

Envieu-nos material gràfic de les accions que feu i el posarem al blog!

- Assistir a les nostres mobilitzacions, actes i cafetes que organitzarem i dels quals us mantindrem informats.
- Afegir un banner dels 58 i + a la vostra web (el logo, que també adjuntem, vinculat al nostre blog: http://58imes.wordpress.com).
- Posar una guardiola solidària amb els 58 i més al vostre local. Si no en teniu contacteu al mail: extensio58imes@gmail.com
- Recolzar econòmicament el grup. Podeu fer les vostres donacions mitjançant transferència bancària al número de compte d'estalvi: 1491.0001.27.0020007218 de la Banca Ètica Triodos Bank.

Moltes gràcies per la vostra solidaritat i pel vostre suport sempre present que ens ajuda a seguir lluitant.

Salut i força!

Mail de contacte:
extensio58imes@gmail.com

Laura Riera, vuit anys empresonada

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa

La Laura Riera va ser detinguda per la guàrdia civil i conduïda a Madrid on va passar cinc dies als seus calabossos, on va patir dures tortures que li van ocasionar diverses lesions i que van servir perquè li fessin firmar tot el que li posessin pel davant. En declarar davant de l'Audiència Nacional va denunciar haver patit tortures i va desmentir totes les declaracions que l'havien obligat a firmar en un primer moment.

El jutge no en va fer cas i va ordenar el seu ingrés a presó preventiva acusada de col·laborar amb l'organització armada ETA, i posteriorment va ser condemnada a nou anys de presó amb les úniques "proves"(si es que es poden considerar proves) que declaracions extretes sota tortura a varies persones detingudes.

Des de que va ser detinguda i empresonada se li va aplicar un regim de control penitenciari molt dur i del tot irregular, sinó il·legal. Ens referim al regim FIES i a la dispersió.

El Fies es un regim de control de la persona presa molt estricte i que vulnera molts drets fonamentals de la persona. Li controlen i restringeixen les visites, les trucades telefòniques, viuen un aïllament dins de la presó en mòduls i patis separats de la resta de presos, controlen a familiars i amics i reben un tracte hostil per part dels funcionaris.

La dispersió consisteix en mantenir el pres el mes lluny possible del seu entorn social i familiar, quan les seves pròpies lleis diuen tot el contrari. Això ho fan per intentar acabar amb el propi pres fent que perdi el contacte amb la seva família i amics i que es trobi aïllat. A més també afecta a les persones que l'han de visitar que han de recórrer grans distancies amb el desgast econòmic que suposa i el perill dels accidents de tràfic. Des del seu empresonament ha passat per diverses presons de Madrid, per Badajoz, per Alacant, per València, i actualment es troba a la presó de Wad-Ras de Barcelona.

A la SAT sempre hem considerat a la Laura com una presa política, es a dir, que el seu empresonament és fruit d'un conflicte polític que l'estat no el vol resoldre sinó és amb mesures repressives, i nosaltres creiem que aquesta no és de cap de les maneres la solució. Per aquest motiu no ens hem cansat mai d'oferir la nostra solidaritat, de denunciar públicament la seva situació i la de la resta de preses i presos polítics i d'exigir-ne la seva llibertat, i així ho continuarem fent fins que tots els presos i preses estiguin al carrer.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

La Setmana Tràgica

Ferran Aisa

Davant els fets imperialistes del govern espanyol al Marroc i la militarització de noves lleves per enviar-los a la guerra, el proletariat català va convocar una vaga general. A partir d'aleshores se succeeixen les manifestacions. Dones amb braçalets blancs amb els seus fills recorren la ciutat, les dames roges del Partit Radical baixen pel Paral lel camí del port. La guàrdia civil carrega contra les dones i els infants. La crispació dels darrers dies surt a la llum i s'encén la metxa que fa esclatar la traca de la revolta. Els obrers aturen els tramvies i bolquen alguns. Al migdia, la vaga esdevé general a Barcelona i a altres ciutats catalanes com Badalona, Granollers, Terrassa, l'Hospitalet, etc. Els barris s'omplen de barricades com en els millors moments del segle XIX.

Anarquistes, socialistes, republicans i radicals seran al carrer lluitant per alguna cosa més que una protesta: la revolució social o la república federal. A les barricades els insurgents canten "La Marsellesa" amb la lletra de Clavé: "Abans morir que ésser esclau". Grups d'obrers assalten la caserna dels Serenos i Vigilants i diverses armeries de la ciutat. Els joves desfilen amb les armes a l'espatlla, són els aprenents que participen activament en la lluita. Solidaritat Obrera controla el barri del Raval amb grans barricades al carrer Hospital, Sant Pau, Aurora, Cadena, etc. És la darrera gran revolució romàntica del segle XIX.

Els líders radicals Lerroux, Iglesias i altres s'amaguen; també s'aniran retirant de la lluita els dirigents socialistes i republicans. Al carrer només queden militants anarcosindicalistes, militants radicals i els marginats dels barris baixos. La vaga pren una altra dimensió quan comença l'atac furiós del poble contra l'Església. Grups de persones incendien esglésies, convents i escoles religioses, sobretot les destinades a nens i nenes pobres. Dones i vailets participen en l'assalt als convents. Les mòmies són exposades al carrer. Finalment l'exèrcit pren Barcelona. Solidaritat Obrera, davant la magnitud de la tragèdia, comença a abandonar les barricades. Els soldats en el seu avanç les troben buides; malgrat això, la intervenció militar deixa uns cent morts. Acabada la vaga comença l'atac de la burgesia catalana amb la campanya del "Delateu" a "La Veu de Catalunya". Les nombroses detencions d'obrers deixen el Castell de Montjuïc petit i es fan servir els vaixells de presó. El govern de Maura tanca tots els diaris obreristes: anarquistes, socialistes i republicans. Els intel lectuals catalans mantenen silenci, excepte Maragall que escriu "La ciutat del perdó", article que censuren els mandataris de "La Veu". La repressió és molt dura, empresonaments, deportacions i 17 condemnats a mort, de les quals en seran executades cinc. El cap de turc serà Francesc Ferrer i Guàrdia, el qual havia estat detingut pel sometent a Alella; serà jutjat per un tribunal militar que el condemnarà a mort, essent executat el 13 d'octubre de 1909 (ara fa cent anys) als fossars del castell. Ferrer davant el piquet d'execució clamarà: "Soy un hombre inocente. ¡Viva la Escuela Moderna!"

Dinamita de cervell

Antimilitarisme i anticlericalisme

Josep Llunas Pujals

Si hem de parlar de dues causes que van portar a les jornades de juliol del 1909, aquestes són sense cap mena de dubte l'antimilitarisme i l'anticlericalisme. Un i altre poden semblar perfectament diferenciats –i ho són- però en la visió dels obrers de final del segle XIX i començament del XX no són res més que les dues cares d'una moneda que en tenia algunes més: la dominació que patien com a classe.

En allò concret, la connexió es mostra evident als ulls del proletariat sobretot durant el Règim de la Restauració, un moment en què l'acoblament entre església i l'Estat és total amb el suport explícit i concret de l'Estat a l'Església en el camp de l'ensenyament. Així, l'Església serà sempre vista com a part del Poder o, com a mínim, sempre al costat dels poderosos, amb una presència pública que explicitarà això i amb un interès evident en el control total de l'educació del país. El seu control damunt dels centres educatius serà total i alhora tindrà ben clar que les escoles laiques que els ateneus obrers i els centres republicans promouen són un objectiu a batre, una forma de trencar el seu monopoli educatiu que calia eliminar. En aquest context, s'entén l'odi fins i tot visceral que els capellans i les altes instàncies religioses expressaran davant la figura del pedagog Ferrer i Guàrdia i davant les seves propostes coeducadores i d'ensenyament laic explicitades en l'Escola Moderna.

Pel que fa a l'Exèrcit, per a les classes baixes quedava massa a prop el desastre colonial que havia suposat la pèrdua de les colònies de Cuba i Filipines en unes guerres en què ells havien estat "carn de canó" en la defensa d'uns interessos econòmics que no eren els seus malgrat s'anomenessin "nacionals". El nou objectiu de les elits econòmiques espanyoles, en bona part constituïdes al voltant per burgesos principatins desitjosos de no perdre ni un mos en el repartiment colonial d'Àfrica esdevingut entre 1904 i 1912, va ser consolidar la part del pastís que havia correspost a Espanya en aquest repartiment. Aquesta porció del pastís s'havia definit en la conferència internacional d'Algesires del 1906. Les terres que corresponien a Espanya eren les que s'estenien pel nord de l'imperi marroquí i un dels més interessats en els nous negocis que suposaria la guerra era el marquès de Comillas, propietari de nombroses mines de ferro i de plom al Rif i de la Companyia Transatlántica, l'empresa que s'encarregaria del transport de tropes tal com ja havia fet en la passada Guerra de Cuba. La seva influència damunt del Govern de l'Estat, les seves excel lents relacions amb l'Exèrcit i amb la jerarquia eclesiàstica, el convertien en un personatge central a l'hora de posar cara a un dels culpables de la guerra, a un dels interessats en la guerra, segurament per això la seva estàtua continua presidint el tram inferior de la Via Laietana de Barcelona, malgrat haver estat enderrocada en la revolució de 1936, restaurada el 1939 pels feixistes i mantinguda fins a avui pels demòcrates del PSC, ICV i ERC.

L'empresa colonial espanyola necessitava burgesia "emprenedora" per dir-ho en termes actuals, i en tenia, i un exèrcit sense manies que mantingués l'ordre necessari per a l'explotació. I l'exèrcit necessitava espanyol era un exèrcit format per un cos d'oficials immens, desproporcionat, en què la guerra es veia com la possibilitat de pujar de grau per serveis prestats. Alhora l'exèrcit necessitava tropa, és a dir més carn de canó. El 1906, l'Exèrcit tenia 497 generals i prop de 18.000 oficials, la majoria sense responsabilitats definides. La guerra, doncs, també es veia com una oportunitat d'escalar en la jerarquia militar alhora que suposava una forma clara d'expansió del domini espanyol i de revàlida després de les pèrdues de les colònies d'ultramar.

Una tragèdia catalana

Xavier Díez

La pel lícula d'Antoni Ribas «La ciutat cremada» (1976), rodada en el context de la precària renaixença cinematogràfica catalana té una indubtable virtut. L'acumulació d'escenes, un caòtic muntatge i una trama calidoscòpica provoca la incomprensió de l'espectador, transmet la dificultat de valorar un esdeveniment complex. Perquè, què fou i què representà l'anomenada Setmana Tràgica?

Sobre aquesta qüestió, historiogràficament controvertida, l'únic acord rau en l'absència de consens sobre el seu abast, transcendència i significat. A tot això hi deu contribuir que els investigadors s'han centrat massa en l'espectacularitat dels incendis barcelonins i han desenfocat el frustrat intent revolucionari a nivell català, a partir de lògiques locals diferenciades, tot i que amb el component comú d'esdevenir una revolta espontània, antimilitarista, moral i amb la voluntat de capgirar un ordre considerat injust. Si sovint es fa servir la metàfora "boira de guerra" per expressar dificultats d'anàlisi des de la proximitat, caldria explicar que el fum dels convents sovint ha servit per ocultar una dimensió social, la constatació d'un malestar profund en el sí d'un país marcat per antagonismes irresolts. La conclusió, d'altra banda, el dia després de l'extinció del darrer foc, evidencià la futilitat d'una setmana de violència culminada en una suma de fracassos fonamentats en una correlació de febleses.

Per comprendre a què responien els fets esdevinguts entre el 26 de juliol i el 2 d'agost de 1909 hauríem de conèixer els actors d'aquesta tragèdia. Protagonista primer; una classe obrera marginada del sistema polític, abraçada a un anarquisme en fase d'evolució entre el comunisme llibertari d'inspiració kropotkiniana i les noves estratègies marcades per l'anarcosindicalisme. Aquest nou corrent que considera que la vaga general pot ensorrar el capitalisme, és fixat el 1906, assumit per la precursora de la CNT Solidaritat Obrera el 1907 i posada en pràctica, amb un considerable fracàs, el 1902 en la reivindicació de la jornada de vuit hores. Tot i això, l'anarquisme connecta amb els obrers catalans i manté un considerable ascendent entre els cercles intel•lectuals modernistes, d'acord amb la necessitat de transformar la societat sota paràmetres morals. Protagonista segon: una classe mitja, petita burgesia i altres elements qualificats, vinculats al catalanisme republicà, laics i lliurepensadors, que assumeixen un pensament regeneracionista, acullen amb els braços obrers Ferrer i Guàrdia, i també anhelen una ruptura amb l'encarcarat sistema de Restauració borbònica. «Vedette»: els republicans radicals organitzats per Alejandro Lerroux. Aquest manté una retòrica revolucionària, encara que sobretot destaca per la capacitat d'articular un moviment populista, fonamentat en la sociabilitat, amb un discurs pseudorevolucionari i anticlerical, i que aspira a hegemonitzar les classes populars barcelonines per desactivar l'amenaça sobiranista. Actor de repartiment: la burgesia catalana, aplegada al voltant de la Lliga, la qual, un cop fracassat l'imperi espanyol aspira a dirigir Espanya per posar fi al que, a parer seu, s'esdevé l'anomalia que la seva classe social no dirigeixi l'estat. Antagonista: l'exèrcit, en tant que garantia de control de l'ordre monàrquic, que des de la seva humiliant derrota a la guerra de 1898 tracta de reivindicar-se, encara que a la pràctica només serveix com a instrument de repressió interior, i que per tant, està motivada per combatre l'amenaça obrera dels primers grups i la separatista del protagonista segon i l'actor de repartiment. I a provar noves aventures colonials, és clar que amb sang aliena.El detonant: la guerra del Marroc, on l'exèrcit busca el resarciment de les humiliacions passades, tot i que a partir de la barata carn de canó dels obrers barcelonins que no poden pagar l'exempció del servei militar. Aquest fet, acompanyat d'un estúpid acte patriòtic on les dones de l'alta burgesia regalen medalles i estampetes que protegeixin els reservistes de les bales dels marroquins insurrectes, degenera en una revolta espontània, protagonitzat en un primer moment per dones obreres que es llencen a ocupar l'espai públic. A partir d'aquí, es produeix una reacció en cadena on els sectors obrers i populars precipiten la vaga general que ha de portar la tan anhelada revolució, preparada anteriorment per la UGT. Tanmateix, els socialistes, més preocupats d'assolir representació parlamentària, se'n desdiuen. Els grups organitzats pels lerrouxistes, agitats prèviament per una retòrica incendiària, es dediquen a atacar i destruir edificis religiosos. Bona part de les classes mitges que havien flirtejat amb els primers i els segons, resten horroritzats pel que veuen. I la burgesia conservadora catalanista, que aspirava a canalitzar el malestar en profit propi, renega dels seus principis reformistes i implora la intervenció estatal. L'aïllament de la ciutat i la propaganda de Madrid, que presenta el moviment revolucionari com a aixecament «separatista» aconsegueixen "pacificar" una revolta que acaba amb un balanç esgarrifós. 8 morts i 142 ferits per part de l'exèrcit i 104 víctimes i dos milers de detinguts per part dels revoltats, segons fonts oficials (més de 600 morts segons Manuel Buenacasa). També més de vuitanta edificis religiosos incendiats, en el que va esdevenir una violència simbòlica contra un clergat esdevingut boc expiatori de la frustració col•lectiva. I que era la cara visible, en tant que administradors d'unes deficients i discriminatòries polítiques assistencials, d'un estat incapaç de fer complir la seva pròpia legislació social i laboral.

1909 va escenificar la divisió social del país, entre qui podia eximir-se del servei militar i qui no. Entre qui tenia dret a l'educació i qui entrava forçosament al mercat laboral des de la infantesa (es cremaren principalment escoles religioses). Es visibilitzà una divisió ideològica entre qui, com els socialistes o els radicals, aspirava a participar del fraudulent sistema de Restauració i qui pretenia enderrocar el sistema. S'evidencià la ruptura entre qui mantenia una catalanitat popular vinculada al republicanisme, qui pretenia construir la nació espanyola des de l'anticatalanisme i qui, exhibia o amagava la catalanitat en funció de la conveniència política. Sobretot, quedà ben clara la solitud del proletariat català. Davant aquest cúmul de fracassos i correlació de febleses, i en funció del que havia succeït en l'efervescència cívica i social dels darrers anys, com un aute de fe, s'exorcitzà el passat amb l'afusellament d'un Ferrer i Guàrdia qui, paradoxalment, fracassà en l'intent d'unir-se a la revolució.

Les conseqüències foren diverses, i encara un segle després, arrossegades pels descendents dels grups protagonistes. D'una banda la radicalització d'un moviment anarquista, sense aliats, conscient de la seva solitud. El trencament amb els sectors mitjans que havien flirtejat, si més no culturalment, amb uns llibertaris que havien gaudit de prestigi intel•lectual i social. L'increment de la submissió política i ideològica de la burgesia moderada i els seus hereus, temorosos d'una revolució de debò. Finalment, i aquesta és encara una feixuga herència, es posà de manifest una tendència centrífuga d'una fràgil sociologia catalana. A diferència de la tragèdia grega, on la força del destí sempre culmina en el pitjor escenari possible, la tragèdia de 1909 ens fa pensar en l'etern retorn nietzschià, en una cinta de Moebius on el present continua marcat per antagonismes irresolts.

(*) Publicat a "La Directa"

'Que el mundo fue y será una porquería, ya lo se... en el 506 y en el 2000 también' (1)

Lluís Potau

Penseu abans de raonar-ho. L'any 1945, el món que ha existit fins al 1939 desapareix. La cançó "Suspiros de Espanya" ("Spanish Bombs rock the province, I'm hearing music from another time" Bombes a Espanya, rock provincià, estic escoltant música d'un altre temps, criden The Clash) explica la tragèdia que han patit unes terres que es queden sense llibertat però que n'han gaudit, un gran intent de la humanitat de ser humans. Així ho expressa una infermera nord-americana que va venir en ajut de la República amb les Brigades Internacionals: "Vaig anar a Espanya i em va fer formar part de la raça humana. Vaig conèixer les millors persones que es pugui conèixer. No havia vist persones com aquelles. Sentir llàstima, no. Ràbia" . Curiosament fa poc vaig veure el documental "The spanish earth" dirigit per Joris Ivens i amb la veu en off d'Ernest Hemingway, documental realitzat per mostrar-ho a tot el món, i la gent de la meva classe, estudiants d'Història de l'Art, es van estranyar que a les imatges dels bombardejos i la defensa de Madrid la música de fons fossin sardanes catalanes. Aquesta ignorància i oblit és, en part, el motiu d'aquest escrit, de com hem de tenir en compte tot allò que va desaparèixer i patir el món que comença de 1939, conseqüència que ha fet que el món d'avui en dia sigui com sigui. L'any 1945, l'entrada als camps d'extermini nazis, les bombes de Hirsohima i Nagasaky o la destrucció total de ciutats com Varsòvia, a més de totes aquelles atrocitats patides a tot el planeta (500.000 nadons neixen de les violacions patides per les dones alemanyes a mans de l'exèrcit soviètic, només són exemples), tot això marca el final d'un sentiment que havia arrelat fort a barons i fèmines des de meitat del segle XIX. Tot el que va passar abans de 1939 ja no hi és, només queda fam, mort, ciutats un runes plenes de gents que es mouen com persones sense ànima i amb una força de tirar endavant increïble, un fet que també qualifica l'esser humà, gent a la vegada silenciada i oblidada, represaliada i castrada.

En aquest moment és quan comença la nostra història, és la conseqüència de la nostra contemporaneïtat del 2009, no abans. Els intents de maquillar o creure's amb el poder de dir-se hereus d'allò que va ser assassinat quasi des de la mateixa arrel queden, la majoria, en pura frivolitat. Ei, que sí que hi ha una línia, que les obres queden, doncs les obres d'art, literàries, la creació i reaccions al món com és han existit, 1945 no és l'any zero, però la visió de les imatges d'Auschwitz, per exemple, i els anys de guerra patits marquen una manera de veure el món de supervivència i l'intent que mai més torni a passar, intent quasi fracassat amb la crisi dels míssils de Cuba, un moment clau un altre cop, i les guerres es tornen més localitzades però no desapareixen de la manera de ser del primat humà.

Fa poc, una companya de feina m'envià un text on sortien una sèrie de frases que parlen de la manca d'apropament de la joventut a la cultura, l'educació, que volen ser el centre del món i tal. Més cap a baix m'adono que són frases molt antigues, de centenars i milers d'anys, i un professor, del seu nom no em vaig voler recordar, gràcies Cervantes, que deia "ho veieu, sempre ha passat això, no passa res perquè el jovent sigui així ara" Vaig començar a tremolar. Com que no passa res de res? Cada vegada que s'han dit aquestes frases hi ha hagut guerres, guerres de milers de morts, i al segle XX de milions. Vaig pensar que aquesta companya de feina frivolitzava massa la història i l'actualitat. Mireu fotos de qualsevol capital europea poc després de 1945, sobretot de Berlín, són més fàcils de trobar. La gent busca menjar sota les pedres, països ocupats per exèrcits estrangers, gent que han participat en la guerra completament trastornada, la pel lícula "La bandera dels nostres pares" d'en Clint Eastwood ho reflecteix de manera evident, els herois tornen a casa traumatitzats, les dones, els vells i la canalla han sofert el més brutal atac mai fet a una guerra ja que abans les guerres, com a tals, eren al camp de batalla, fins i tot la Gran Guerra és de posicions, de trinxeres,

però al 1945 tothom ha sofert la guerra a la seva carn, des de l'Àfrica fins a Escandinàvia, de Filipines a Cadis, tothom ha vist la mort de la guerra massa a prop.
La construcció de la vida de nou porta, segons la meva opinió, tres idees fonamentals: primerament, que mai més al món torni a haver-hi una guerra com aquesta, inclosa la Península Ibèrica; segon, que mai més podem passar de nou gana; i tercer, tot això si torna a succeir que sigui lluny del món occidental.
Fins als anys 50 del segle XX, els països imposen una política conservadora, de tirar endavant com sigui, Alemanya és el gran exemple amb l'ajuda econòmica de les potències aliades i la URSS a la part oriental, però la fam i al misèria és a tot el món. A poc a poc el món es recupera però no en saben controlar el poder màxim que tenen els dos països més "freds", els EUA i la URSS. A Europa, la descolonització i els problemes interns porten a la caiguda del govern conservador a la Gran Bretanya a començaments dels anys 60. The Beatles, The Who, The Kinks, The Rolling Stones, la revolució sexual i la píndola anticonceptiva, la moda canvia part de la joventut i dels costums dels anglesos i de la cultura occidental. A França, tenen el gran problema d'Algèria i del Vietnam que porta a la intervenció d'un tercer país, una reacció definitiva a tot el món al voltant del record de 1945, l'entrada a la guerra del Vietnam dels Estats Units d'Amèrica. El cas alemany és molt tens, les dues potències es troben diàriament cara a cara a les fronteres de la RFA i la RDA, i per damunt de tot a Berlín. Al continent americà uns "barbuts" posen la bandera roja davant de casa als EUA, els cubans estan farts de ser la deixalleria del vici nord-americà (curiosament en part ho tornen a ser del món occidental) i deixen portar míssils soviètics a l'illa. És el pitjor moment després de 1945, el món pot desaparèixer ja que, tal com deia Eskorbuto, "la gente compra armas para defenderse, armas y más armas preparadas para armarla" i aquestes armes poden destruir la vida i la civilització com l'hem conegut en pocs minuts (recordeu que encara hi són).
Tot torna a una convulsió, peluts pels carrers cridant "fes l'amor i no la guerra", d'altres que t'envien a prendre pel sac perquè al món hi ha massa por per reconèixer que s'està fent el de sempre i pot acabar tot en guerra novament, "why don't you go fade away?" (per què no se n'aneu a prendre pel sac?) "My Generation", The Who; manifestacions a París d'estudiants i treballadors demanen "la imaginació al poder"; a Franco li comença a trontollar el xollo amb vagues i mobilitzacions a les universitats i a Alemanya, buff a l'Alemanya construeixen un dels murs més vergonyosos de la història de la humanitat, "and the shame was at the other side, we can beat them for ever and ever, we can be heroes just for one day, what you say?" (i la vergonya estava a l'altre costat (no especifica a quin), els podem colpejar per sempre i sempre, podem ser herois un dia només, què me'n dius? "Herois", David Bowie 1977).
Encara així, la guerra no esclata al primer món, estava clar que les guerres serien lluny, encara que, pensant-ho millor no tan lluny ja que costat de la mar Mediterrània hebreus i musulmans porten anys fent la guerra..., i la guerra dels Balcans als anys 90 és exemple de la vergonyosa manera de fer d'aquest món occidental.
Podem continuar i sempre ens trobarem guerres, moments impossibles que tornin a succeir, plens de vida i cruesa. Als anys 80, a l'Estat espanyol se li va col locar la caixeta de "movida" en què tot va ser festa i superficialitat. Va ser un moment difícil d'entendre i d'estudiar en profunditat com a conseqüència en part d'aquesta qualificació generalista. Però tot torna al seu lloc. La idea de no passar mai més gana, que no hi hagi carències als països del "primer món" (primer món on hi cap fins i tot la misèria), que les generacions nascudes després de 1945 oblidin la guerra i la postguerra però a la vegada oblidin tot allò que va existir abans, des de finals del segle XIX fins a aquest fatídic i hipermediàtica crisi econòmica provoca el moment de més gran ignorància, estupidesa burgesa i crueltat sense pietat en les relacions socials i les maneres de ser individuals de cara a l'alteritat social més gran que mai no hem tingut a la cultura dels humans, sobretot en quantitat de població més que de qualitat.

La conclusió d'aquest moment nostre és la nostra història actual al planeta. Si la possible referència més humana queda més enllà de 1945 i els que van viure i viscut el que intentarem quedi reflectit al següent capítol van morir o van ser represaliats/des, oblidats/des, torturats/des, exiliats/des i els que van vèncer van començar a construir des d'aleshores l'estat del benestar ja des de 1945, la conclusió l'escriu un humà del segle XIX:
"¿Y si , malgrat totes les "idees modernes" i els prejudicis del gust democràtic, la victòria de l'optimisme, la racionalitat predominant des d'aleshores, l'utilitarisme pràctic i teòric, així com la mateixa democràcia,de què són contemporanis, poguessin ser un símptoma de la força decadent, de vellesa imminent, de cansament fisiològic? "El naixement de la tragèdia", Friedrich Nietzsche.

(*) Aquesta és la primera part de l'article.
El títol està extret del tango "Cambalache" de Santos Discepolo.

Pel·lícules

LA CIUTAT CREMADA
Antoni Ribas (1975)
Pel·lícula mítica del cinema català de la represa després de la dictadura franquista. És un fresc de lahistòria de Barcelona des de la Guerra de Cuba fins la Setmana Tràgica.

LA CIUDAD DE LOS PRODIGIOS
Mario Camus (1999)
Basada en l'obra d'Eduardo Mendoza, presenta l'ascens d'un home sense escrúpols en el marc d'una Barcelona de tensions polítiques i sindicals al tombant de segle.

LOS SUCESOS DE BARCELONA
Josep Gaspar (1909)
Un dels pioners del cinema català filma els fets de la Setmana Tràgica i causa una gran commoció popular durant la seva exhibició. Actualment es dóna per perduda.

LA VERDAD SOBRE EL CASO SAVOLTA
Antonio Drove (1979)
Una altra adaptació de l'escriptor Mendoza. Narra el cas d'un assassinat polític en l'àmbit del sindicalisme espanyol dels anys vint.

UN HOMBRE LLAMADO FLOR DE OTOÑO
Pedro Olea (1978)
Durant la dictadura de Primo de Rivera, un advocat sindicalista es represaliat per actuar transvestit en un espectacle de cabaret.

> DES CARTES MAUDITES

La tragèdia de viure de la història

Carlus Jové

Un dels exercicis més recurrents en gran part dels discursos revolucionaris (i aquí tant hi entren marxismes com anarquismes) és el de l'aniversari. És una pràctica interessant pel que fa al ritual de record i commemoració de fets que han marcat profundament la nostra història i que, d'alguna manera, serveixen per recordar-nos que la nostra lluita ve de lluny i que, molt probablement, bastant lluny se n'anirà també. Si totes les societats tenen les seves formes de folklore, podriem dir que el folklore dels revolucionaris és recordar les gestes dels que els van precedir. Res a criticar, doncs; un bonic exercici col·lectiu.

El problema apareix quan el record esdevé l'única pràctica possible o, fins i tot, l'única identitat possible. Aquí també hi caben diferents marxismes i anarquismes, malhauradament més dels que convindria; però així com hi ha aquells que tan sols s'alimenten de la història, també la història s'alimenta d'ells fins a xuclar-los. Sincerament, penso que la CGT ha fet un esforç –pel qual, cal dir-ho, hem hagut d'aguantar moltes males paraules– per no convertir la història en aliment, sinó en record o, com a molt, inspiració. I això sense perdre les arrels, que és del què es tracta.

Parlant de tot això, venen molt al cas unes paraules de José Martínez Guerricabeitia (Felipe Orero), fundador de l'editorial Ruedo Iberico:

"Desde esa edad de oro, cuando miraban hacia atrás, pecaban de inmodestia respecto a sus predecesores, cuando miraban hacia delante desconfiaban gravemente de sus sucesores y enteramente de sí mismos. Referirse reiterativamente, exclusiva- mente, a lo que se fue capaz de hacer es en sí una confesión de los que ya no sé está dispuesto a hacer. Los procesos de autojustificación han sido más frecuentes en esos hombres [sic] que los de la autocrítica. Triunfalismo estridente y profunda desgana iban a la par y han favorecido el desarrollo de la inclinación a la evasión, el recurso de métodos mágicos para volver a la edad de oro aquella –el pacto o el acto terrorista aislado–, la tendencia a negociar o actuar con siglas en la mano y no con triunfos en la mano. Desaparecidas las posibilidades de pactar o de enviar militantes al acto suicida sólo quedó el fetichismo de las siglas. Se refugiaron en la vida orgánica". Obviament, en aquestes paraules s'hi pot llegir molt entre línies, amb bona o mala fe. Personalment, crec que són un bon avís per a navegants; i que cadascú en faci el què vulgui.

La Mort de la Llibertat. Repressió franquista al moviment llibertari

Blai Dalmau

L'exposició produïda per la CGT, amb la col laboració de la Fundació Salvador Seguí, proposa un recorregut per la geografia de la repressió exercida pels revoltats el 19 juliol de 1936.

Encara que a l'Estat espanyol hem patit una de les repressions més cruels i llargues, hem de reconèixer que s'ha començat tard el treball de recuperació, impulsat sobretot gràcies a la societat civil, a través de les Associacions per a la Recuperació de la Memòria Històrica Col lectiva. Aquest retard, és la conseqüència del silenci i de la por; de l'exili forçat i acte imposat que van patir molts ciutadans i ciutadanes; de la ruïna econòmica i cultural soferta per aquest país, i del pacte no escrit entre els partits que van liderar la transició política espanyola per a silenciar la història, amb l'objectiu de "no reobrir les ferides" o "no despertar fantasmes del passat".

Amb "La Mort de la Llibertat" volem recuperar aquesta etapa nefasta de repressió i mort, a través de documents de l'època i les veus de les seves víctimes, testimonis i protagonistes, però volem fer-lo exemplificant-lo en un col lectiu ideològic molt definit, el Moviment Llibertari Espanyol, conformat per les organitzacions Confederació Nacional del Treball, Joventuts Llibertàries, Dones Lliures i Federació Anarquista Ibèrica. Encara que som conscients que els llibertaris van ser una víctima més, no els únics massacrats pel feixisme, sí cal reconèixer-los que van ser els primers en organitzar-se i oferir-los resistència.

L'extermini dels vençuts havia estat prèviament planificat pels revoltats, tal com va afirmar el general Mola: "Cal estendre el terror, cal deixar sensació de domini, eliminant sense escrúpols a tots els que no pensin com nosaltres".

Amb la rebel lió de juliol de 1936 l'Exèrcit feixista va declarar l'estat de guerra, va assumir totes les atribucions en matèria d'ordre públic i va sotmetre la justícia ordinària a la militar, començant l'operació d'extermini amb la col laboració entusiasta de falangistes, requetés, milícies ciutadanes i voluntaris, a més de la benedicció de l'Església catòlica. La jerarquia eclesiàstica va prestar des del primer moment del cop militar tots els seus serveis ideològics i propagandístics a l'exèrcit rebel, defensant com licita la guerra en defensa de la religió. La majoria del clergat no només va silenciar l'ona de terror contra els "rojos", sinó que la va aprovar i fins i tot va col laborar en la repressió. Van voler "netejar Espanya d'elements indesitjables" i van començar, on va triomfar el cop militar, un estiu sagnant. Els territoris ocupats pels feixistes són exemples de la violència i del terror sobre els vençuts.

Amb la pèrdua de la guerra per la República, no va arribar la pau sinó una repressió sistematitzada i encoratjada pel nou Estat. Tot el país es va convertir en una immensa presó i el poble treballador, classificat pels vencedors, en afectes, indiferents o desafectes al Règim, va haver de demostrar la seva innocència.

Amb les primeres mesures repressives dels camps de concentració i empresonaments massius, va aparèixer la tortura sistemàtica, l'acarnissament i l'eliminació física, amb els afusellaments, les "sacas", l'aplicació de la "ley de fugas"… Els que van assolir sobreviure van sofrir la repressió física amb les diverses modalitats de treballs forçats. La repressió econòmica, a través de l'expoli i la rapinya sobre els béns dels vençuts. La repressió laboral, la depuració, que en molts casos va produir la marginació social i la pobresa. I l'omnipresent repressió ideològica, per part de la Falange i de l'Església, sobre les vides i consciències dels treballadors i treballadores d'aquest país.

Encara hem de recuperar molta memòria perquè s'ha silenciat la despietada repressió exercida pels vencedors de la guerra civil. És un episodi molt negre de la història, amb els milers d'execucions realitzades, els presos polítics internats en les presons i camps de concentració, on van morir de fam per les males condicions, milers de preses i presos.

Amb aquesta exposició pretenem aconseguir diversos objectius: Conèixer el nombre de dones i homes llibertaris víctimes del franquisme. Comprendre el procés i les característiques de la repressió en les diferents etapes del Règim. Així com descobrir quines són les regions més afectades i les raons d'aquesta circumstància durant i després de la guerra. Finalment, intentem que aquesta exposició serveixi per a retornar-li al Moviment Llibertari, encara que sigui de manera simbòlica, la memòria i la dignitat que el franquisme li va arravassar.

La imatge de l'exposició, la gota de sang, és la reproducció de la coberta original de la publicació "Madrid", editada al febrer de 1937 pel govern republicà, en català, castellà, francès i anglès, per a denunciar les atrocitats realitzades al poble espanyol per l'exèrcit revoltat.

L'exposició consta de 28 expositors autoenrotllables i l'acompanya un muntatge sonor en CD, de 9 minuts.

Pàgines web

CONSUME HASTA MORIR
http://www.letra.org/spip
Web sobre la societat de consum en la que vivim i els límits als quals pot arribar la publicitat fins al punt de condicionar un munt d'aspectes del nostre entorn.

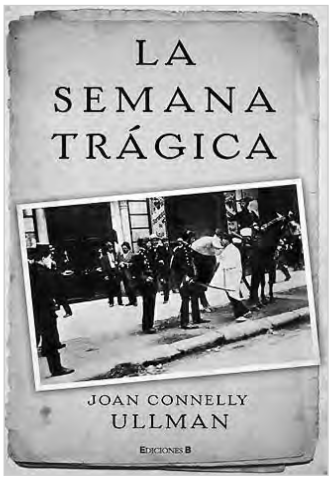
GEPEC
http://www.gepec.org/index.php
Web del Grup d'estudi i protecció dels ecosistemes catalans. Ofereix un diari digital, agenda d'activitats, campanyes d'activisme, notícies, dades de contaminació, diversitat agrària, etc.

Llibres

Llibres per entendre el què va passar durant la Setmana Tràgica

Marta Palau

Si haguéssim de triar un sol llibre que ens informés de tot el que va ser l'anomenada Setmana Tràgica, les "glorioses jornades de juliol" que l'anomenava alguna premsa obrera, sense dubtar aquest seria "La Semana Trágica Estudio sobre las causas socioeconómicas del anticlericalismo en España (1898–1912)" de Joan Connelly Ullman, que ara es pot trobar en nova edició a Ediciones B, ja que és l'estudi més ampli i rigorós dels que ara mateix hi ha i va ser el que va inaugurar una nova mirada sobre aquest procés històric i en el qual encara avui s'han basat molts dels autors i autores que han tret llibres amb motiu del centenari per donar les dades amb què treballen.

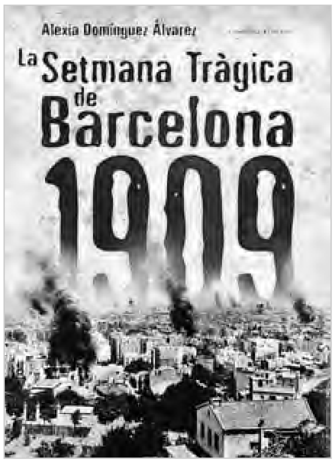

Al seu costat hi posaria el llibre de "La Semana Trágica" de Dolors Marín, publicat a La Esfera de los Libros, que inclou una molt bona contextualització dins dels corrents obreristes llibertaris del moment. Precisament, per aquesta valorització obrera el llibre de la Dolors ha estat atacat per alguns historiadors que, mentre es posiciona al costat de les postures de la Lliga i del regionalisme conservador, li retreuen que sigui una "historiadora anarquista".

"Set dies de fúria", de l'Antoni Dalmau, és una altra de les obres generals sobre el tema que no hi faltaria, a més que és l'única de les tres publicada en català. No vull oblidar aquí els textos de Josep Termes a "Història del catalanisme fins al 1923" de l'Editorial Pòrtic o el volum 6 de la "Història de Catalunya" dirigida per Pierre Vilar i publicat per Edicions 62; al costat del tercer volum de la "Història dels Països Catalans" coordinada per Albert Balcells a l'editorial Edhasa. Tots ells són textos generalistes però fets per historiadors que en un moment o altre s'han apropat al món obrer i, per tant, en coneixen la lletra petita, no es pleguen a les mentides més o menys benintencionades dels poderosos i alhora que fan història general són capaços de dibuixar les petites coses que ens fan comprensible què va passar.

Pel que fa a les aproximacions per al gran públic, sense dubte triaria "La Setmana Tràgica de Barcelona, 1909" de la periodista Alexia Domínguez i publicat per Cossetània Edicions. Es tracta d'un llibre fet amb estil periodístic que, a més d'incloure abundants fotografies, contextualitza els actors dels fets de forma entenedora i comprensible per a qui no coneix el període històric.

Ara bé, personalment, si ja sabeu de què va la cosa, llegiu-vos els "Diaris i records" de Pere Coromines publicat a l'Editorial Curial i xalareu, introbable a les llibreries però consultable a les biblioteques. Coromines, republicà catalanista i molt proper als cercles llibertaris durant bona part de la seva vida, hi dibuixa la seva visió personal, sempre escèptica i en alguns casos indulgent. I, com a peça estrella, un clàssic reeditat per Edicions 62 amb motiu del centenari: "Maragall i la Setmana Tràgica", de Josep Benet. És una de les obres més destacades de la segona part del segle XX escrita des dels Països Catalans, centrada en la visió que tenia dels fets Joan Maragall. L'escriptor barceloní aporta una de les visions més madures davant del procés que es viu a Barcelona, sempre des del seu punt de vista de classes burgesa però amb el to d'humanista que no tindran altres autors importants com resulta en el cas d'Eugeni d'Ors o Prat de la Riba.

Bibliografia

-BALSELLS, ALBERT; ARRDIT, MANUEL; I SALES, NÚRIA: "Història dels Països Catalans". Editorial Edhasa. Barcelona 1980.
-BENET, JOSEP: "Maragall i la Setmana Tràgica". Edicions 62, col lecció Llibres a l'Abast. Barcelona 1965.
-BOOKCHIN, MURRAY: "Los anarquistas españoles. Los años heroicos 1868-1936), Editorial Grijalbo. Barcelona 1980.
-BUENACASA, Manuel: "El movimiento obrero español, 1886-1926". Ediciones Júcar, Madridd 1977.
-COROMINES, PERE; "Diaris i records II. De la Solidaritat Catalana al catorze d'abril". Curial Edicions Catalanes. Barcelona 1974.
-CUADRAT, XAVIER: 'De la Setmana Tràgica a la Mancomunitat (1909-1914)', dins "Història de Catalunya", Editorial Salvat, Barcelona 1998.
-DIVERSOS AUTORS: "La Barcelona rebelde. Guía de una ciudad silenciada". Editorial Octaedro. Barcelona 2003.
DIVERSOS AUTORS: "Història de Catalunya". Editorial Salvat. Barcelona 1998.
-FERRER, JOAQUIM: "Lairet (1880-1920)". Ed. Novaterra. Barcelona 1970.
-HURTADO, VÍCTOR; MESTRE, JESÚS; I MISERACHS, TONI: "Atles d'Història de Catalunya". Edicions 62 i El Punt. Barcelona 1995.
-MARÍN, DOLORS: "La Semana Trágica. Barcelona en llamas, la revuelta popular y la Escuela Moderna". La Esfera de los Libros, Madrid 2009.
TERMES, JOSEP: "Història del catalanisme fins al 1923. Editorial Pòrtic. Barcelona 2000.
-TERMES, JOSEP: "De la Revolució de Setembre a la fi de la Guerra Civil (1868-1939)", volum 6 de la "Història de Catalunya" dirigida per Pierre Villar. Edicions 62. Barcelona 1999.
-ULLMAN, JOAN CONNELLY: "La Semana Trágica Estudio sobre las causas socioeconómicas del anticlericalismo en España (1898 – 1912)". Ediciones B, Barcelona 2009.

> L'ACRATOSCOPI

Slavoj Sisek: Marx i Lacan, Touchstone i Disney

Jaume Fortuño

Filosof, sociòleg, psicoanalista i filòleg, Slavoj Sisek és conegut per haver integrat el mètode de psicoanàlisi de Jaques Lacan (un dels deixebles de Freud) i el pensament marxista, i utilitzar els conceptes lacanians aplicats a l'anàlisi polític i les relacions internacionals, per explicar no només les neures dels seus dirigents sinó, el que resulta més interessant, el comportament de les masses. Segons aquest eslovac lúcid i excèntric; "la ideologia per a ser eficaç ha de ser també invisible". Però, què vol dir amb això? Podem trobar algunes pistes al món on moltes hem crescut, en com es proclamava la fi de les ideologies mentre se'ns inculcava la fe en el creixement il·limitat "del menys dolents del sistemes", com assistíem a la despolitització de totes les parcel·les de la nostre vida (treball i veïnat, història i llenguatge…) per a deixar-hi individus aïllats que no veuen sentit a l'auto-organització ni a la lluita col·lectiva. Tot en nom d'una pretesa neutralitat que el que fa es legitimar el poder, d'un realisme que imposa una realitat alhora que en vol fer desaparèixer moltes altres. Perquè si se'ns podia fer creure tal bajanada com que la història havia arribat a la seva fi, a nosaltres només ens quedava acceptar el paper de no ser més que un zero a l'historia; ni sumar ni restar doncs el resultat seria igual.

És a dir, les ideologies més que col·leccions de dogmes i etiquetes tancades són construccions cognitives que modulen la nostre comprensió de la realitat i els actes que fem realitat, ens definim o no en base a aquesta ideologia, en tinguem consciència o no. I per a contrastar i exemplificar les seves teories, Slavoj Sisek busca en la cultura popular d'occident i en les seves produccions més influents, com el cinema de masses. Perquè es d'aquí i no dels pensadors o els rebels, d'on la gent comuna en treu com es el món o com desitja que sigui la seva vida, i és a les pel·lícules on queda plasmada una forma de pensar de qui les fa i qui les paga, com diu Sisek, "al cinema es mostren les tendències que dominen una època". És per això que s'interroga sobre quin tipus de societat pot haver creat una sèrie de dibuixos animats com Tom i Jerry, o quan assenyala que en "Armagedon" o "Independence Day" la solidaritat i la cooperació apareixen amb el desastre natural o la invasió alienígena, com si el socialisme només es pogués fer realitat amb la fi del món. Cap objecte cultural es pot deslligar del sistema que l'ha parit, ni cap societat de la cultura envasada que s'empassa. I això val també per a l'inofensiu cinema d'entreteniment de Hollywood, i el conjunt de l'oci televisiu, espais on un reduït grup de corporacions s'han fet amb el control d'una tecnologia al servei de d'uniformització del pensament i el control social que deixa curt el pitjor dels malsons d'Orwell, perquè alhora que resta invisible es fa realitat.

Revistes

ARBETAREN
www.arbetaren.se
Revista setmanal que publica la SAC, el sindicat llibertari de Suècia. Box 6507, 113 . 83 Stockholm

SARGANTANA
menorca@cgt-balears.org
Butlletí de la Confederació General del Treball de Menorca,
Pl. Llibertat 5, 07760 Ciutadella

A BATALHA
Publicació llibertària portuguesa del Centro de Estudios Libertarios, apartado 50085, 1702-001 Lisboa,

MALES HERBES
malesherbes.blogspot.com/
Butlletí de la secció sindical de la CGT a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona.

FERRAN MOLTÓ, HISTORIADOR ESPECIALITZAT EN MOVIMENT OBRER

'Parlar de Seguretat Laboral al 1909 és un anacronisme'

"La majoria dels historiadors afirmen que la Setmana Tràgica fou una manifestació espontània"

> LA FRASE...

"Anarquistes, socialistes i republicans compartien una visió força negativa de l'Església"

"La vaga general revolucionària l'anarquisme la veurà com una drecera cap a la revolució social"

Text i fotos: Josep Llunas i Pujals

Ferran Moltó és llicenciat en Història i professor, s'ha especialitzat en el moviment obrer, la política social i laboral durant el nacionalsocialisme alemany, i els mecanismes d'implementació del genocidi racial a l'Holocaust. Recentment, ha impartit el curs "Les masses i l'obrerisme" dins 'La setmana tràgica. Cent anys després' a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada de Conflent. És sindicalista i ens parla, en l'entrevista, de la lluita obrera del primer decenni del segle XX i del context social en què es desenvolupa la revolta del juliol de 1909 a Barcelona i a Catalunya.

-Quines són les condicions de vida dels obrers catalans al 1909?

-Les condicions de vida, així com les laborals, dels obrers i les obreres de finals del segle XIX i inicis del XX són del tot injustes i, fins i tot, humiliants. L'índex d'analfabetisme en aquests grups se situa per sobre del 48 per cent i, en el cas de les dones barcelonines, per sobre del 70 per cent. Els ingressos són insuficients per poder pagar el lloguer i procurar una alimentació adequada, fins i tot amb tots els membres de la unitat familiar treballant. Hem de recordar que les dones i els nens treballaven i els darrers solien incorporar-se al mercat laboral amb només sis o set anys, cobraven entre un 50 i un 60 per cent del salari del marit o pare.

Les jornades laborals, sense regular i totalment aleatòries, podien anar des de les 10 fins a les 15 hores diàries, com era el cas dels tramviaires de Barcelona. Parlar de Seguretat Laboral en aquells dies del 1909 és un anacronisme. Els obrers i les obreres desenvolupaven malalties, fins i tot algunes d'elles mortals, que estaven directament vinculades al treball. També solien desenvolupar deformacions físiques, en alguns casos per raó del seu ofici, com el conegut "tòrax del sabater", o en altres per haver de forçar la posició per una mala situació de la maquinària amb què treballaven.

Com bé diu la historiadora Joan Connelly, el sistema de reserva de l'exèrcit, una de les espurnes que encengueren la metxa de la Setmana Tràgica, no era res més que una de les interminables injustícies en l'ordre econòmic i social que patia la classe treballadora en aquell moment.

-Com fan front a aquest injust sistema d'explotació que les classes dominants han anat desenvolupant des de la Revolució Industrial?

-Els anarquistes consideraven que la situació era tan manifestament injusta que, per si mateixa, acabaria conduint cap a la revolució social. Les vagues les convocaran pensant en aquest finalitat: una revolució que ha de conduir cap a una societat harmònica, sense explotats ni explotadors, un retorna a la natura i a una societat guiada per la ciència.

Per altra banda, en aquells anys s'iniciarà, molt tímidament, la redacció de les primeres disposicions legals de caire laboral, com la Llei del Descans en Diumenge. També hi haurà una lluita per fer que aquestes disposicions es compleixin.

-Quina importància té en la ideologia obrerista l'antimilitarisme i l'anticlericalisme?

-La guerra de Cuba i el Desastre del 98 havien donat una lliçó important: què havien aconseguit els obrers en aquella guerra? Només mort i destrucció, a canvi de lluitar per interessos econòmics molt concrets, i que no eren pas els seus.

L'Església oferia només fe a uns anarquistes que creien que la societat havia de dirigir-se des de la ciència. Anarquistes, socialistes i republicans compartien una visió força negativa de l'Església.

-Quina importància té Solidaritat Obrera en la revolta de 1909? Com és que la revolta no esdevé totalment obrera i es decanta per cremar esglésies?

-La majoria dels historiadors coincideixen a afirmar que la Setmana Tràgica fou una manifestació espontània, i que no hi ha cap direcció al darrere, sigui anarquista, republicana o socialista. La segona pregunta és la del milió: com pot ser, si és una revolta obrera, que en cap moment es pretengués ocupar les fàbriques? Dolors Marín diu que part de l'explicació es troba en el fet que molts patrons, per por als possibles danys, tanquessin les seves fàbriques voluntàriament el mateix 26 de juliol. Romero Maura, també en contra de la responsabilitat atribuïda per Connelly als republicans radicals d'Alejandro Lerroux, formula una opinió inquietant: el republicanisme era l'únic moviment que, fent bandera de l'anticlericalisme, no incitava a la destrucció de les propietats burgeses.

-Quins són els objectius dels obrers a l'hora de constituir l'agrupació obrera i de triar com a finalitat estratègia la vaga general revolucionària?

-Solidaritat Obrera neix com a reacció de la Solidaritat Catalana, que havia provocat un distanciament entre Salmerón i Lerroux. Aquest últim creia que el republicanisme havia d'incorporar les masses obreres i, per tant, que l'aliança amb la Lliga era contra natura. Lerroux, qui el 1908 fundà el Partit Republicà Radical, pretenia disputar a l'anarquisme l'adscripció dels obrers i obreres; i aquest fou un dels motius per a la fundació de la Solidaritat Obrera.

És el moment de l'adopció de l'anarcosindicalisme, que postulava que l'anarquisme s'havia d'apropar als obrers des de l'acció sindical, que el sindicalista anarquista havia d'esdevenir una persona de confiança a qui els treballadors acudissin en la recerca de consell i per tal de conèixer els seus drets. Tot i que a la Solidaritat Obrera tindrà, des dels seus inicis, molt de pes l'anarquisme, es deia que era una organització oberta a tots aquells disposats a lluitar contra el capitalisme i, per tant, també hi haurà socialistes i republicans.

La vaga general revolucionària l'anarquisme la veurà com una drecera cap a la revolució social, una forma de fer encendre la metxa.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Història (2)

Jordi Martí Font

Qualsevol procés històric ens arriba sempre amb el nom que els vencedors finals del procés en qüestió li han posat. En el cas de l'anomenada "Setmana Tràgica", aquesta afirmació és d'una evidència total. L'adjectiu que acompanya el nom que determina la durada del procés és ben clar. "La setmana va ser tràgica" es diu; i a continuació apareixen les fotografies dels convents cremats amb les mòmies a l'exterior encara dins dels taüts. "La setmana va ser tràgica" es diu; i les paraules s'acompanyen amb una fotografia d'un espai de culte cremat i mig enrunat. "Tràgica" és aquí un adjectiu que fa referència a una valoració molt lligada al fet que qui va rebre de valent van ser els religiosos i aquesta és una afirmació radicalment falsa o com a mínim contrastable.

El període sempre es va anomenar així, Setmana Tràgica? Doncs no. Durant els dies posteriors a les jornades de juliol, altres noms i adjectius s'utilitzaren per explicar què va passar a Barcelona el juliol del 1909 i una bona part eren negatius. Així, trobem noms com "setmana sagnant", "setmana trista" o "setmana de dol", però els mateixos fets, explicats per altres veus s'anomenen "setmana de juliol i "setmana roja", uns noms més neutres o definidors. Ara bé, sorprèn i molt resseguir la premsa del moment, sobretot l'obrera, i veure com molts obrers es refereixen al període amb noms completament positius com "setmana gloriosa" És més que evident que el nom que ha perviscut és un nom donat pels poderosos que van veure perillar els seus privilegis. La crema de convents, la mort de tres religiosos i el desenterrament de cadàvers de monges es van convertir en el símbol del mal i en canvi l'enviament de 20.000 persones a la guerra, a morir a l'Àfrica com deu anys abans havien fet a Cuba per defensar uns interessos particulars, del marquès de Comillas, dels Güell o de Romanones, no rebia cap mena de nom ni de qualificatiu, era allò "normal" en el destí dels pobres. El dia que els obrers, que les classes populars, es van revoltar per l'enviament de més gent a l'escorxador, el Poder va refer el diccionari i l'aturament d'aquesta malvestat la va qualificar de "tràgica". Un cas paradigmàtic del poder de la paraula i, sobretot de la utilització per part del Poder d'aquesta per tal de mantenir el seu domini i mantenir-se alhora en el temps.

Dependència

Ni de substàncies, ni de persones, ni d'altres països, ni d'organitzacions ni pràcticament de res que no sigui tot el contrari de la dependència. Negar torna a ser afirmar malgrat els amos i els encarregats dels dogals ens vulguin lligar curt fins i tot en el convenciment que no podem dir no ni tan sols per negar allò que és, sense cap mena de dubte, negatiu. I fa temps que ho sabem i diem no, perquè no més no és sí, diuen els lògics matemàtics... no?